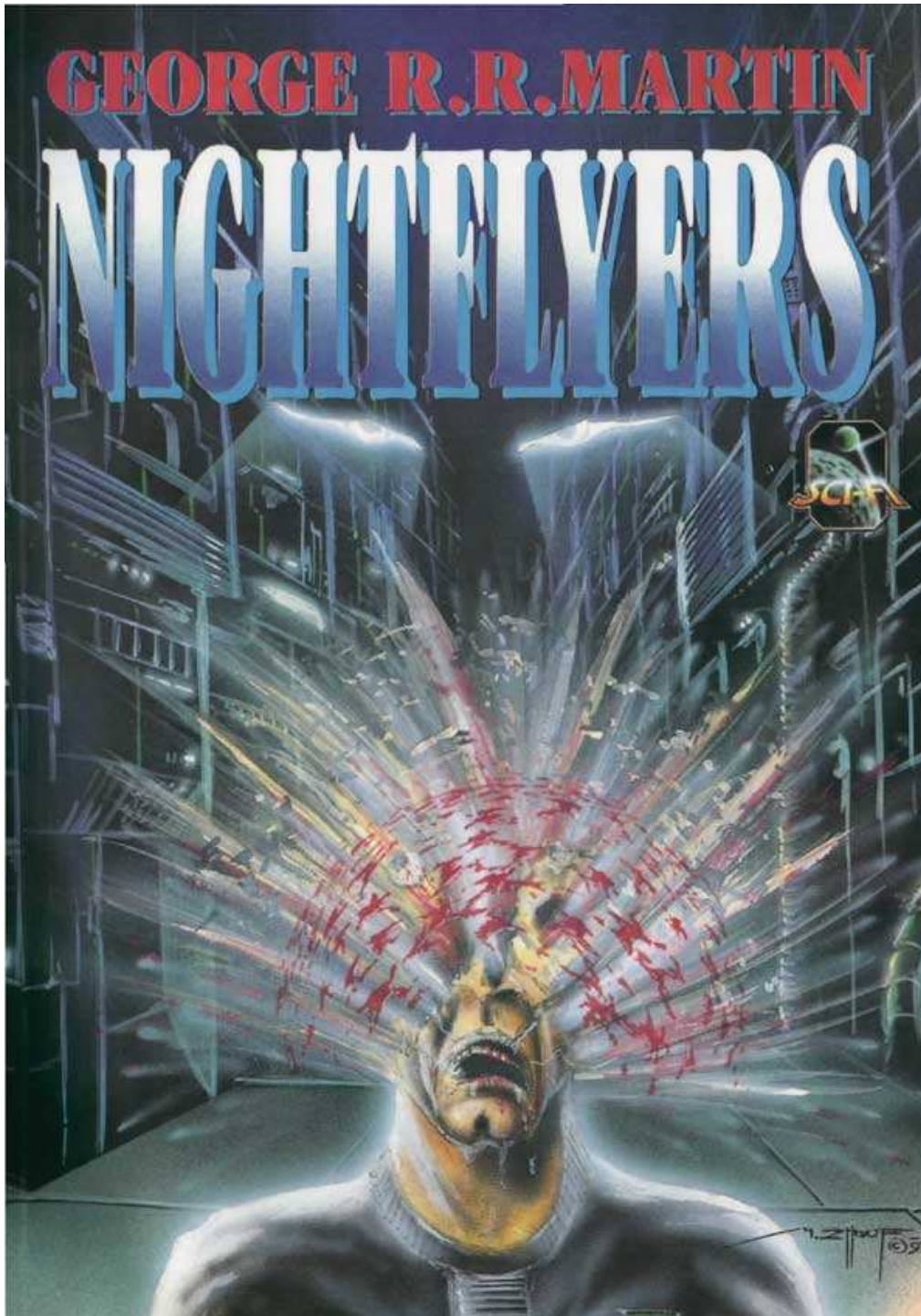

GEORGE R.R. MARTIN

NIGHTFLYERS

GEORGE R. R. MARTIN
NIGHTFLYERS

Název originálu: **NIGHTFLYERS**

Ilustrace na obálce: **Martin Zhouf**

Grafická úprava obálky: **Martin Zhouf**

Překlad: **Jiří Pilch**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©1980 by The Condé Nast Publications, Inc.

Copyright ©1992 for the Czech translation by J. Pilch

Copyright ©1992 for Cover by M. Zhouf

Copyright ©1992 for the Czech edition by **Laser**

ISBN 80-85601-19-2

Když Ježíš z Nazaretu visel na kříži a umíral, nechali ho *volcryni* v agónii bezmála rok. Směřovali ven.

Když na Zemi zuřily Ohnivé války, pluli *volcryni* poblíž Starého Poseidonu, jehož moře ještě neměla jména a byla nedotčena rybářskými sítěmi. Do doby, v níž hyperpohon změnil Spojené národy Země ve Federální Impérium, dorazili *volcryni* až k okraji prostoru ovládaného Hranganem. Hrangani se o tom nikdy nedozvěděli. Podobně jako my, byli dětmi malých, zářivých světů, kroužících kolem roztroušených sluncí, a věci, putující vesmírnou prázdnotou, je příliš nezajímaly – a ještě méně toho o nich věděli.

Válka zuřila po tisíc let a *volcryni* proletěli jejím středem, nevědomí a nedotčení, bezpeční v místě, v němž se nemohou rozhořet žádné ohně. Později Impérium padlo v troskách a zmizelo, Hrangani se pak rozplynuli v temnotách Kolapsu, pro *volcryny* tma ale nezhoustla.

Když Kleronomas vyletěl z Avalonu na své průzkumné lodi, byli od něj *volcryni* deset světelných let. Kleronomas objevil mnohé, ale *volcryny* ne. Ani tenkrát, ani během svého návratu na Avalon o generaci později.

Když jsem byla tříletým dítětem, byl Kleronomas jen hromádkou prachu, tak vzdáleného a mrtvého jako Ježíš z Nazaretu, a *volcryni* prolétali poblíž Daronne. Toho roku se všichni creyští senzibilové chovali podivně – seděli zahledění svítícíma, mrkajícíma očima do oblohy.

Když jsem dospěla, vypluli *volcryni* za Taru a stali se nepolapitelnými dokonce i pro Creye. Neustále směřovali ven.

A teď, když jsem už stará a dál stárnu, *volcryni* co nevidět proniknou Závojem Hříšnice, visícím mezi hvězdami jako černá mlha. A my letíme za nimi, letíme za nimi. Tmou vyplněnými zátokami prostoru, kam se nikdo neodvažuje, prázdnotou, nekonečným tichem je stíháme – můj *Nightflyer* a já.

Pomalou sestupovali podél průhledného válce, spojujícího orbitální stanici s lodí, která na ně čekala. Ruku v ruce se protahovali beztlákovým stavem.

Melantha Jhirl, jediná z nich, která zde, v prostoru zbaveném gravitace, nevypadala neohrabaně a zdálo se, že se cítí naprosto uvolněně, se na okamžik zastavila, aby se zadívala na skvrnitou kouli Avalonu plující pod nimi – majestátní masív černí a jantaru. Usmála se a rychle vplula do válce, s nedbalou elegancí předhánějíc své druhy. Každý z nich už na loď někdy nastupoval, nikdy ale ne tímto způsobem. Většina lodí kotvila u stěn stanice, jenže tahle, najatá Karolym d'Braninem na tuto výpravu, byla příliš veliká a měla značně nezvyklý tvar. Visela před nimi: tři vedle sebe umístěná vajíčka, dole pak dvě větší koule, mezi nimi válec, v němž byl umístěn pohon; všechno pospojované válcovitými koridory. Celá loď byla bílá a funkční.

Melantha Jhirl prošla přechodovou komorou jako první. Ostatní se pachtili jeden za druhým, až se konečně všichni ocitli na palubě – pět žen a čtyři muži, každý z nich s akademickým titulem; jejich životy se zatím lišily stejně, jako oblasti jejich vědeckého zájmu. Mladý, útlý telepat Thale Lasamer vešel poslední. Když ostatní rozmlouvali a čekali na zakončení procedury vstupu, rozhlížel se nervózně kolem.

„Někdo nás sleduje,” řekl.

Vnější vrata se za nimi uzavřela, spojovací roura odpadla. Teď se otevřela vnitřní vrata.

„Vítejte na mém *Nightflyeru*,” ozval se za nimi měkký hlas.

Nikdo tam ale nebyl.

Melantha Jhirl vešla do chodby.

„Ahoj,” řekla a rozhlížela se zvědavě kolem. Karoly d'Branin vešel hned za ní.

„Ahoj,” opakoval hlas. Vycházel z komunikátoru pod tmavou obrazovkou. „Hovoří Royd Eris, majitel *Nightflyeru*. Jsem rád, Karoly, že tě opět vidím a jsem také rád, že zde mohu uvítat i vás ostatní.”

„Kde jste?” otázal se někdo.

„V mém obydlí, v místnostech zaujímajících polovinu obytné části

této lodi,” odpověděl přátelsky hlas Royda Erise. „Druhá polovina lodi se skládá z jídelny, která je zároveň i knihovnou s kuchyní, dvou sanitárních místností – jedné větší a druhé poněkud menší. Obávám se, že ti, kdo se tam nevejdou, si budou muset pověsit houpací sítě v nákladních prostorách. Je mi líto. *Nightflyer* byl postaven jako loď obchodní a ne osobní. Otevřel jsem ale veškeré nezbytné průchody a spojovací chodby, takže všude, i ve skladech, je vzduch, teplo i voda. Napadlo mě, že pro vás bude pohodlnější, když se rozmístíte takhle. Stejně tak vaše vybavení a počítače byly umístěny do nákladních prostorů, ujišťuji vás ale, že je tam ještě dost místa. Navrhuji, abyste se teď ubytovali, a pak se setkáme v jídelně u oběda.”

„Připojíte se k nám?” zeptala se Agatha Marij-Black, psípsych, hádavá žena s protáhlou, ostře řezanou tváří.

„Svým způsobem.” odpověděl Royd Eris, „svým způsobem.”

Během oběda se objevil duch.

Rozvěsili hamaky a rozložili osobní věci kolem míst, na nichž měli spát. Potom bez větších problémů našli jídelnu. Byla to největší místnost v této části lodi. Jeden její konec zaujímal kompletně vybavená a dobře zásobovaná kuchyň. Na protilehlé straně našli několik pohodlných křesel, dvě čtečky, holotank a stěnu plnou knih, pásků a krystalových paměťových čipů. Střed místnosti zabíral dlouhý stůl. Na něm bylo prostřeno pro deset osob.

Čekalo tam na ně lehké, teplé občerstvení. Vědci se obsloužili sami a posadili se ke stolu, smáli se, rozmlouvali, teď již mnohem uvolněněji než při příchodu na loď. Umělá gravitace fungovala, což se ve značné míře podepsalo na zlepšení nálady. Rychle zapomněli, jak neohrabaně nastupovali ve stavu beztíže.

Nakonec byla obsazená všechna místa, s výjimkou židle stojící v čele stolu.

Duch se zhmotnil právě na ní.

Hovor najednou ustal.

„Ahoj,” řekl přízrak, zářivý stín štíhlého, světlookého mladíka s bílými vlasy. Na sobě měl oděv již dvacet let nemoderní – volnou pastelovou košili se širokými, v zápěstí staženými rukávy a těsné bílé kalhoty, které tvořily jeden celek s botami. Mohli se dívat skrz něho, jeho oči ale neviděly nic.

„Hologram,” řekla Alys Northwind, malá a robustní xenotechnička.

„Royde, Royde, nechápu to,” postěžoval si Karoly d’Branin a zíral na ducha. „Co je to? Co jsi nám to poslal za plán? Nemohl by ses k nám přidat?”

Duch se pousmál a zvedl ruku.

„Můj byt je na druhé straně této zdi,” řekl. „Je mi líto, ale mezi oběma polovinami lodi neexistuje žádný průchod, žádné dveře. Většinu času trávím o samotě, jíž si velice cením. Doufám, že to všichni pochopíte a budete mě respektovat. Budu vám ale dobrým a slušným hostitelem. Zde v jídelně vám bude dělat společnost můj hologram. Všude jinde, budete-li něco potřebovat nebo si se mnou budete chtít promluvit, použijte jednoduše komunikátor. A teď se, prosím, vraťte k jídlu a rozhovoru. Rád si jej vyslechnu. Dávno jsem už na lodi neměl cestující.”

Pokoušeli se. Přízrak mezi nimi ale přece jen vrhal příliš dlouhý stín a oběd dojedli ve spěchu a v napětí.

Od okamžiku, kdy *Nightflyer* přešel na hyperpohon, sledoval Royd Eris vědce na palubě své lodi.

Většina z nich si během několika dnů zvykla na netělesný hlas z komunikátorů i holografický přízrak v čele stolu. Přesto se ale zdálo, že se v jeho přítomnosti cítí volně pouze Melantha Jhirl a Karoly d’Branin. Ostatní by byli ještě rozpačitější, kdyby se dozvěděli, že je Royd neopouští ani na chvíli. Vždy a všude je sledoval. Měl oči a uši dokonce i v sanitárních místnostech.

Díval se na ně, jak pracují, jedí, spí, kopulují: neúnavně sledoval jejich rozmluvy. Během týdne poznal celou devítku a začal si všímat

věcí, jež byly jejich malými, pečlivě chráněnými tajemstvími.

Kybernetička Lommie Thorne si povídala s počítači a zdálo se, že jim dává přednost před lidmi. Měla rychlé myšlení, výraznou tvář a nevelké, chlapecké tělo. Většina z ostatních členů posádky ji považovala za atraktivní, ale ona nesnášela dotyky. Sexuálně se stýkala pouze s jednou, s Melanthou Jhirl. Nosila kalhoty z měkce tkaného kovu a v zápěstí měla voperovaný kontakt, jímž byla přímo napojena na komputery.

Xenobiolog Rojan Christopheris byl zahořklý hádavý muž, cynik, jen těžko skrývající své pohrdání vůči kolegům. Zpíjel se do němoty. Byl vysoký, pohrbený a škaredý.

Oba lingvisti, Dannel a Lindran, byli ukázkovými milenci. V přítomnosti ostatních se neustále drželi za ruce a objímali. Když byli sami, hádali se do krve. Lindran s chorobným potěšením zraňovala Dannela tam, kde jej to nejvíc bolelo. Vysmívala se jeho odborné zdatnosti. Oba se často věnovali sexu, ale nikdy spolu.

Agatha Marij-Black, psípsych, byla hypochondrická a upadala do černých depresí, jež se v uzavřených, těsných prostorách *Nightflyeru* ještě zhoršovaly.

Xenotechnička Alys Northwind bez ustání jedla a nikdy se nemyla. Její hranaté nehty byly orámované černou špínou. První dva týdny cesty měla na sobě pořád stejnou kombinézu, kterou sundávala jen při sexu – a i to jen nakrátko.

Telepat Thale Lasamer byl dosti svérázný a nervák a snadno měnil nálady. Báł se všech kolem, přesto ale trpěl záchvaty arogance, během nichž své druhy provokoval útržky myšlenek, vylovených z jejich myslí.

Royd Eris je všechny sledoval, studoval je, žil s nimi i kvůli nim. Nezanedbával nikoho, dokonce ani ty, které považoval za odpudivé. Jenže než v matném toku hyperpohonu uplynuly dva týdny letu *Nightflyeru*, dva z nich začali zaujímat většinu jeho pozornosti.

„Ze všech otázek, které si lze o nich položit, bych nejraději věděl

proč,” řekl mu Karoly d’Branin jedné umělé noci během druhého týdne od odletu z Avalonu.

Zářivý Roydův duch seděl v tmavé jídelně vedle d’Branina a přihlížel, jak vědec popíjí hořkou čokoládu. Ostatní členové skupiny už spali. Pojmy den a noc na lodi ztratily svůj význam, ale *Nightflyer* přesto udržoval tradiční cyklus a většina cestujících se mu přizpůsobila. Starý d’Branin, administrátor, koordinátor a velitel výpravy, byl výjimkou. Držel se vlastního rozdělení času, raději pracoval než spal, a nejraději rozmlouval o svém největším zájmu – *volcrynech*, na něž pořádal lov.

„*Je-li to vůbec důležité, Karoly,*” řekl Royd. „Můžeš si být naprosto jist, že ti tvoji vetřelci skutečně existují?”

„*Já si mohu být naprosto jistý!*” odpověděl d’Branin s významným mrknutím.

Byl to štíhlý a přesto nevysoký muž, ocelově šedé vlasy měl vždy pečlivě učesané, tuniku takřka pedanticky vyžehlenou, ale jeho rozmáchlé gestikulace při rozhovoru a výbuchy nekontrolovaného nadšení odporovaly tomuto dojmu věčnosti a střízlivosti.

„*To stačí,*” pokračoval. „Kdyby si i ostatní byli tak jisti, měli bychom tu místo tvého malého *Nightflyeru* celou flotilu výzkumných lodí.” Lokl si čokolády a spokojeně si oddechl. „Royde, slyšels už někdy o Nor T’alushích?”

Royd takový název nikdy ani nezaslechl, ale získání informace z palubní knihovny mu zabralo sotva okamžik.

„*Cizí rasa, žijící v protilehlé, v jiné lidmi obývané oblasti prostoru, za světy Fyndis a Damooshem. S největší pravděpodobností legendární.*”

D’Branin se zasmál.

„*Ne, ne, ne! Tvoje knihovna je zastaralá, musíš si ji při další návštěvě na Avalonu doplnit. To nejsou žádné legendy, kdepak. Jsou velice reální, ačkoli tak vzdálené. O Nor T’alushích toho moc nevíme, jsme si ale jisti, že existují, ačkoli ani ty, ani já nikoho z nich v životě nepotkáme. Byli na počátku toho všeho.*”

„*Povídej mi o tom,*” řekl Royd. „Moc mě tvá práce zajímá, Karoly.”

„Kdysi jsem pro počítače Akademie kódoval balík informací, který po dvaceti standardních letech přišel z Dam Tullianu. Část toho balíku tvořil folklór Nor T'alushů. Neměl jsem, a pořád ještě nemám, ani ponětí, jak dlouho těm informacím trvala cesta na Dam Tullian, ani jak se tam dostaly. Stejně to nemá žádný význam – tak či onak, folklór je nadčasový, a tohle byl fascinující materiál. Víš, že jsem magistr xenomytologie?“

„Ano? To jsem netušil. Mluv dál, prosím.“

„Jeden z nor t'alushských mýtů obsahoval pověst o *volcrynech*. Udivila mě – vyprávělo se v ní o rozumné rase, vyšlé z nějakého tajuplného místa ve středu galaxie, plující k jejím hranicím a konečně, jak se domnívali, mířící do mezigalaktického prostoru; rasa, která nepřistává na planetách a jen zřídka se přiblíží více než na světelný rok ke hvězdám.“ D'Braninovy šedé oči jiskřily, paže nadšením gestikulovaly, jako kdyby chtěly obejmout celou galaxii. „A to všechno *bez hyperpohonu*, Royde, to je opravdový zázrak! A to vše v lodích, pohybujících se zlomkem rychlosti světla! Ta podrobnost mě fascinovala! Jak jen se musí lišit – mí *volcrynové* – moudří a trpěliví, dlouhověcí a předvídaví, nemají v sobě nic z posedlostí a vášní, které spalují nižší rasy. Jen si pomysli, jak ty *volcrynské* lodi musí být *staré*!“

„Hrozně staré,“ souhlasil Royd. „Károly, tys řekl *lodi*. Je jich tady více než jeden?“

„Ach, ano,“ odpověděl d'Branin. „Podle nor t'alushské zprávy se objevily na vnější hranici jejich oblasti; zpočátku jedna nebo dvě, za krátko se ale objevily další. Stovky, každá samostatná, oddělená od ostatních, všechny ale směřují ven, stále ven. Směr jejich letu se nemění. Prolétaly hvězdnými systémy Nor T'alushů patnáct tisíc standardních let, a pak zmizely. Legenda praví, že poslední *volcrynská* loď opustila jejich hvězdy před třemi tisíci standardních let.“

„Osmnáct tisíc let,“ zašeptal Royd. „Ti Nor T'alushové jsou tak staří?“

„Ne, jako hvězdní poutníci, ne,“ odpověděl d'Branin s úsměvem.

„Podle jejich vlastních zápisů jsou Nor T'alushové civilizovaní sotva polovinu toho času. V jednu chvíli mě to mrzelo, jelikož to zásadně měnilo historii *volcrynů* v čistou legendu. Legendu, pravda, krásnou, ale nic víc.

Já to ale tak nechat nemohl. Ve volných chvílích jsem pátral a porovnával nejrůznější mytologie, abych zjistil, zda se tento zvláštní příběh objevuje i u jiných ras než jen u Nor T'alushů. Myslel jsem si, že se mi z toho podaří udělat diplomku, protože tenhle směr bádání vypadal slibně.

Z toho, co jsem objevil, jsem užasl. U Hranganů ani jimi ovládaných ras jsem nic neobjevil. To je ale pochopitelné, protože žijí *vně* oblasti obývané lidmi. *Volcryn*i k nim nemohli dorazit, protože předtím ještě neminuli hvězdné systémy, které osidlujeme my sami. Když jsem se ale podíval *dovnitř*, našel jsem pověsti o *volcrynech* všude.” D'Branin se naklonil, byl zřetelně vzrušený. „Ach, Royde, ty pověsti, ty pověsti!”

„Poslouchám,” řekl Royd.

„Fyndiové jim říkají *iy-wivii*, což se překládá jako horda z temnot či temná horda. Všechny fyndijské kmeny vyprávějí stejný příběh a jen myšlenkoví slepci v něj nechtějí uvěřit. Vyprávějí, že lodě jsou obrovské, mnohem větší než ty známé z jejich nebo našich dějin. Válečné lodě, říkají. Existuje pověst o zmizelém kmeni Fyndiů, tři sta lodí pod *rala-fynem*, všechny při setkání s *iy-wivii* naprosto zničené. Samozřejmě, stalo se to před mnoha tisíci lety, takže podrobnosti jsou poněkud nejasné.

Damooshové mají jinou pověst a považují ji slovo od slova za pravdivou. A Damooshové, jak jistě víš, jsou nejstarší rasou, s jakou jsme se dosud setkali. Mým *volcrynům* říkají Lidé ze Zátoky. Nádherné pověsti, Royde, nádherné! Lodě jako velká, tmavá města, klidné a tiché, letící pomaleji než vesmír kolem nich. Damooshské legendy praví, že *volcryn*i jsou uprchlíky z jakési války, odehrávající se na počátku času hluboko v jádru galaxie. Opustili planety a hvězdy, na nichž vyrostli, aby v prostoru mezi nimi našli opravdový klid.

Getbsoidové z Aathu mají obdobnou pověst, v té ale ona válka

zničila veškerý život v galaxii a *volcryni* jsou svého druhu bohy, roz-sévajícími život na míjených planetách. Další rasy je vidí jako stíny z pekel nebo Boží vyslance, varující a příkazující nám prchnout před něčím strašlivým, co se má co nevidět vynořit z jádra galaxie.”

„Ty pověsti, o nichž mi vyprávíš, Karoly, si navzájem odporují.”

„Jistě, jistě, samozřejmě, všechny ale souhlasí v základních věcech: *volcryni* plují ven z galaxie, míjejí na svých starých, pomalých, ne-zničitelných lodích naše krátkodobá impéria. *Tohle* je to podstatné! Zbytek je bezvýznamná ozdoba. Zakrátko budeme vědět, kolik pravdy se v nich skrývá. Prověřil jsem si i ty nečetné informace, které máme o rasách, žijících blíže středu galaxie, dokonce i za Nor T'alushi – o civilizacích a bytostech, jež jsou samy napůl legendární, jako třeba Dan'laiové, Ullishové, Rohanna'khové. A tam, kde jsem mohl něco vypátrat, jsem opět nacházel historii o *volcrynech*.”

„Legendy legend,” pronesl Royd. Koutky širokých úst přízraku se zvedly v úsměvu.

„Přesně tak,” souhlasil d'Branin. „Obrátil jsem se na experty, specialisty z Institutu výzkumu mimozemských civilizací. Výzkumy jsme prováděli dva roky. Všechno tam bylo, v knihovnách, v databázích i matricích Akademie. Nikdy předtím si ale nikdo nedal tu práci, aby se na tyto materiály podíval, aby je dal dohromady.

Volcryni putovali prostorem, který patřil lidem, takřka po celé lidské dějiny, od dob před pronikáním do vesmíru. Zatímco my jsme se naučili stáčet strukturu prostoru a podvádět tak teorii relativity, oni pluli svými velkými loděmi samým srdcem naší tak zvané civilizace, kolem našich nejhustěji zalidněných světů statečnou, podsvětelnou rychlostí. Klidně směřovali k Hranici a temnotám mezi galaxiemi. Nádherné, Royde, nádherné!”

„Nádherné!” souhlasil Royd.

Karoly d'Branin jedním hltém vyprázdnil svůj šálek a natáhl ruku ve snaze uchopit Royda za paži, ale jeho dlaň prošla prázdným světlem. Na okamžik zrozpačitěl, pak se ale sám sobě zasmál.

„Ach, moji *volcryni*. Asi jsem, Royde, příliš nadšený. Jsem už tak

blízko cíle. Zaměstnávají mou mysl už deset let a teď, během měsíce, je budu mít, budu své unavené oči napájet jejich nádherou. A pak, *pak*, jen dokáží-li se moji lidé přiblížit k někomu tak velkému a podivnému, jako jsou oni, tak odlišnému od nás – pak doufám, Royde, hluboce doufám, že dostanu odpověď přinejmenším na otázku *proč!*”

Roydův duch se na něj usmál, hledě před sebe klidným, průzračným očima.

Cestující na lodi poháněné hyperpohonem obvykle rychle podléhají nudě, tím spíše pak na lodi tak malé a skromně zařízené, jako byl *Nightflyer*. Koncem druhého týdne cesty se domněnky a spekulace objevily definitivně.

„Kdo je to doopravdy ten Royd Eris?” otázal se jedné noci Rojan Christopheris, xenobiolog. Hráli ve čtyřech karty. „Proč se neukáže? Co sleduje tou svou izolací?”

„Zeptej se ho,” poradil Dannel, lingvista.

„Co když je to nějaký zločinec?” řekl Christopheris. „Víme my o něm vůbec něco? No, samozřejmě nic. Najal jej d’Branin, což je, jak všichni víme, starý, senilní hlupák.”

„Hraješ,” upozornila ho Lommie Thorna.

Christopheris s plesknutím odhodil kartu.

„Blok,” ohlásil. „Budeš muset znovu táhnout,” vycenil zuby. „Vraťme se k tomu Erisovi. Jakou máme záruku, že nás nechce povraždit?”

„Nepochybně pro naše obrovské bohatství,” řekla Lindran, druhá lingvistka.

Položila kartu na tu, kterou vynesl Christopheris.

„Trumf,” řekla měkce a usmála se.

A Royd Eris, který je sledoval, se usmál také.

Na Melanthu Jhirl byl příjemný pohled.

Mladá, zdravá, plná elánu, vyzařovala sílu, již by bylo marné hledat u ostatních členů skupiny. V každém ohledu byla velká – o hlavu vyšší

než ostatní na palubě, mohutně stavěná, dlouhonohá. Pod její pokožkou, černou jako uhlí, se lehce pohybovaly silné svaly. Nebyla nijak střídma. Jedla dvakrát víc než kdokoli z kolegů a hodně pila, nikdy se ale neopíjela. Každý den čtyři hodiny cvičila na nářadí, které cestovalo s ní a které postavila v jednom nákladním prostoru. Během prvních tří týdnů měla sexuální styky se všemi čtyřmi muži na palubě a se dvěma ženami. I v posteli byla vždy aktivnější, naprosto vyčerpávala většinu partnerů. Royd ji sledoval s narůstajícím obdivem.

„Jsem vylepšený model,” řekla mu jednou, intenzívně přitom cvičíc na kruzích. Její nahá kůže se leskla potem. Dlouhé černé vlasy měla spoutané těsnou sítkou.

„Vylepšený?” podivil se Royd. Nemohl svůj hologram vysílat do nákladních prostorů, ale Melantha jej požádala o rozhovor prostřednictvím komunikátoru, jenže stejně nevěděla, že je u ní.

Přerušila cvik a udržovala silou svalstva tělo ve stojce.

„Změněný, kapitáne,” řekla. Zvykla si ho tak oslovovat – kapitáne. „Narodila jsem se na Prométheu mezi elitou, jako dítě dvou genetických čarodějů. Vylepšili mě, kapitáne. Potřebuji dvakrát více energie než vy, jenže ji dokážu dokonale využít. Mám efektivnější metabolismus, silnější a výkonnější tělo, předpokládaná délka mého života je dvaapůlkrát víc než průměr. Moji krajané spáchali několik hrozných omylů, když se pokoušeli radikálně změnit lidstvo, ale drobná vylepšování jim vycházejí docela dobře.”

Pustila se opět do cvičení, pohybovala se rychle a bez zřejmé námahy. Až do konce rozcvičky už neřekla sni slovo. Nakonec, po saltu ve vzduchu, seskočila na podlahu a chvíli stála bez pohybu a hluboce vydechovala. Pak zkřížila ruce na prsou, zvedla hlavu a usmála se.

„Ted' už, kapitáne, znáš příběh mého života,” řekla. Stáhla si z hlavy sítku a rozpustila vlasy.

„Určitě je v něm víc,” prohlásil hlas z komunikátoru.

Rozesmála se.

„Samozřejmě. Chtěl bys něco vědět o mém útěku na Avalon, co

mě k tomu vedlo, o tom, jaké z toho měla moje rodina na Prométheu potíže? Nebo tě víc zajímají moje úspěchy v oblasti kulturní xenologie? Chceš si to poslechnout?”

„Snad někdy jindy,” odpověděl Royd upřímně. „Co to máš za krystal? Ten, co ho nosíš?”

Obyčejně visel mezi jejími ňadry. Sundala jej, když se svlékala k roz-
cvičce. Teď ho zase zvedla a zavěsila na krk – nevelký zelený kámen,
poznámený jen několika černými žilkami, zavěšený na stříbrném ře-
tízku. Když se ho dotkla, zavřela na okamžik oči. Když je opět otevřela,
usmála se.

„Je živý,” řekla. „Nikdy jsi nic takového neviděl? Je to šeptající
kámen, kapitáne. Rezonanční krystal – psíonicky tvarovaná matrice,
uchováající v sobě nějakou vzpomínku. Dotek krystalu ji na okamžik
opět vyvolá.”

„Princip znám, ale s praktickým užitím jsem se ještě nesetkal. Takže
ve tvém krystalu je uschována nějaká tobě zvláště drahá vzpomínka?
Nejspíš rodinné, že?”

Melantha zvedla ručník a začala si utírat pot.

„Můj krystal obsahuje vzpomínku na zvláště vydařený sexuální
styk, kapitáne. To mě vzrušuje. Nebo spíš vzrušovalo. Šeptající ka-
meny časem ztrácejí svou sílu a pocity v nich obsažené už nejsou tak
intenzivní jako kdysi. Někdy ale – obyčejně po pohlavním styku nebo
vyčerpávajícím cvičení – se opět ozývají s dřívější silou.”

„Och,” vzdechl Roydův hlas. „Takže jsi teď vzrušená. Máš v úmyslu
se s někým pomilovat?”

Melantha se usmála.

„Vím, *kteou* část mých vzpomínek bys chtěl slyšet, kapitáne. Tu,
která se týká mého bouřlivého a vášnivého milostného života. Tu ale
neuslyšíš. Alespoň do té doby, dokud já nebudu znát historii tvého
života. Mezi mými vlastnostmi není nenasytná zvědavost zrovna na
posledním místě. Kdo jsi, kapitáne? Ale doopravdy.”

„Někdo tak vylepšený, jako ty,” odpověděl Royd, „by na to měl
rozhodně přijít sám.”

Melantha se rozesmála a hodila po komunikátoru ručnÍkem.

Lommie Thorne trávila většinu času v nákladním prostoru, určeném jako místnost pro počítače a sestavovala systém, jenž jí měl sloužit k analýze údajů o *volcrynech*. Velice často ji navštěvovala xenotechnička Alys Northwind a nabízela jí pomoc. Kybernetička si při práci ráda pohvizdovala. Alys její příkazy vykonávala mlčky. Čas od času si pohovořily.

„Eris není člověk,” řekla jednoho dne Lommie Thorne, když sledovala instalaci velkého monitoru.

„Cože?” zabručela Northwind. Její plochá, nezajímavá tvář se stáhla – díky Christopherisovi a jeho teorii začala na každou zmínku o Roydovi reagovat poněkud nervózně. Vsunula na místo další díl a otočila se.

„Mluví s námi, ale zůstává neviditelný,” řekla kybernetička. „Není tu žádná posádka, všechno, kromě něj, se zdá být automatizované. Proč by tedy ta naše loď nemohla být automatická úplně? Vsadila bych se, že Royd Eris je jen složitý počítačový systém, možná i opravdová umělá inteligence. I poměrně jednoduchý program dokáže vést rozmluvu, která se téměř nedá odlišit od lidské. Takový by tě mohl klidně podvést.”

Xenotechnička si odkašlala a vrátila se k přerušené práci. „Proč se tedy vydává za člověka?”

„Protože,” odpověděla Lommie Thorne, „většině právních systému UI se nepoznávají žádná občanská práva. Loď nemůže vlastnit sama sebe, a to ani na Avalonu. *Nightflyer* se zřejmě obává, že bude uvězněn a vypnut,” pohvizdovala si. „Smrt, Alys, konec pocitu bytí, konec vědomého myšlení.”

„Den co den pracuji se stroji,” namítla Alys Northwind. „Zapnutí, vypnutí, všechno jedno. Nic proti tomu nemají. Proč by se zrovna tahle mašina měla bát?”

Lommie Thorne se usmála.

„Počítače jsou něco jiného, Alys. Mysl, myšlenky, život – tohle všech-

no velké systémy mají.” Její pravá dlaň se sevřela okolo levého zápěstí, prst začal bezcílně bloudit po výstupcích transplantátu. „A také city. Vím to. Nikdo nechce najednou přestat cítit. Vůbec se tak moc od tebe nebo ode mne neliší, opravdu.”

Xenotechnička se ohlédla a potřásla hlavou. „Opravdu?” zopakovala bezbarvým, nedůvěřivým hlasem.

Royd Elis hleděl a poslouchal bez úsměvu.

Thale Lasamer byl mladý, křehký chlapec – nervózní, vzrušený, se slámovými vlasy a modrýma, vodnatýma očima. Obvykle se oblékal jako páv, zvláště si oblíbil krajkové, vpředu otevřené košile bez límečku a těsné trikoty s nejrůznějšími doplňky, oděv stále ještě mezi nižšími třídami jeho rodného světa módní. V ten den, kdy našel Karoly d’Branina v jeho maličké soukromé kabině, byl ale oblečen do prosté šedé kombinézy.

„Cítím to,” řekl a chytil d’Branina za ruku, přičemž ji bolestivě sevřel prsty. „Něco tu není v pořádku, Karoly, něco tu není vůbec v pořádku. Opravdu se začínám bát.”

Telepatovy nehty poranily kůži a d’Branin mu prudce vyškubl ruku.

„Bolí to,” protestoval. „Oč jde, příteli? Bojíš se? Čeho, koho? Nic nechápu. Čeho se tu můžeš bát?”

Lasamer zvedl bílé dlaně k tváři.

„Nevím,” řekl plačtivě. „Nevím. Něco tu ale je, cítím to. Karoly, začal jsem něco přijímat. Víš, že jsem dobrý. Jsem, proto sis mě taky vybral. Právě před chvílí, když jsem tě chytil za ruku, jsem to cítil. Můžu si to teď přecíst, částečně. Myslíš si, že se příliš rychle vzrušuji, že na mě má vliv ten uzavřený prostor, že je mě třeba uklidnit.” Mladík se krátce, hystericky zasmál. Stejně rychle se ale smát přestal. „Vidíš, jsem dobrý. Kategorie jedna, potvrzeno testy. A teď ti říkám, že mám strach. Cítím to. Zdá se mi o tom. Cítil jsem to už při příchodu na loď a je to horší a horší. Je to něco nebezpečného. Něco hrozného. A je to cizí, Karoly, cizí!”

„*Volcryni?*” otázal se d’Branin.

„Ne, to není možné. Letíme na hyperpohon a oni jsou ještě světelné roky daleko.” Opět se zasmál. „Nejsem zase až tak dobrý. Slyšel jsem tvůj příběh o Creyích, jenže já jsem jen člověk. Není to blízko. Je to na lodi.”

„Někdo z nás?”

„Možná,” odpověděl Lasamer. Na okamžik se zamyslel, nervózně si třel tvář. „Nedokážu to lokalizovat.”

D’Branin mu položil otcovsky ruku na rameno.

„Thale, ten tvůj pocit... Nemůže to být z toho, že jsi prostě unavený? Všichni tu žijeme v neustálém napětí. Nečinnost může být vyčerpávající.”

„Sundej ze mě tu ruku,” zavrčel Lasamer.

D’Branin rychle stáhl ruku.

„Je to *reálné*,” stál telepat na svém. „Nechtěl bych, abys dospěl k názoru, že jsi mě s sebou vzal zbytečně. Jsem ve stejné duševní rovnováze, jako všichni ostatní... na té... na té... jak si *můžeš* myslet, že jsem se dostal z rovnováhy? Měl by ses podívat do nitra některých našich kolegů – Christopherise s jeho flaškou a malými, špinavými fantaziemi, Dannela takřka nemocného strachy, Lommie s jejími stroji, podle ní je všechno jen kov, světýlka a studené obvody, je nemocná, říkám ti, Jhirl je arogantní, Agatha nad sebou i v duchu neustále brečí a Alys je prázdná jako kráva. Ty, ty se jich nedotýkáš, nedíváš se jim do očí, co ty *můžeš* vědět o *vyrovnanosti*? Jsou to poražení lidé, d’Branine, máš tu bandu poraženců, já jsem mezi nimi jeden z nejlepších, tak se neopovažuj myslet si, že jsem nevyrovnaný, nemocný, slyšíš?” Jeho modré oči se leskly jako v horečce. „*Slyšíš?*”

„Klid,” řekl d’Branin. „Klid, Thale, jsi vzrušený.”

Telepat zamrkal a jeho vzrušení najednou zmizelo.

„Vzrušený?” otázal se. „Ano.” Rozpačitě se rozhlédl kolem. „Karoly, vím, že to není lehké, ale věř mi. Musíš. Já tě varuji. Jsme v nebezpečí.”

„Můžu ti věřit, jenže bez přesnějších informací nemohu nic dělat. Musíš použít svůj talent a získat je pro mě, ano? Tohle přece *můžeš*

udělat?”

Lasamer přikývl. „Dobře,” prohlásil. „Dobře.”

Klidně pak ještě hovořili více než hodinu, telepat pak úplně klidný odešel.

Hned nato pak d'Branin zašel za psípsyškou. Ležela v hamace, obklopena léky. Stěžovala si na neustálé bolesti.

„Zajímavé,” řekla, když jí d'Branin povykládal o Lasamerově návštěvě. „Taky jsem něco cítila, měla jsem nějaký nejasný pocit ohrožení. Velice nejasný. Domnívala jsem se, že je to něco ve mě. Uzavřený prostor, nuda, tak to pociťuji. Moje nálady se někdy obracejí proti mně. Řekl něco konkrétnějšího?”

„Nic.”

„Vynasnažím se přemoci bolest a trochu se projdu. Přečtu si Lasamera, přečtu si ostatní, uvidím, co dokážu vyčíst. I když, je-li to reálné, měl by to cítit dřív. Přece jen má první třídu a já jen třetí.”

D'Branin přikývl.

„Zdá se být přecitlivělý. Povykládal mi leccos o ostatních.”

„To nic neznamená. Někdy, když se telepat chlubí, že chytá všechno, tak to znamená, že necítí nic. Představuje si to, co čte, pocity si sám vsugeruje, aby nahradil ty, které k němu nechtějí přijít. Budu ho, d'Branine, pečlivě sledovat. Někdy se i talent může splést, sklouznout do jakési hysterie a místo aby přijímal, začne vysílat. Je to velice nebezpečné, zvláště v uzavřených společenstvích.”

„Jistě, jistě,” souhlasil d'Branin.

V jiné části lodi se Royd Eris zamračil.

„Všiml sis, jak je ten hologram, který nám posílá, oblečený?” řekl Rojan Christopheris Alys Northwind. Byli sami v jednom z nákladních prostorů. Leželi na houni a snažili se vyhnout mokré skvrně uprostřed. Xenobiolog si zapálil. Nabídl cigaretu společníci, ale Alys mávnutím ruky odmítla.

„Je to nemoderní už alespoň deset let, možná déle. Můj otec nosil

takové košile na Starém Poseidonu, když byl ještě chlapcem.”

„Eris je poněkud staromódní,” odpověděla Alys Northwind. „No a co? Co si obléká, je mi úplně jedno. Já mám třeba ráda kombinézy. Jsou moc pohodlné. A co si o tom myslí ostatní, mě nezajímá.”

„Opravdu ti na tom nezáleží?” odvětil Christopheris a nakrčil nos. Nevšimla si toho. „Tady ale jde o něco jiného. Co když to vůbec není Eris? Projekce může být cokoli, může být sestavena z čehokoli. Nezdá se mi, že by tak opravdu vypadal.”

„Ne?” V jejím hlase teď zazněla zvědavost. Překulila se a schoulila pod jeho paži a opřela mu těžká bílá prsa o žebra.

„Co když je nemocný, deformovaný a stydí se ukazovat tak, jak skutečně vypadá? Třeba je nějak nakažený. Pomalá nákaza může lidský organismus strašlivě zpusťit, než ho ale zabije, trvá to desítky let. Máme spoustu nakažlivých nemocí – manthrax, nová lepra, horká nemoc, Langamenova nemoc – je toho moc. Možná, že je to karanténa, jakou si Royd uložil. K a r a n t é n a . Zamysli se nad tím.”

Alys Northwind se zamračila.

„Všechno, co se o Erisovi říká,” řekla, „mě začíná děsit.”

Xenobiolog si dal šluka a zasmál se.

„Takže vítej na palubě *Nightflyeru*. Všichni ostatní tu už jsme.”

V pátém týdnu cesty Melantha Jhirl dotáhla pěšce na šestou řadu. Royd pochopil, že jej už nemůže zastavit a partii vzdal. Byla to osmá porážka za sebou, které mu Melantha uštědřila během stejného počtu dnů. Dívka seděla se zkříženýma nohama na podlaze jídelny, před sebou šachovnici s rozestavěnými figurkami, dál už byla jen tmavá obrazovka. Rozesmála se a shrnula figurky.

„Netrap se tak moc, Royde,” řekla. „Jsem vylepšený model. Vždy tři tahy před soupeřem.”

„Měl bych si nechat poradit od počítače,” odpověděl. „Nikdy by ses to nedověděla.”

Jeho hologram se najednou zhmotnil před obrazovkou a usmál se

na ni.

„Došlo by mi to po třech tazích. Můžeš to zkusit.”

Byli posledními obětmi šachové horečky, která asi před týdnem zachvátila celou posádku *Nightflyeru*. Tím, kdo vyrobil figurky a přemluvil ostatní ke hře, byl Christopheris. Všeobecné nadšení ale rychle zmizelo, když začal hrát Thale Lasamer a všechny, jednoho po druhém, porazil. Každý se domníval, že se mu to daří proto, že umí číst v myslích, jelikož ale telepat byl v příšerné, agresivní náladě, nikdo se mu to neopovážil říct do očí. Melantha si ale s Lasamerem poradila bez větších problémů.

„Vůbec není tak výtečným hráčem,” řekla pak Roydovi, „a kdyby se pokoušel přečíst mé myšlenky, tak by slyšel jen nic neznamající blábolení. Vylepšené modely umí řídit své myšlenky, je to prostě tak, že se dokážu účinně chránit.”

Později si Christopheris i ostatní změřili své síly v jedné nebo dvou partiích s Melanthou, ale všichni byli i přes mimořádné úsilí poraženi. Nakonec se i Royd otázel, zda by si mohli zahrát. Jen Melantha a Karoly byli ochotni posadit se s ním k jedné šachovnici, jenže Karoly měl problémy zapamatovat si, jak se jednotlivé figurky pohybují, takže se Roydovou protihráčkou stala Melantha. Zdálo se, že je to baví oba, i když Melantha neustále vyhrávala.

Ted' se zvedla a šla do kuchyně, procházejíc přímo přes přízračnou Roydovu postavu. Tvrdošíjně odmítala hrát si spolu s ostatními na to, že hologram je skutečný Royd.

„Ostatní mě vždycky obcházejí.”

Pokrčila rameny a vytáhla z ledničky plechovku piva.

„Kdy se chceš, kapitáne, konečně nechat zlomit a dovolíš mi návštěvu za tou stěnou?” otázala se. „Necítíš se tam sám? Netrpíš žádnými sexuálními frustracemi? Nebo klaustrofobií?”

„Létám s *Nightflyerem* po celý svůj život,” odpověděl. Vypnul hologram, jehož si stejně nevšímala. „Kdybych měl náběh na klaustrofobii nebo sexuální frustrace, či trpěl samotou, nebylo by to možné. Jsi vylepšený model, mělo by ti to dojít samo.”

Lokla si piva z plechovky a měkce a melodicky se zasmála.
„Já si tě rozlousknou, kapitáne,” varovala jej.
„A zatím,” řekl, „mi povykládej ještě několik lží o tvém životě.”

„Slyšel někdy někdo z vás něco o Jupiterovi?” zeptala se xenotechnička žádostivě. Byla opilá, houpala se ve své hamace, visící v nákladním prostoru.

„Ten název má něco společného se Zemí,” odpověděla Lidran.
„Mám dojem, že obě planety pocházejí ze stejného mýtického systému.”

„Jupiter,” oznámila xenotechnička hlasitě, „je plynový obr ve stejném systému, kde je i Stará Země. To jste nevěděli, že?”

„Mám v hlavě důležitější věci, nepotřebuji si tam skladovat takové maličkosti, Alys,” odpověděla Lindran.

Alys Northwind se spokojena sama se sebou usmála.

„Hej, poslouchajte, mluvím k vám. Když byl objeven hyperpohon, ach ano, bylo to už dávno, měl být okrajově zkoumán právě ten Jupiter. Pak si už, samozřejmě, nikdo z nějakými plynovými obry nedělal starosti. Stačilo dostat se do nadrychlosti, najít obyvatelné světy a osídlit je. Komet, asteroidů a plynových obrů si už nikdo ani nevšiml. Prostě – koukněte, několik světelných let odtud je další hvězda a kolem ní *další* osídlitelné planety. Přesto se ale našli lidé, kteří se domnívali, že na těch plynových obrech může být život. Chápete to?”

„Jediné, co chápu, je to, že jsi ožralá namol,” řekla Lindran.

Christopheris se zdál být něčím pobouřen.

„Jestliže je na plynových obrech skutečně rozumný život, tak zatím neprojevil žádnou chuť opustit svůj dům,” zamručel. „Všechny inteligentní formy, s nimiž jsme se zatím setkali, pocházejí ze světů podobných Zemi. Většina z nich dýchá kyslík. Jedině, že bys chtěla tvrdit, že *volcryni* pocházejí z plynového obra.”

Xenotechnička se pomalu posadila a tajuplně se usmála.

„Ne *volcryni*,” odvětila, „ale Royd Eris. Udělejte do stěny v jídelně díru a uvidíte, že z ní vyrazí oblaka metanu a čpavku.”

Lehce mávla rukou a rozesmála se.

Počítačový systém pracoval. Kybernetička Lommie Thorne seděla u řídicího stanoviště, hladké, černé plochy z umělé hmoty, na níž se na holografickém displeji objevovaly a mizely přízračné konfigurace ze stovky klaviatur, které se pohybovaly a měnily dokonce i tehdy, když je zrovna používala. Její tvář byla obklopena krystalovými paměťovými systémy, řadami monitorů a ukazatelů s pohyblivými se sloupci čísel a pomalu vibrujícími geometrickými figurami i tmavými sloupci absolutně hladkého kovu. Bylo to mozek a duše systému. Seděla v šeru šťastná, pohvizdovala si. Její prsty naslepo, s ohromující rychlostí, létaly po lesklých klávesnicích, provázely počítač řadou jednoduchých testovacích programů.

„Ach,” řekla v jednom okamžiku. A pak jen: „Dobře.”

Pak došlo na poslední test. Lommie Thorne si vykasala kovovou látku na levé paži, vsunula ruku pod pult, našla čepy a ty lehce zapadly do otvorů transplantátu. Spojení.

Extáze.

Na obrazovkách zavířily, slily se, a pak se rozprskly inkoustové skvrny v tuctu pulzujících barev.

Za chvíli bylo po všem.

Lommie Thorne vytáhla ruku. Na jejích rtech jí pohrával úsměv, nesmělý a plný uspokojení, bylo v něm i něco jiného – sotva pozorovatelná stopa údivu. Dotkla se palcem otvorů na zápěstí a zjistila, že jejich okraje jsou horké a způsobují mravenčení pokožky. Zachvěla se.

Systém fungoval perfektně, zařízení bylo v dokonalém stavu, všechny programy pracovaly přesně podle plánu, spojení probíhalo bez poruch. Jako vždy to bylo velice příjemné. Když se zapojila do systému, stala se nadčasově moudrou, byla silná, plná světla a elektřiny a neuchopitelného fluida života, chladná a čistá, nebyla už sama, necítila se malá a bezradná. Bylo to jako vždy, když se spojila se systémem a

v něm a díky němu rostla.

Tentokrát ale postřehla jistý rozdíl. Na okamžik pocítila dotek něčeho studeného. Něčeho velice studeného a děsivého. Krátkou chvilku to viděli jak ona, tak i systém velice zřetelně, pak to zmizelo, odešlo.

Kybernetička potřásla hlavou, aby se zbavila nesmyslných myšlenek. Dala se opět do práce. Zakrátko si začala znovu pohvizdovat.

V šestém týdnu cesty se Alys Northwind při přípravě jakési chuťovky škaredě zranila. Stála v kuchyni a krájela maso, prostoupené voňavým kořením, velikým, dlouhým nožem. Najednou se zachvěla.

Dannel a Lindran k ní přiběhli a spatřili, že Alys upřeně hledí na desku před sebou. Nůž odřízl článek ukazováčku levé ruky. Krev tryskala jako pulsující pramen.

„Lod' se otřásla,” řekla bezbarvým hlasem a hleděla na Dannela. „Poznali jste to? Otřásla se a nůž mi sklouzl.”

„Musíme to krvácení nějak zastavit,” řekla Lindren.

Dannel se s panikou v očích rozhlédl.

„Hm, udělám to sama,” prohlásila nakonec Lindran. A udělala.

Psípsycholožka Agatha Marij-Black dala Alys něco na uklidnění, pak pohlédla na dvojici lingvistů.

„Viděli jste, jak se to stalo?”

„Udělala si to sama,” odpověděl Dannel.

Z chodby, někde z dálky, zaslechli hysterický smích.

„Dala jsem mu sedativum,” ohlásila Marij-Black později téhož dne Karoly d'Braninovi. „Psionin-4. To na pár dnů zmenší jeho precitlivělost. Jestli bude třeba, můžu mu později dát víc.”

D'Branin vypadal velice ustaraně.

„Párkrát jsme spolu hovořili a všiml jsem si, že Thale vypadá stále vystrašeněji, nikdy mi to ale nedokázal vysvětlit. Muselas mu to dát?”

Psípsycholožka pokrčila rameny.

„Byl už na pokraji iracionálního chování. Kdyby překročil hranici,

mohl by nás, když беру v úvahu jeho schopnosti, vzít všechny sebou. Neměls najímat telepata první třídy. Jsou příliš nevyrovnaní.”

„Musíme navázat spojení s cizinci. Připomínám ti, že to není nic snadného. A *volcryni* jsou cizejší než kterákoli jiná rasa, s níž jsme se dosud setkali. Potřebujeme schopnosti první třídy, jinak nemáme žádnou naději na spojení s nimi. A oni nás toho přece mohou tolik naučit.”

„Máš asi pravdu,” řekla, „jenže, když si uvědomíš stav svého telepata, nemusíš mít k dispozici *vůbec žádné* schopnosti. Polovinu času tráví v hamace v embryonální poloze, ve zbývajícím čase se buď naparuje nebo vykládá nesmysly. Celkově to vypadá, že skoro umírá strachy. Trvá na tom, že nám hrozí reálné, fyzické nebezpečí, nikdy ale nedokáže vysvětlit ani proč, ani odkud. Nejhorší na tom všem je, že nemohu s určitostí potvrdit, zda opravdu něco cítí, nebo zda má silný záchvat paranoi. Je ale jisté, že se u něj projevují některé klasické paranoidní příznaky. Mimo jiné tvrdí, že je sledován. Jeho stav třeba nemá nic společného ani s námi, ani s *volcryny* a jeho talentem, jenže jistě nevím nic.”

„A co tvůj talent?” otázal se d’Branin. „Jsi přece empatička, ne?”

„Neuč mě mou práci,” odvětila ostře. „Spala jsem s ním minulý týden. K psionickému vyšetření nelze dosáhnout lepších podmínek. Ale ani za těchto okolností se mi nepodařilo získat nic určitého. Jeho mysl je chaos, jeho strach je tak intenzivní, že jím nasáknou i prostěradla. A ani z našich zbývajících kolegů se mi nepodařilo nic dostat, jen obyčejné napětí a frustrace. Jenže já mám jen třetí třídu, tak to nic nedokazuje. Mám dost omezené možnosti. A pak, však víš, necítím se zrovna nejlíp. Na té lodi sotva dýchám. Vzduch tu je hustý a těžký, pořád mě bolí hlava. Měla bych ležet v posteli.”

„Jistě, samozřejmě,” souhlasil d’Branin rychle. „Nechtěl jsem tě kritizovat. Děláš všechno, co v těchto těžkých podmínkách můžeš. Jak dlouho to potrvá, než se Thale zase vrátí zpátky k nám?”

Psípsycholožka si unaveně přetřela spánky.

„Domnívám se, že ho musíme udržovat ve stavu, do jakého jsem ho

dostala, až do konce výpravy. Varuju tě – telepat, který se zbláznil nebo začal hysterčit, je opravdu nebezpečný. Ta nehoda Alys s nožem může být jeho práce. Rozeřval se hned nato, jestli si vzpomeneš. Třeba se jí dotkl, jen na chvilku – ach, já vím, je to pitomost, ale přesto možná. Důležité je, že si nemůžeme dovolit žádné riziko. Mám dostatečnou zásobu psioninu-4, abych ho udržela necitlivého až zpátky na Avalon.”

„Ale... Royd co nevidět vypne hyperpohon a budeme navazovat kontakt s *volcryny*. Budeme Thaleho s jeho talentem, s jeho myslí, potřebovat. Je to utlumení opravdu nutné? Nic jiného se dělat nedá?”

Marij-Black se zatvářila kysele.

„Možná by pomohla injekce esperonu. To ho úplně otevře, na několik hodin zesílí jeho psionickou citlivost. Pak, alespoň doufám, dokáže určit to nebezpečí, které prý cítí. Jestli je vymyšlené, může se jej zbavit, je-li reálné, vyrovnat se s ním. Psionin-4 je ale značně bezpečnější. Esperon je pekelná droga, má hrozně moc vedlejších účinků. Prudce zvedá krevní tlak, někdy způsobuje hyperventilaci nebo záchvat apoplaxie. Jsou známy i případy srdeční zástavy. Lasamer je poměrně mladý, takže to mě zase až tak neleká. Mám ale dojem, že emocionálně je dost nestabilní, takže nevím, zda si dokáže s takovou silou poradit. Psionin by nám měl také něco dát. Jestliže se paranoidní příznaky udrží, budu vědět, že nemají nic společného s telepatickými schopnostmi.”

„A když se neudrží?” zeptal se d'Branin.

Agatha Marij-Black se na něj falešně usmála.

„Jestliže se Lasamer uklidní a přestane žvanit o nebezpečí? Nu což, to bude znamenat, že přestal cokoli přijímat, že? A to by pak ale znamenalo, že je tu něco, co lze přijímat a on měl celou dobu pravdu.”

Thale Lasamer byl u večere tichý a jakoby nepřítomný. Jedl napůl automaticky a jeho modré oči vypadaly jako zahalené v mlze. Po jídle se všem omluvil a šel rovnou do postele, kde takřka okamžitě usnul.

„Co jsi s ním udělala?” obrátila se Thorne na Marij-Black.

„Zablokovala jsem mu tu jeho vlezlou šťouravou mysl.”

„Mělas to udělat už před dvěma týdny,” řekla Lindran. „Takhle klidný je daleko snesitelnější.”

Karoly d’Branin se jídla skoro ani nedotkl.

Přišla falešná noc a Roydův přízrak se zhmotnil vedle Karoly d’Branina, sedícího v zamyšlení nad svou čokoládou.

„Karoly,” řekla vidina, „bylo by možné propojit počítač, instalovaný tvou partou, s palubním systémem *Nightflyeru*? Tvoje povídání o *volcrynech* mě fascinuje a chtěl bych je ve volných chvílích studovat. Předpokládám, že výsledky tvých výzkumů byly zapsány do paměti.”

„Samozřejmě,” odpověděl d’Branin automaticky, jakoby myslel na úplně něco jiného. „Náš systém už je v provozu. Spojení s *Nightflyerem* by neměl být žádný problém. Řeknu Lommie, aby se na to zítra podívala.”

V jídelně zavládlo těžké ticho, d’Branin srkal čokoládu a nehybným zrakem hleděl do tmy, Roydovu přítomnost si skoro ani neuvědomoval.

„Máš nějaké trápení,” řekl Royd po delším odmlčení.

„Cože? Ach, ano,” zvedl d’Branin hlavu. „Promiň, příteli. Mám teď příliš mnoho starostí.”

„Má to něco společného s Lasamerem, že?”

Karoly d’Branin delší dobu hleděl na bledou světlou postavu, než se zmohl na ztrnulé přikývnutí hlavou.

„Jistě. Mohu se zeptat, odkud to víš?”

„Vím o všem, co se na *Nightflyeru* děje.”

„Sledovals nás,” pronesl d’Branin temně a se zřetelným varováním v hlase. „Takže *tady* vznikl ten pocit, o němž mluvil Thale, pocit, že jsme sledováni. Jak jsi mohl, Royde? Špehování je pod tvou úroveň.”

Průzračné oči přízraku v sobě neměly život, neviděly.

„Neříkej to ostatním,” požádal Royd. „Karoly, příteli – mohu-li ti tak říkat – mám důvod, abych vás sledoval, důvod, jehož poznání by ti nic nedalo. Nechci vám ublížit. Věř mi. Najal sis mě, abych vás bezpečně zavezl k *volcrynům* a zpět. A to také udělám.”

„Vykrucuješ se, Royde. Proč nás sleduješ? Díval ses na všechno? Máš z té podívané uspokojení? Třeba jsi naším nepřítelem – kvůli tomu ses k nám nikdy nepřidal osobně? Sledování je všechno, co chceš?”

„Tvá podezřívavost mě zraňuje, Karoly.”

„Mě zraňuje tvá neupřímnost. Odpovíš mi konečně?”

„Všude mám oči a uši,” odpověděl Royd. „Na *Nightflyeru* neexistuje místo, kde by se přede mnou dalo skrýt. Jestli vidím všechno? Ne, nedívám se pořád. Jsem jen člověk, bez ohledu na to, co si o mně myslí tvoji kolegové. Musím spát. Monitory jsou zapnuté, ale není tu nikdo, kdo by se na ně mohl dívat. Mohu se soustředit jen na jeden nebo dva monitory nebo rozhovory najednou. Někdy jsem nevšímavý a nic nevidím. Sleduju všechno, Karoly, všechno ale nevidím.”

„Proč?” D’Branin si nalil další šálek čokolády, jen s námahou přitom ovládal chvění rukou.

„Na tuto otázku nemusím odpovídat. *Nightflyer* je moje loď.”

D’Branin upil čokolády, zamrkal a přikývl.

„Jsem z tebe smutný, příteli. Nedáváš mi možnost volby. Thale řekl, že jsme sledováni a jak teď vidím, měl pravdu. Také tvrdí, že jsme v nebezpečí. Je tu něco cizího, říká. Jsi to ty?”

Hologram zůstal bez pohybu a beze slova.

„Neodpovídáš. Ach, Royde, co mám dělat? Musím mu věřit. Jsme v nebezpečí, můžeš nás ohrožovat ty. Musím tedy zrušit naši výpravu. Vrať se na Avalon, Royde. Je to mé přání.”

Duch se smutně pousmál.

„Tak blízko od cíle, Karoly? Co nevidět vypneme hyperpohon.”

D’Braninovi se vydral tichý, smutný zvuk někde z hloubi hrdla.

„Moji *volcryni*,” řekl s povzdechem. „Tak blízko... ach, jak mě bolí, že je musím opustit. Nemohu ale jinak. Nemohu.”

„Můžeš,” odpověděl hlas Royda Erise. „Důvěřuj mi. To je vše, oč žádám. Věř mi, když říkám, že vůči vám nemám žádné nepřátelské úmysly. Thale Lasamer hovořil o nebezpečí, dosud se ale nikomu nic zlého nestalo, že?”

„Ne,” přiznal d’Branin. „Ne, nepočítám-li Alys, která se dnes odpoledne zranila.”

„Cože?” Royd se na okamžik zarazil. „Zranila se? To jsem nevěděl. Kdy se to stalo?”

„Hm, dost brzo. Myslím, že ještě dřív, než Thale začal křičet.”

„Chápu,” odpověděl Royd po krátké úvaze. „Díval jsem se, jak Melantha cvičí,” dodal za chvíli. „Pak jsem s ní mluvil. Ničeho jsem si nevšiml. Řekni mi, jak se to stalo.”

D’Branin mu to povykládal.

„Poslyš, Karoly. Důvěřuj mi a já ti dám tvoje *volcryny*. Uklidni svoje lidi. Ujisti je, že pro ně nepředstavuju žádné nebezpečí. A postarej se, aby byl Lasamer neustále uklidněný, rozumíš? Je to velice důležité. Hlavním problémem je tu on.”

„Agatha radí víceméně totéž.”

„Vím,” řekl Royd. „Naprosto s ní souhlasím. Uděláš to, oč tě žádám?”

„Sám nevím,” odpověděl d’Branin. „Moc mi to neusnadňuješ. Nechápu, co tu nehraje, příteli. Řekneš mi o tom něco víc?”

Royd Eris neodpověděl. Jeho duch čekal.

„No, dobře,” povzdechl si nakonec d’Branin. „Nechceš mluvit. Co s tebou mám za potíže. Kdy to bude, Royde? Kdy uvidíme moje *volcryny*?”

„Co nevidět,” odpověděl Royd. „Hyperpohon vypnu asi tak za sedmdesát hodin.”

„Sedmdesát hodin, to není moc. Návrat nejspíš nic neřeší.” Olízl si rty, zvedl šálek a zjistil, že v něm už nic není. „Tak dobře, letíme dál. Poslechnu tě. Příkázů dávat Lasamerovi drogu, neřeknu ostatním, že je špehuješ. Stačí? Dej mně moje *volcryny*. Tak dlouho jsem na to čekal!”

„Já vím,” řekl Royd Eris. „Já vím.”

Duch zmizel a Karoly d’Branin zůstal v temné jídelně sám. Pokusil se dolít si čokoládu, ale nedokázal ovládnout chvění ruky, polil si čokoládou prsty a šálek upustil. Zaklel, podivil se, trpěl.

Další den byl dnem narůstajícího napětí a tisíce drobných zádrhelů. Lindran a Dannel měli soukromou hádku, kterou bylo slyšet v půlce lodi. Strategická hra ve trojici hraná v jídelně skončila katastrofou, když Christopheris obvinil Melanthu Jhirl z podvodu. Lommie Thorne naříkala na neobyčejné potíže, provázející propojování jejího systému s lodním počítačem. Alys Northwind seděla půl dne nehybně v jídelně a hleděla s výrazem temné nenávisti na svůj zabandážovaný prst. Agatha Marij-Black se potulovala po chodbách s nárkem, že na lodi je příliš horko, že ji bolí všechny klouby, že vzduch je hustý a plný kouře, že na lodi je příliš zima... Dokonce i Karoly d'Branin byl smutný a podrážděný.

Jen telepat vypadal spokojeně. Až nad hlavu prošpikovaný psioninem-4 byl ospalý a líný, ale přinejmenším se neschoval v tmavých koutech.

Royd Eris se neobjevil ani jako hlas, ani jako holografická projekce.

Neobjevil se ani u oběda. Vědci byli neklidní, očekávali, že se co nevidět objeví na svém obvyklém místě a zapojí se do jejich odpolední besedy. Ani když už stály na stole šálky čokolády, kávy a čaje, nebylo jejich očekávání uspokojeno.

„Vypadá to, že náš kapitán je velice zaměstnaný člověk,” poznamenala Melantha Jhirl a houpala se na židli se skleničkou brandy v ruce.

„Brzy bude vypínat hyperpohon,” řekl d'Branin. „Bezpochyby předtím musí něco udělat.”

V duchu byl ale Roydovou nepřítomností zklamán a přemýšlel také o tom, zda jsou i teď pod dohledem.

Rojan Christopheris si odkašlal. „Protože jsme tu teď všichni a on tu není, může to být správná chvíle k tomu, abychom si prodiskutovali některé věci. Že nebyl na obědě, mě příliš nemrzí. Vždyť přece nejí. Je to jen zasraný hologram. Proč ale vypadá tak, jak vypadá? Třeba to ani jinak být nemůže – musíme si o tom promluvit. Karoly, mnozí z nás začínají mít v souvislosti s Roydem Erisem nepříjemné pocity. Co o tom tajuplném člověku vůbec víš?”

„Co vím, příteli?“ D’Branin si do šálku nalil hustou, horkou čokoládu a začal ji, ve snaze získat trochu času, pomalu popíjet. „Co tady vůbec můžu vědět?“

„Jistě sis všiml,“ řekla Lindran suše, „že k nám nikdy nechodí jinak než jako projekce. Když jsi pronajímal tuhle loď, zmínil se o tomto jeho zvyku vůbec někdo?“

„To by mě taky zajímalo,“ přidal se Dannel. „Avalon je velice živý přístav, proletí tam velký počet lodí. Proč sis vybral právě jeho? Co jsi o něm slyšel?“

„Co jsem o něm slyšel? Musím přiznat, že toho moc nebylo. Hovořil jsem s několika přístavními úředníky a Chartarovými firmami, nikdo o Roydovi nic konkrétního nevěděl. Do té doby Avalon nikdy neužíval jako mateřský přístav.“

„Jak výhodné,“ odvětila Lindran.

„Jak podezřelý,“ na to Dannel.

„Víš vůbec, *odkud* pochází?“ otázala se Lindran. „Poslouchali jsme ho s Dannelem velice pozorně. Hovoří standardem dobře, bez slyšitelného přízvuku, neužívá žádné idiomatické obraty, které by mohly prozradit jeho původ.“

„Mluví někdy dost archaicky,“ poznamenal Dannel. „Čas od času mi jeho způsob vyjadřování něco připomíná, jenže pokaždé něco jiného. Hodně cestoval.“

„Úžasné pronikavý objev,“ řekla Lindran a poplácala Dannela po ruce. „Kupci holt někdy cestovat musí, miláčku. Lodě mají mimo jiné i proto.“

Dannel na ni pohlédl úkosem, ale ona pokračovala:

„Teď ale vážně, víš o něm vůbec něco? Kde vzal tu svoji loď?“

„Nemám ponětí,“ přiznal d’Branin. „Nikdy... nikdy mě nenapadlo zeptat se ho.“

Členové jeho výzkumného týmu na sebe nevěřicně pohlédli.

„Nenapadlo tě se *zeptat*?“ řekl Christopheris. „Tak proč sis vybral právě tuhle loď?“

„Byla prostě po ruce. Administrační rada potvrdila můj projekt a

přidělila mi personál, jenže žádná loď Akademie nebyla zrovna volná. A byla tu i jistá rozpočtová omezení.”

Agatha Marij-Black se kysele usmála.

„Těm z vás, kterým to nedošlo, chce d’Branin jen říct, že Akademie byla uchválena jeho xenologickými výzkumy a nalezením mýtu o *volcrynech*, ale podstatně méně nadšení projevila vůči plánu na jejich nalezení. A tak mu přiznali nevelké prostředky, aby byl spokojen a pracoval dál, přičemž předpokládala, že jeho malá výprava bude naprosto neplodná. Přidělila mu i lidi, po nichž se nikomu v Avalonu nebude stýskat.” Rozhlédla se kolem. „Podívejte se na sebe. Nikdo z nás dřív s d’Braninem nepracoval, všichni jsme ale byli volní, když se hledal personál na tento let. A nikdo z nás ani není vědcem nějak vysoké úrovně.”

„Mluv za sebe,” rozčílila se Melantha Jhirl. „Já jsem se přihlásila dobrovolně.”

„Nebudu se s tebou hádat. Důležité je to, že *Nightflyer* není žádná záhada. Prostě jsi najal nejlevnější loď, jakou jsi našel, že, d’Branine?”

„Některé volné lodi mou nabídku odmítly, aniž by se nad ní pořádně zamyslely,” odpověděl d’Branin. „Třeba přiznat, že to vypadalo poněkud podivně. Mnoho kapitánů má ale pověřivý strach z vypínání hyperpohonu v mezihvězdném prostoru, kde nemají poblíž žádnou planetu. Z těch, kdo byli ochotni jednat, mi Royd Eris nabídl nejlepší podmínky. A pak, byl schopen vyrazit okamžitě.”

„A my jsme *museli* vyrazit okamžitě,” doplnila jej Lindran. „V opačném případě by nám *volcryni* mohli utéct. Letí přece přes tenhle kus galaxie jen asi deset tisíc let. Plus minus nějaký ten tisíc.”

Někteří se rozesmáli. D’Branin vypadal velice ustaraně.

„Přátelé, mohl jsem odlet klidně odložit. Přiznávám, že jsem se s mými *volcryny* chtěl setkat co nejdříve, chtěl jsem spatřit jejich obrovské lodě a položit jim všechny ty otázky, které mě tak mučily, zjistit jejich záměry a motivaci. Musím ale přiznat, že zpoždění by tuto expedici nijak neohrozilo. Proč bychom ji ale měli odkládat? Royd nám je

velice dobrým hostitelem a má vysokou pilotní třídu. Zachází s námi dobře.”

„Setkal ses s ním?” zeptala se Alys Northwind. „Viděls jej, když jste si domlouvali podmínky?”

„Hovořili jsme spolu mnohokrát. Jenže já byl na Avalonu a Royd v lodi na oběžné dráze. Viděl jsem jeho tvář na obrazovce.”

„Projekce, počítačová simulace, mohlo to být cokoli,” řekla Lommie Thorne. „Svému počítači mohu přikázat, aby zobrazil na monitoru jakoukoli tvář, Karoly.”

„Toho Royda Erise nikdy nikdo neviděl,” prohlásil Christopheris. „Už od počátku ze sebe dělal hádanku.”

„Náš hostitel si přeje, aby jeho klid a samota nebyly nikým narušovány,” řekl d’Branin.

„Výmluvy,” přerušila jej Lindran. „Copak skrývá?”

Melantha se rozesmála. Když se na ni obrátily všechny oči, potřásla hlavou, pořád se ale usmívala.

„Kapitán Royd je ideální – podivný člověk na podivné výpravě. Copak nikoho z vás neláká tajemství? Letíme celá světelná léta, abychom chytili hypotetickou loď přímo ze srdce galaxie, putující k jejímu okraji déle, než lidstvo vede své války a všichni jste vedle z toho, že nemůžete spočítat pupínky na nose našeho kapitána.” Naklonila se nad stůl, aby si opět naplnila svou skleničku. „Moje matka měla pravdu,” dodala ustaraně, „normální lidi jsou nenormální.”

„Asi bychom měli Melanthu poslechnout,” řekla Lommie Thorne zamyšleně. „Roydovy fobie a neurózy jsou jeho problémem, pokud nám je nevnučuje.”

„Mně to nedělá dobře,” postěžoval si Dannel nesměle.

„Z toho, co víme,” řekla Alys Northwind, „se můžeme domnívat, že cestujeme s emzákem nebo kriminálním.”

„Jupiter,” zabručel něčí hlas. Xenotechnička se začervenala až po uši a okolo stolu se ozval tichý smích.

Thale Lasamer pohlédl nenápadně do svého talíře a zasmál se. „S emzákem,” řekl. Jeho modré oči skákaly ze strany na stranu, jako

kdyby hledaly nouzový východ. Byly lesklé a divoké.

Marij-Black zaklela. „Narkotikum přestává účinkovat,” oznámila rychle d’Braninovi. „Musím do kabiny pro další dávku.”

„Jaké narkotikum?” zajímala se Lommie Thorne. D’Branin se pečlivě snažil mluvit co nejméně o Lasamerových představách, protože se bál zvýšeného napětí na palubě. „Co se tu děje?”

„Nebezpečí,” řekl Lasamer. Otočil se na Lommie, sedící vedle něj a silně ji uchopil za ruku, až se jeho nehty zabodly do stříbřitého kovu blůzky. „Jsme v nebezpečí, říkám ti, cítím to. Je tu něco *cizího*. Chce to naši zkázu. Krev, vidím krev.” Rozesmál se. „Cítíš její chuť, Agatho? Já ji můžu skoro chutnat. *To* něco může taky.”

Marij-Black vstala.

„Necítí se nejlíp,” oznámila ostatním. „Uklidňovala jsem jej psioninem, abych ovládla jeho přízraky. Přinesu další dávku.” Vykročila ke dveřím.

„Uklidňovalas ho?” řekl Christopheris opravdu vyděšeně. „Před něčím nás varoval. Neslyšelas, co říkal? Chci vědět, co to *je*.”

„Ne psionin,” poradila Melantha Jhirl. „Zkus esperon.”

„Neuč mě mou práci, ženská!”

„Promiň,” Melantha zkroušeně zvedla ruku. „Zdá se mi, že jdu poněkud dál než ty. Esperon mu může pomoci zbavit se těch představ, že?”

„Ano, ale...”

„Může mu pomoci soustředit se na nebezpečí, které, jak tvrdí, cítí. Souhlasí?”

„Účinky esperonu bych znala celkem dobře,” odpověděla psípsycholožka opatrně.

Melantha se usmála nad okrajem skleničky plné brandy.

„O tom nepochybuji. Tak mě poslouvej. Všichni se velice znepokojujete kvůli Roydovi, alespoň mi to tak připadá. Nedokážete snést, že nevíte, co skrývá. Rojan už po týdny vymýšlí všelijaké teorie a je schopen uvěřit kterékoli z nich. Alys je tak vynervená, že si usekla prst. Všichni se pořád hádáme. Tyhle nálady nám ve společné práci

moc nepomůžou. Nechme toho. Není to nic těžkého.” Ukázala na Thaleho. „Tady sedí telepat první třídy. Znásobme jeho sílu esperonem a on nám bude schopen odrecitovat celý kapitánův životopis tak, že nás všechny začne nudit. A potom ještě přemůže i své přízraky.”

„Divá se na nás,” ozval se telepat tichým, ale důrazným hlasem.

„Ne.” řekl Karoly d’Branin. „Thale musí být neustále utlumený.”

„Karoly,” odpověděl mu Christopheris, „tohle už zašlo příliš daleko. Někteří z nás jsou na pokraji nervového vyčerpání a tenhle chlapec je vystrašený. Mám za to, že potřebujeme mít jasno; konec tajemství Royda Erise. V tomto případě má Melantha pravdu.”¹

„Jenže nemáme právo,” bránil se d’Branin.

„Ale je to *nutné*,” nesouhlasila s ním Lommie Thorne. „Souhlasím s Melanthou.”

„Ano,” přitakala Alys Northwind. Oba lingvisti přikývli.

D’Branin si smutně vzpomněl na slib, daný Roydovi. Kolegové mu ale neponechali žádnou možnost volby. Jeho oči se setkaly s očima psípsycholožky.

„Tak to uděláme,” povzdechl si. „Dejte mu esperon.”

„*On mě chce zabít!*” vykřikl Thale Lasamer. Vyskočil, a když mu Lommie Thorne položila dlaň na ruku, aby jej uklidnila, popadl šálek s kávou a hodil jí ho přímo do obličeje. Museli být tři, aby jej zvládli.

„Dělej,” zavrčel Christopheris, protože telepat stále bojoval.

Marij-Black odešla z jídelny.

Když se vrátila, ostatní už zvedli Lasamera na stůl a donutili ho, aby si lehl. Odhrnuli mu dlouhé, světlé vlasy a odkryli tepnu na krku.

Marij-Black k němu ze strany přistoupila.

„Přestaňte,” řekl Royd. „To není nutné.”

Duch se s mihotáním zjevil na prázdné židli v čele stolu. Psípsycholožka ztuhla a ampulky esperonu do pistolové stříkačky už nevložila, Alys Northwind vytřeštila oči a pustila jednu Lasamerovu

ruku. Telepat už se neškubal. Ležel na stole, těžce dýchal, jen nehybnýma, skleněnýma očima pozoroval Roydův hologram, jako by byl jeho nečekaným zhmotněním paralyzován.

Melantha Jhirl zvedla skleničku brandy k přípitku. „Búúú,” řekla. „Zpozdil ses k obědu, kapitáne.”

„Royde,” zašeptal d’Branin. „Je mi to líto.”

Duch hleděl nevidoucím zrakem na protilehlou stěnu.

„Pusťte ho,” ozval se hlas z komunikátoru. „Prozradím vám své tajemství, když vás tak leká.”

„Opravdu nás *sledoval*,” podivil se Dannel.

„Prosím,” v Alysíně hlase zazněla podezřívavost. „Kdo jsi?”

„Moc se mi líbil tvůj nápad s plynovými obry,” řekl Royd. „Bohužel, skutečnost není tak dramatická. Jsem obyčejný *homo sapiens* středního věku. Šedesát osm standartních let, mám-li být přesný. Hologram, který vidíte před sebou, je skutečný Royd Eris, nebo alespoň takový, jaký byl před pár lety. Ted’ už jsem o něco starší, využívám ale počítačovou stimulaci, abych se svým hostům mohl ukazovat jako mladík.”

„Ano?” Tvář Lommie Thorne byla na místech opařených kávou zarudlá. „Tak proč ta tajuplnost?”

„Začnu vyprávění svou matkou,” odpověděl Royd. „*Nightflyer* původně patřil jí a byl postaven na zakázku podle jejího projektu v docích v Newholmu. Moje matka byla svobodným kupcem, a to dosti úspěšným. Narodila se ve slumech světa jménem Vess, který leží daleko odtud, i když někteří z vás o něm jistě slyšeli. Šplhala se nahoru, stupínek po stupínku, až se zmohla na vlastní loď. Zakrátko zbohatla na tom, že byla kdykoli ochotná brát netypické náklady, létat daleko od hlavních obchodních tras, vozit náklady – měsíc, rok nebo dva světelné roky za oblasti, kam byly obyčejně dopravovány. Tato praxe je mnohem riskantnější, než létání poštovními trasami, zato ale mnohem výnosnější. Mou matku vůbec netrápilo, jak často se ona nebo její posádka objeví doma. Jejím domovem byly lodě. Na Vess zapomněla hned, jakmile jej opustila a jen zřídka navštěvovala stejný

svět dvakrát, mohla-li se tomu vyhnout.”

„Dobrodružná povaha,” prohlásila Melantha Jhirl.

„Ne. Sociopatická. Víš, moje matka neměla ráda lidi. A to naprosto. Posádka ji nijak nemilovala a ona jí oplácela stejně. Jejím velkým snem bylo zbavit se nutnosti mít nějaké lidi na palubě. Když dostatečně zbohatla udělala to. Výsledek je *Nightflyer*. Když na Newholme vstoupila na jeho palubu, už nikdy se nedotkla žádné lidské bytosti, ani se nepostavila na půdu žádné planety. Všechny své obchody zařizovala pomocí videofonů nebo laserových komunikátorů z kajut, které jsou teď moje. Můžete říct, že byla blázen. A měli byste pravdu.” Duch se nevýrazně usmál. „Vedla ale přesto zajímavý život, dokonce i po tom, kdy se odsoudila k izolaci. Karoly, ty světy, které spatřila! Mohla by ti vyprávět o věcech, z nichž by ti puklo srdce. Nic z toho ale neuslyšíš. Zničila většinu svých záznamů ze strachu, že by jiní lidé mohli mít po její smrti nějaký užitek nebo potěšení z jejích zkušeností. Taková prostě byla!”

„A ty?” otázala se Alys Northwind.

„Musela se dotknout přinejmenším *jednoho* jiného člověka,” dodala Lindran s úsměvem.

„Neměl bych ji nazývat svou matkou,” odvětil Royd. „Jsem jejím klonem jiného pohlaví. Po třiceti letech samoty na této lodi se začala nudit. Měl jsem být jejím druhem a milencem. Mohla si mě vymodelovat tak, abych pro ni byl ideálním zpestřením života. Neměla ale trpělivost na děti ani chuť si mě sama vychovat. Po vyklonování mě strčila do inkubátoru. A připojila k počítači. Byl to můj učitel. Před narozením i po něm. Vlastně jsem se ani nenarodil. Byl jsem v inkubátoru ještě dlouho potom, kdy se normální dítě už narodí. Rostl jsem a učil se, visel v čase, slepý a plný snů, krmený umělými pupečními šňůrami. Měl jsem se narodit, až dosáhnu dospělosti, protože ona došla k názoru, že pak už budu pro ni vyhovujícím druhem.”

„To je strašné,” otrásl se Karoly d’Branin. „Royde, příteli, o tom jsem neměl ani ponětí.”

„Je mi to líto, kapitáne.” řekla Melantha Jhirl. „Byl jste okraden

o dětství.”

„Nikdy se mi po něm nezastesklo. Ani po ní. Vidíte, všechny její plány rozvál vítr. Zemřela několik měsíců po klonování, když jsem byl ještě plodem v inkubátoru. Tuto možnost ale předvídala a příslušně naprogramovala celou loď. Počítač vypnul hyperpohon, loď zhasla a zůstala zavřená. Plula v mezihvězdném prostoru jedenáct standardních let, během nichž ze mě počítač udělal...” přerušil vyprávění s úsměvem. „Chtěl jsem říct, *během nichž ze mě počítač udělal člověka*. Ach ano, ať to tedy je takhle: během nichž ze mě počítač udělal bytost, jakou jsem teď. Tak jsem se stal majitelem *Nightflyeru*. Když jsem se konečně narodil, strávil jsem několik měsíců seznamováním se s ovládáním lodi a poznáváním svého původu.”

„Fascinující,” řekl Karoly d’Branin.

„Ano,” souhlasila Lindran. „Jenže to nevysvětluje, proč se od nás izoluješ.”

„Ach ano, vyjasňuje,” prohlásila Melantha Jhirl. „Kapitáne, mohl bys to vysvětlit přesněji s ohledem na přítomnost méně vylepšených modelů?”

„Moje matka nenáviděla planety. Nenáviděla smrad, špínu a bakterie, změny počasí a pohled na jiné lidi. Vytvořila pro nás ideální prostředí, tak sterilní, jak jen to bylo možné. Nemilovala ani gravitaci. Za léta strávená na starých lodích, jež si nemohly dovolit gravitační síť, si zvykla na stav beztlíže a neměla chuť si odvykat. V takových podmínkách jsem se narodil a vyrostl.

Mé tělo nemá imunologický systém, nemá žádnou odolnost. Kontakt s kýmkoliv z vás by mě nejspíš zabil, určitě by přinejmenším vyvolal těžké onemocnění. Mé svaly jsou velice slabé, v jistém smyslu již zanikly. Gravitace na *Nightflyeru* je generována kvůli vašemu pohodlí, ne mému. Pro mě je to agónie. V této chvíli je mé tělo umístěno v křesle, vznášejícím se ve vzduchu. Přesto trpím a mé vnitřní orgány mohou být ohroženy. To je jeden z důvodů, proč tak zřídka беру cestující.”

„Máš na zbytek lidstva stejný názor, jako tvoje matka?” otázala se Marij-Black.

„Ne, vůbec ne. Mám lidi rád. Smířil jsem se s tím, co jsem, nebyla to ale moje volba. Normální lidský život poznávám jediným způsobem, jaký je pro mě dostupný – pomocí náhradních prostředků a činností. Jsem nenasytným požíračem knih, pásků, holografických filmů, beletrie, drammat a dokumentů všeho druhu. Experimentoval jsem s narkotiky. A někdy, když se odvážím, беру cestující. A tehdy čerpám z jejich života tolik, kolik dokážu.”

„Mohl bys dělat víc cest s pasažéry, kdybys po celou dobu lodi udržoval stav beztlíže,” navrhla Lommie Thorne.

„To je pravda,” odpověděl Royd mírně. „Zjistil jsem ale, že většina lidí, narozených na planetách, se v beztlíži cítí stejně zle, jako já při normální gravitaci. Majitel lodi bez umělé gravitace nebo ten, kdo ji schválně nezapojuje, nemůže počítat s přílišnou popularitou mezi zákazníky. Těch pár, kteří to zkoušejí, obvykle většinu cesty promarodí nebo se tlumí narkotiky. Ne. Víím, že bych se s cestujícími mohl setkávat, kdybych po celou dobu seděl ve svém křesle a nosil hermetickou kombinézu. Už jsem to dělal. Ukázalo se, že to moje kontakty s nimi spíše znesnadňovalo než usnadňovalo. Byl jsem pro ně hříčkou přírody, mrzákem, někým, ke komu bylo třeba se chovat opatrně a od něhož bylo lepší držet se dál. To vše mým cílům příliš neposloužilo. A tak jsem si raději vybral naprostou izolaci. A tak často, jak jen mohu, sleduji vetřelce, kteří jsou mými cestujícími.”

„Vetřelce?” nechápala Alys Northwind.

„Pro mě jste vetřelci všichni,” odpověděl Royd.

V jídelně *Nightflyeru* nastalo ticho.

„Je mi líto, že jsme došli tak daleko, přáteli,” řekl Karoly d’Branin. „Neměli jsme zasahovat do tvého soukromí.”

„Promiň,” šeptla Marij-Black. Zamračila se a strčila kapsli s esperonem do injekční stříkačky. „Zní to všechno moc hezky, je to ale pravda? Pořád nemáme žádný důkaz, jen další pohádku před spaním. Stejně dobře by nám ten hologram mohl povídat o tom, že je bytostí z Jupitera, počítačem nebo na smrt nemocným válečným zločincem. Nemůžeme si tu jeho historku nijak ověřit. Ne – máme

přece jen *jednu* jedinou příležitost.” Udělala dva kroky k Lasamerovi, stále ležícímu na stole. „Pořád ještě se musí léčit a my potřebujeme potvrzení tvé historky. Nevidím žádný smysl v tom, že bychom toho měli nechat, teď, když jsme už došli tak daleko. Proč bychom měli žít v neustálém neklidu, když s tím můžeme okamžitě skoncovat?” Položila telepatovu bezvládnou hlavu na tvář, našla tepnu na krku a přitiskla k ní stříkačku.

„Agatho...” ozval se Karoly d’Branin, „nemyslíš... neměli bychom toho nechat? Teď, když Royd...”

„NE!” přikázal Royd. „Nedělej to. Rozkazuji. Je to moje loď. Přestaň, nebo...”

„Nebo co?”

Stříkačka hlasitě zasyčela. Když ji odložila, objevil se na telepatově krku rudý bod.

Lasamer se zvedl na loktech až do polosedu. Marij-Black si k němu přisedla.

„Thale,” pronesla svým nejprofesionálnějším hlasem, „soustřed’ se na Royda. Dokážeš to, všichni víme, že jsi dobrý. Ještě chvilku, esperon ti všechno otevře.”

Telepatovy modré oči byly jako v mlze. „Není dost blízko,” zamumlal. „Jedna, mám třídu jedna, testovanou. Jsem dobrý, víte, že jsem dobrý, musím být ale *blízko*.” Zachvěl se.

Psípsycholožka jej objala, hladila, mazlila se s ním.

„Esperon ti dá dosah, Thale,” řekla. „Vnímeš, jak sílíš. Cítíš to? Všechno se pročišťuje, rozjasňuje, ano?” Její hlas byl uklidňující jako vánek. „Můžeš slyšet moje myšlenky, víš, že můžeš, ale nevšímeš si jich. A taky myšlenky ostatních, vykašli se na ně, na ten chaos, myšlenky, touhy, strach. Nevšímeš si toho. Vzpomeň si na nebezpečí. Pamatuješ? Najdi je, Thale, běž a najdi nebezpečí. Pohlédni za ty stěny, řekni nám, jak to za nimi vypadá. Vyprávěj nám o Roydovi. Mluvil pravdu? Řekni nám to? Jsi dobrý, všichni to víme, můžeš nám to říct.” Věty z jejích úst plynuly jako píseň.

Odstrčil ruku, která ho držela a posadil se rovně vlastními silami.

„Cítím to,” řekl. Jeho oči se najednou pročistily. „Něco... bolí mě hlava... *bojím se!*”

„Neboj se,” pokračovala Marij-Black. „Esperon s tvou hlavou nic špatného neudělá. Jen způsobí, že budeš ještě lepší. Jsme tu s tebou všichni. Nemáš se čeho bát.” Pohládila jej po čele. „Řekni nám, co vidíš.”

Thale Lasamer pohlédl na přízrak Royda Erise očima vystrašeného malého kloučka, jazykem rychle olízl dolní ret.

„On...”

A v tu chvíli jeho lebka explodovala.

Hysterie a zmatek.

Telepatova hlava vybuchla s obrovskou silou, potřísnila všechny krví, úlomky kostí a kousky kůže. Ještě dlouho se pak jeho tělo chvělo na desce stolu, krev purpurovým proudem tryskala z krčních tepen, ruce se kroutily v přízračném tanci. Lasamerova hlava prostě přestala existovat, ale jeho tělo se neuklidňovalo.

Agatha Marij-Black, která byla nejbliž, upustila stříkačku a ztuhla s otevřenými ústy. Byla mokrá od krve, potřísněná rozstříknutým mozem a kusy kůže. Pod levé oko se jí zapíchl dlouhý úlomek kosti a její vlastní krev se mísila s krví Lasamerovou. Ani si toho nevšimla.

Rojan Christopheris padl na záda, pak neohrabaně vstal a ze všech sil se přitiskl ke stěně.

Dannel křičel a křičel a křičel, až jej Lindran udeřila ze všech sil do krví zbrocené tváře a přikázala mu zmlknout.

Alys Northwind padla na kolena a začala se modlit v podivné řeči.

Karoly d'Branin seděl bez pohybu, hleděl, mrkal, držel v dlani zapomenutý šálek čokolády.

„Udělejte něco!” vyjekla Lommie Thorne. „Ať někdo něco *udělá...*”

Jedna Lasamerova ruka se maličko pohnula a opřela se o ni. Příšerně vykřikla a uskočila.

Melantha Jhirl od sebe odstrčila skleničku brandy.

„Ovládej se,” usadila Lommii tvrdě. „Je mrtvý. Nic ti neudělá.”

Všichni, kromě d'Branina a Marij-Black, kteří vypadali jako zka-menělí, na ni upřeli oči. Melantha si najednou uvědomila, že Roydův hologram nepozorovaně zmizel. Začala vydávat rozkazy.

„Dannel, Lindran, Rojan – najděte nějaké prostěradlo nebo něco takového, do čeho by šlo zabalit tělo a odneste je pryč. Alys, ty a Lommie přineste houby a vodu. Musíme to tu uklidit.”

Když se všichni pohnuli vykonat její příkazy, posadila se k d'Braninovi.

„Karoly,” řekla a položila něžně dlaň na jeho ruku. „Není ti nic, Karoly?”

Zvedl hlavu a s mrkáním se na ni podíval.

„Já... ano, ano, nic mi není... Melantho, říkal jsem jí, aby to nedělala. Říkal jsem jí to.”

„Jistě, říkals to,” odpověděla.

Poplácala jej po ruce, obešla stůl a přistoupila k Agathě Marij-Black.

„Agatho!” zvolala.

Psípsycholožka neodpověděla, ani když ji Melantha uchopila za ruce a silně jimi zatřásla. Oči měla úplně prázdné.

„Je v šoku.”

Melantha se zakabonila, když viděla úlomek kosti, trčící z Agathiny tváře. Otřela jí obličej ubrouskem a opatrně úlomek vytáhla.

„Co uděláme s tělem?” otázala se Lindran. Už je zabalili do prostěradla. Přestalo se třást, i když krev pořád ještě tekla a barvila bílou plachtu na červenou.

„Strčíme je do nějakého prázdného nákladního prostoru,” navrhl Christopheris.

„Ne,” nesouhlasila Melantha. „Je to nehygienické. Ve skladišti tělo shnije.” Na chvíli se zamyslela. „Oblečte si kombinézy a zanechte je do pohonné jednotky. Prostrčte je přes průlez a nějak připevněte. To prostěradlo můžete klidně potřhat, když to jinak nepůjde. V té části lodi panuje prázdnota. Bude mu tam nejlíp.”

Christopheris přikývl a trojice odešla a společně odnesla neživé břemeno. Lommie Thorne, která utírala kouskem hadru krev ze stolu, začala najednou zvracet. Melantha zaklela.

„Ať jí někdo pomůže,” zvolala.

Karoly d'Branin se konečně pohnul. Vstal, vytáhl z Lommiiny ruky krví nasáklý hadr, a pak ji odvedl do své kabiny.

„Sama to udělat nedokážu,” řekla Alys Northwind plačtivě a s odpořem se odvrátila od stolu.

„Tak mně s tím pomoz,” navrhla Melantha. Společně odvedly, či spíše vynesly psípsycholožku z jídelny, svlékly ji, umyly, a pak, když jí vstříkly jeden z jejích vlastních léků, uložily do postele. Pak si Melantha vzala stříkačku a provedla kontrolu. Northwind a Lommie Thorne potřebovaly jen slabé sedativum, Dannelovi musela dát něco silnějšího.

Než se znovu mohli všichni setkat, uplynuly tři hodiny.

Sešli se v největším skladišti, v němž tři z nich pověsili své hamaky. Z celé osmičky jich přišlo sedm. Agatha Marij-Black se ještě nevzpamatovála, nejspíš prostě spala, možná omdlela nebo byla v šoku. Nikdo nevěděl. Vypadalo to, že ostatní se už dali dohromady, i když ještě měli bledé a stažené tváře. Všichni se převlékli, dokonce i Alys Northwind, která vklouzla do nové kombinézy, stejné jako byla ta předešlá.

„Nechápu,” prohlásil Karoly d'Branin. „Nechápu, co...”

„Royd jej zabil, to je to celé,” vysvětlovala Alys hořce. „Jeho tajemství bylo ohroženo, takže mu prostě... prostě mu rozsekal hlavu. Všichni jsme to viděli.”

„Nemohu tomu uvěřit,” řekl d'Branin unaveně. „Nemohu. Royd a já... hovořili jsme spolu celé noci, když jste spali. Je to mírný, chápavý, citlivý člověk. Je to snílek. Pochopil vše, co jsem mu vysvětloval o *volcrynech*. On by něco takového neudělal. Nedokázal by to.”

„Jeho hologram, když se to stalo, urychleně zmizel,” oznámila Lindran. „A povšimněte si, že od té doby nám toho už zrovna moc neřekl.”

„My ostatní jsme taky nebyli zrovna upovídaní,” poznamenala Melantha Jhirl. „Nevím, co si o tom všem mám myslet, ale instinkt mi káže souhlasit spíše s Karolym. Pro to, aby kapitán nesl odpovědnost za Thaleovu smrt, nemáme žádné důkazy. Je tady něco, co nikdo z nás zatím nechápe.”

Alys Northwind se vysmrkala. „Důkazy,” pronesla znechuceně.

„Po pravdě řečeno,” pokračovala Melantha, která se nenechala zmást, „nejsem ani přesvědčená, že tady má vůbec *někdo* nějakou vinu. Do té doby, než jsme mu dali esperon, se nic nestalo. Není možné, že to zavinila ta droga?”

„Vedlejší účinky jako hrom,” zabručela Lindran.

Rojan Christopheris se zamračil. „Není to můj obor, ale spíš bych řekl, že ne. Esperon je neobyčejně silná droga a má vedlejší účinky stejně tak v psionické, jako i fyzické oblasti, hraničící s krajní únosnou mezí. Ale *za* tuto mez by snad jeho účinky sahat neměly.”

„Takže,” otázala se Lommie Thorne. „Co ho zabilo?”

„Zbraní, která způsobila smrt, byl zřejmě jeho vlastní talent,” odvětil xenobiolog, „v tom okamžiku maximálně zesílený narkotikem. Kromě posílení jeho základní schopnosti, telepatické vnímavosti, mohl esperon probudit i další psionické schopnosti, které se do toho okamžiku neprojeví, byly skryté.”

„Například?” zeptala se Lommie.

„Biokontrola. Telekineze.”

Melantha Jhirl chápala rychleji než ostatní.

„Esperon v každém případě zvyšuje krevní tlak. Zvyšte tlak v jeho hlavě ještě více přelitím krve z těla do mozku. Zároveň snižte tlak vzduchu kolem hlavy, použijte telekinezi k vytvoření krátkodobé prázdnoty. Zamyslete se nad tím.”

Zamysleli se, ale nikomu se to nelíbilo.

„Kdo by něco takového mohl dokázat?” řekl Karoly d’Branin. „To mohl udělat jen on sám, svým už nekontrolovatelným talentem.”

„Nebo ho do toho mohl dostat ještě větší talent,” poznamenala Alys Northwind.

„Nikdo z lidských telepatů nemá takovou sílu. Sílu, jež by mu dovolila třeba jen na kratičkou chvíli převzít kontrolu nad někým jiným, nad jeho tělem, myslí a duší.”

„No právě,” řekla xenotechnička. „Žádný *lidský* telepat.”

„Obyvatelé plynových obrů?” položila Lommie Thorne provokativní otázku.

Alys Northwind na ni pohlédla povýšeně.

„Mohla bych se zmínit o kreyských senzibilech nebo i *githyancích*, mohla bych na počkání vyslovit jména třeba půl tuctu jiných ras, ale doufám, že to není nutné. Zmíním se jen o jedné – Hranganská Nadintelligence.”

Byla to poněkud znepokojivá myšlenka. Všichni ztichli a začali sebou neklidně šít při pomýšlení na obrovskou, nevypočitatelně nepřátelskou moc Hranganské Nadintelligence, ukrytou v řídicích centrech *Nightflyeru*. A konečně Melantha Jhirl vybuchla krátkým, ironickým smíchem, lámajícím kouzlo.

„Alys, strašíš sama sebe přízraky,” řekla. „To, co jsi vyslovila, je absurdní. Když se nad tím trochu zamyslíš, přijdeš na to sama. Doufám, že to není příliš náročné přání. Jsi xenobioložka, vy ostatní jste pak specialisté na jazyky mimozemských ras, na jejich psychologii, biologii, techniku. A teď tak zrovna nevypadáte. Se Starým Hranganem jsme bojovali přes tisíc let, *nikdy* se nám ale nepodařilo získat s Hranganskou Nadinteligencí sebemenší kontakt. Je-li Royd Eris Hranganec, pak to znamená, že se během těch několika stovek let od kolapsu neobyčejně vyškolili v umění konverzace.”

Alys Northwind se začervenala.

„Máš pravdu,” přiznala. „To jsou nervy.”

„Přátelé,” promluvil Karoly d'Branin, „nemůžeme si dovolit, aby nám další postup diktovala panika nebo hysterie. Stalo se něco hrozného. Jeden z našich kolegů je mrtev a my nevíme proč. Dokud se to nedozvíme, můžeme dělat jen to, co jsme dělali dosud. Nemůžeme si dovolit nějakou zbrklou vůči nevinným. Snad, až se vrátíme na Avalon, nám vyšetřování objasní, co se tu vůbec stalo. Tělo jste,

doufám, dobře zajistili?”

„Zanesli jsme je přes přechodovou komoru do pohonné sekce,” odpověděl Dannel. „Tam vydrží.”

„A po našem návratu bude moci být důkladně prozkoumáno,” dokončil d’Branin.

„Ten návrat by měl začít okamžitě,” prohlásila Northwind. „Přikaz Erisovi otočit loď!”

D’Branin vypadal, že jej t’ala do živého.

„A co *volcryni*! Pokud jsou mé výpočty správné, chybí už jen týden a poznáme je. Návrat nám zabere šest týdnů. Určitě má cenu obětovat ještě ten jeden týden, abychom se ujistili, že existují. Thale by určitě nechtěl, aby jeho smrt byla zbytečná.”

„Thale se před smrtí málem zbláznil. Pořád mluvil jen o cizincích a nebezpečí,” naléhala Northwind. „A my spěcháme na rande s cizinci! A co když právě oni jsou to nebezpečí? Co když jsou ti *volcryni* silnější než Hranganská Nadintelligence? A třeba nechtějí, aby ses s nimi setkal, sledoval je či zkoumal? Co ty na to, Karoly? Zamyslel ses někdy nad tím? Ty tvoje mýty – nehovoří některé z nich o strašlivém osudu ras, které se s *volcryny* setkaly?”

„Legandy,” odpověděl d’Branin. „Pověry.”

„V jedné z oněch legend mizí veškeré obyvatelstvo Fyndie,” dodal Rojan Christopheris.

„Nemůžeme přece věřit příběhům, zrozeným ze strachu před vším cizím,” stavěl se d’Branin na zadní.

„Je možné, že ty příběhy nemají žádný význam,” pokračovala Alys Northwind. „Jsi ale ochoten podstoupit takové riziko? Protože já ochotná *nejsem*! Proč taky? Odkazy, na nichž staviš své teorie, můžou být jen fikce, můžou být přehnané nebo prostě mylné. Tvé výsledky a výpočty mohou být chybné, *volcryni* taky klidně mohli změnit kurs a nebudou nikde v oblasti celých světelných let od místa, kde přejdeme do normálního prostoru.”

„Aha, už chápu,” poznamenala Melantha Jhirl. „Nemáme tam letět, protože tam nebudou a mimoto mohou být nebezpeční.”

D'Branin se usmál, Lindran se rozesmála z plna hrdla.

„To vůbec není k smíchu,” protestovala Alys, ale ve svých vývodech už dál nepokračovala.

„Nezdá se mi,” pokračovala Melantha, „že by se nebezpečí, do něhož se můžeme dostat, zvětšilo v době, kterou budeme potřebovat k přechodu z hyperpohonu a rozhlédnutí se po *volcrynech*. Stejně se musíme vrátit do normálního prostoru, jinak naši loď k návratu domů nepřeprogramujeme. A pak, kvůli *volcrynům* jsme už urazili pěkný kus cesty a přiznávám, že jsem na ně zvědavá.” Pohlédla postupně na každého z nich, ale nikdo ani nešpitl. „A tak tedy letíme dál.”

„A Royd?” položil Christopheris otázku. „Co s ním uděláme?”

„Co s ním *můžeme* dělat?” zabručel Dannel.

„Chovejte se ke kapitánovi stejně, jako dosud,” navrhla Melantha rozhodně. „Měli bychom se s ním spojit a promluvit si. Teď už snad dokážeme objasnit pár záhad, které nás znepokojují. Má-li Royd, samozřejmě, vůbec chuť bavit se s námi.”

„Přátelé, Royd je pravděpodobně stejně otřesený a vylekaný, jako my,” řekl d'Branin. „Je možné, že se obává, že na něj hodíme všechnu vinu a budeme se chtít pomstít.”

„Myslím si, že musíme prorazit tu stěnu, dostat se do jeho kajuty a vytáhnout ho odtamtud, i kdyby křičel a kopal,” prohlásil Christopheris. „Máme náradí. To by rychle odstranilo všechny naše obavy.”

„To by Royda mohlo zabít,” odpověděla Melantha. „V tom případě by měl právo udělat vše, aby nás zadržel. Tahle loď patří jemu. A pokud by došel k názoru, že jsme jeho nepřátelé, mohl by toho dokázat hodně.” Energicky potřásla hlavou. „Ne, Rojane, na Royda zaútočit nesmíme. Spíš ho musíme ujistit, že vůči němu nemáme žádné nepřátelské úmysly. Nechce-li s ním mluvit nikdo z vás, udělám to sama.” Dobrovolníci se žádní nepřihlásili. „Dobře. Nepřeji si ale, aby někdo začal bláznit s nějakými idiotskými akcemi. Běžte si po své práci. Chovejte se normálně.”

Karoly d'Branin přikývl na souhlas.

„Vyžeňme Royda a ubohého Thalea ze svých myšlenek a sou-

středme se na práci, na přípravy. Čidla musí být připravena k rozmístění okamžitě po vypnutí hyperpohonu a návratu do normálního prostoru tak, abychom naši kořist našli pokud možno co nejrychleji. A ještě jednou si musíme prohlédnout všechny záznamy o *volcrynech*.”

Obrátil se na lingvisty a začal s nimi probírat nejružnější vstupní data, která od nich očekával. Zakrátko se mluvilo jen o *volcrynech* a strach z nich, kapku za kapkou, odplýval.

Lommie Thorne seděla nehnutě, jen poslouchala. Její palec mimovolně hladil štěp na zápěstí. Nikdo si ani nevšiml hlubokého zamyšlení, zrcadlícího se v jejích očích.

Ani Royd Eris, který je sledoval.

Melantha Jhirl se do jídelny vrátila sama.

Někdo už zhasl světla. „Kapitáne?” řekla měkce.

Objevil se jí bledý, nezřetelně svítící, s očima, jež neviděly. Jeho oděv, lehký a už dávno nemoderní, světélkoval všemi odstíny bílé a pastelově modré.

„Ahoj, Melantho,” pronesl měkký hlas z komunikátorů. Zároveň se pohnula i ústa ducha a vyslovila stejná slova.

„Slyšels, kapitáne?”

„Ano,” odpověděl. V jeho hlase vycítila sotva slyšitelný údiv. „Slyším a vidím všechno, co se na mém *Nightflyeru* děje. Nejen v jídelně a nejen tehdy, kdy jsou zapnuté komunikátory a obrazovky. Jak dlouho to už víš?”

„Vím?” usmála se. „Jsem si jistá od okamžiku, kdy jsi pochválil Alys Northwind za teorii plynových obrů, vysvětlující tajemství Royda Erise. Tehdy večer, když ji vysvětlovala, byly komunikátory vypnuté. Nemohls tu teorii znát. Jedině...”

„Nikdy dřív jsem se nedopustil chyby. Řekl jsem všechno Karolyemu, tomu ale schválně. Odpusť. Byl jsem tenkrát ve stresu.”

„Věřím ti, kapitáne,” řekla. „To není důležité. Jsem vylepšený model, pamatuješ? Domýšlela jsem se to už několik týdnů.”

Royd na chvíli zmlkl a pak řekl:

„Kdy mě začneš uklidňovat?“

„Právě to dělám. Ještě nejsi klidný?“

Zjevení neznatelně pokrčilo rameny.

„Jsem rád, že ty a Karoly nevěříte, že jsem toho člověka zabil já. Přesto ale mám strach. Nehody se vymykají kontrole, Melantho. Proč mě neposlechla? Řekl jsem Karoly, že Lasamer musí být pořád utlučený. Řekl jsem Agathě, aby mu tu injekci nedávala. Varoval jsem je.“

„Oni se taky báli,“ odvětila Melantha. „Báli se, že se je pokoušíš vystrašit, že tak chceš zamaskovat nějaké hrozné úmysly, které s námi máš. Sama nevím. V jistém smyslu to byla moje vina. Já jsem navrhla užít esperon. Myslela jsem si, že to Thaleho uvolní a dovolí nám to dozvědět se něco o tobě. Byla jsem zvědavá.“ Zamračila se. „Zhoubná zvědavost. Teď mám na rukou krev.“

Melanthy oči si přivykly na tmu v jídelně. Při slabém světle, vrhaném hologramem, už dokázala rozeznat stůl, na němž se to stalo a na jeho tabuli, mezi talíři, šálky a již vystydlými konvicemi čaje a čokolády, tmavé skvrny zasychající krve. Slyšela i tiché zvuky dopadajících kapek, nedokázala by ale říci, zda to byla krev nebo káva. Otřásla se.

„Nelíbí se mi tu.“

„Chceš-li odtud pryč, můžu s tebou být všude, kde jen se ti zlíbí.“

„Ne,“ odpověděla. „Zůstanu tady. Royde, domnívám se, že by bylo lepší, kdybys s námi *nebyl* všude, kam jen se pohneme. Kdybys radši, dá-li se to tak říct, zavřel své oči i uši. Kdybych tě o to poprosila, vypnul bys na celé lodi pozorovací zařízení? Řekněme, že s výjimkou téhle jídelny. Jsem si jista, že by to celé skupině zlepšilo náladu.“

„Oni o tom ale neví.“

„Dozvědí se to. Všichni slyšeli tvou poznámku o plynových obrech. Někteří z nich si to už nejspíš domysleli.“

„I kdybych ti řekl, že jsem všechno vypnul, nikdy nezjistíš, zda je to pravda.“

„Mohla bych ti důvěřovat,“ řekla Melantha.

Ticho. Přízrak z ní nespustil oči.

„Jak si přeješ,” řekl nakonec Roydův hlas. „Vypínám zařízení. Od tohoto okamžiku vidím a slyším jen tady. Ale ty, Melantho, mi musíš slíbit, že je budeš hlídat. Žádné tajné plány nebo pokusy o vloupání do mého obydlí. Můžeš to pro mě udělat?”

„Myslím, že ano,” odpověděla.

„Věříš mému příběhu?” otázal se Royd.

„Ach, byl to prapodivný a úžasný příběh, kapitáne. Nebyl-li pravdivý, vyzvu tě na souboj ve lhaní. V tom jsi fakt dobrý. A je-li to pravda, pak jsi podivný a zvláštní člověk.”

„Je to pravda,” odpověděl duch tiše. „Melantho...”

„Prosím?”

„Nevadí ti, že jsem tě... sledoval? Sledoval jsem tě, když jsi o tom nevěděla?”

„Trochu ano,” odpověděla, „mám ale dojem, že to dokážu pochopit.”

„Díval jsem se, jak se miluješ.”

Usmála se. „Hm, tak v tom jsem dobrá.”

„To nedovedu ocenit,” řekl Royd. „Byl na tebe ale příjemný pohled.”

Ticho. Snažila se nevnímat tiché, neustálé kapání, znějící odněkud zprava.

„Ano,” řekla po delší úvaze.

„Ano? A co?”

„Ano, Royde. Zřejmě bych s tebou šla do postele, kdyby to ovšem bylo možné.”

„Odkud víš, *nač* myslím?” Roydův hlas znejistěl, ozval se v něm údiv a něco velice blízkého strachu.

„To není nic těžkého,” odvětila. „Jsem přece vylepšený model. Nebylo těžké to uhádnout. Jsem vždy tři tahy napřed, vzpomínáš si?”

„Nejsi ale telepatka, ano?”

„Ne,” odpověděla. „Nejsem.”

Royd o tom chvíli přemýšlel.

„Myslím, že jsem už klidný,” řekl nakonec.

„To je dobře.”

„A ještě něco, Melantho,” dodal. „Někdy není moudré být příliš mnoho tahů před ostatními. Chápeš?”

„Cože? Ne, moc ne. Vylekals mě. Teď mě musíš uklidnit. Jsi na řadě, kapitáne Royde.”

„Na řadě na co?”

„Co se tu stalo? Ale pravdu!”

Royd neodpověděl.

„Mám dojem, že něco víš. Prozradils nám své tajemství, abys nás zadržel. Nechtěl jsi, abychom dali Lasamerovi esperon. A když to tvoje tajemství už tajné nebylo, pořád jsi nám bránil pokračovat v pokusu. Proč?”

„Esperon je moc nebezpečný.”

„Výmluvy, kapitáne. Je v tom něco víc. Co zabilo Lasamera? Nebo spíš *kdo*?”

„*Já* ne.”

„Někdo z nás? *Volcryn*?”

Royd mlčel.

„Je na palubě tvé lodi, kapitáne, nějaký vetřelec?”

Ticho.

„Jsme v nebezpečí? Jsem v nebezpečí *já*? Nebojíme se. Co je to? Je to nerozumné?”

„Mám rád lidi,” řekl nakonec. „Jsem rád, když mám na palubě cestující, pokud to ovšem vydržím. Sleduji je, ano. Konečně, není to tak hrozné. Zvláště rád mám tebe a d’Branina. Nedopustím, aby se vám něco stalo.”

„A může se nám něco stát?”

Royd neodpověděl.

„A co ostatní, Royde? Christopheris a Northwind, Dannel a Lindran, co Lommie Thorne? O ně se postaráš taky? Nebo jen o mně a Karolyho?”

Žádná odpověď.

„Ukecaný tedy nejsi,” poznamenala.

„Jsem rozrušený,” odpověděl jeho hlas. „A pak, je bezpečnější některé věci nevědět. Běž spát, Melantho. Povídáme si už dost dlouho.”

„Dobře, kapitáne,” řekla. Usmála se na ducha a podala mu ruku. Přízračná dlaň se zvedla k setkání. Teplá černá pokožka a bledý stín se setkaly, slily, spojily. Melantha se otočila a vykročila ke dveřím. Teprve když vyšla na chodbu a znovu našla sama sebe, v bezpečí a ve světle, roztrásla se.

Falešná půlnoc.

Rozhovor odumřel a vědci, jeden po druhém, se rozešli do postelí. Dokonce i Karoly d'Branin si lehl, chuť na čokoládu jej při vzpomínce na jídelnu přešla.

Lingvisté se před usnutím milovali prudce a hlasitě, jako by se tváří v tvář hrůzně Lasamerově smrti chtěli přesvědčit, že ještě žijí. Rojan Christopheris poslouchal hudbu. Ted' už ale všichni spali.

Nightflyer byl naplněn tichem.

Ve tmě největšího nákladního prostoru visely, jedna vedle druhé, tři hamaky. Melantha Jhirl se co chvíli převalovala ze strany na stranu s rozpálenou tváří, jako kdyby ji navštívila noční můra. Alys Northwind ležela na zádech a hlasitě chrápala, z jejích silných prsou vycházel pravidelný, klidný svist.

Lommie Thorne ležela, ale nespala. Uvažovala.

Nakonec se zvedla a seskočila na podlahu, nahá a tichá, lehká a opatrná jako kočka. Natáhla si těsné kalhoty, navlékla si přes hlavu blůzku z černé kovové tkaniny se širokými rukávy, stáhla ji v pase stříbrným řetízkem, potřásla hlavou, aby rozhodila své krátké vlasy. Neobula se. Bosky šla tišeji. Její nohy byly malé a měkké, ani stopa po ztvrdlé kůži.

Přistoupila k prostřední hamace, chytila Alys Northwind za ruku a zatřásla jí. Chrápání najedou přestalo.

„Co je?” ozvala se xenotechnička. Rozmrzele zabručela.

„Pojď,” zašeptala Lommie Thorne a kývla rukou.

Northwind se ztěžka zvedla, spustila nohy dolů a s mrkáním šla za Thorne ke dveřím a na chodbu. Spala v kombinéze, jen si až skoro do rozkroku rozevřela zip. Teď se zamračila a zip zatáhla.

„Co je, k čertu,” zabručela. Byla ospalá a našťvaná.

„Můžeme zjistit, zda je Roydův příběh pravdivý,” pronesla Lommie Thorne pomalu. „Melantha by nám to asi neschválila. Budeš mít odvahu zkusit to?”

„Ale jak?” otázala se Northwind. Na její tváři se objevil zájem.

„Pojď,” řekla kybernetička.

Šly tiše lodí k místnosti s počítači. Systém byl zapnutý, ale nepracoval. Vešly opatrně dovnitř. Nebyl tam nikdo. Světelné pramínky tekly hladce v krystalických kanálech paměťových sítí, setkávaly se, spojovaly se, opět se rozdělovaly – potůčky bledého, pestrobarevného světla, protínajícího krajinu. V místnosti byla tma, ozýval se tam jediný zvuk – vysoký pískot na hranici slyšitelnosti. Ale to zmizelo, jen co Lommie prošla kajutou a dotkla se kláves, přepnula vypínače a začala řídit tiché zářící pramínky. Stroj se část po části probouzel.

„Co to děláš?” zeptala se Alys Northwind.

„Karoly mi přikázal propojit náš systém s lodními počítači,” odpověděla Lommie, aniž by přerušila práci. „Bylo mi řečeno, že se Royd chce důkladně seznámit s daty o *volcrynech*. A tak jsem to taky udělala. Chápeš, co to znamená?”

Při každém pohybu její blůzka měkce a kovově šeptala.

Na Alysiny ploché tváři se objevilo vzrušení.

„Takže ty dva systémy teď tvoří celek!”

„Přesně tak. Takže se Royd může seznámit s našimi údaji o *volcrynech* a my se zase můžeme seznámit s daty o Roydovi.” Zamračila se. „Moc ráda bych věděla trochu víc o tom, jak je *Nightflyer* vybavený, myslím si ale, že nějakou cestičku najdu. D’Branin objednal systém s docela dobrými možnostmi.”

„Můžeš převzít kontrolu nad celkem?”

„Převzít kontrolu nad celkem?” podivila se Lommie. „Alys, ty jsi

zase opilá?”

„Ne, mluvím naprosto vážně. Použij svůj počítač k proniknutí do lodních kontrolních systémů, odstraň zajištění, zruš Erisovy příkazy, donuť *Nightflyera*, aby reagoval na naše pokyny, přicházející odtud. Necítla by ses jistěji, kdybychom tu loď řídily samy?”

„Snad,” odpověděla kybernetička nejistě. „Můžu se o to pokusit. Ale proč?”

„Pro každý případ. Nemusíme to využít. Stačí, že ty možnosti budeme mít, dojde-li k něčemu neočekávanému.”

Lommie Thorne pokrčila rameny.

„Neočekávané okolnosti a plynoví obři. Já chci jen jistotu, chci se dovědět, zda měl Royd Eris něco společného s Lasamerovou smrtí.”

Přistoupila ke kontrolní tabuli, skládající se ze šesti metrových obrazovek, postavených do půlkruhu kolem pultu, a zapnula jednu z nich. Její dlouhé prsty se roztančily po holografických klávesách, objevujících se a mizících vždy, když se jich jen dotkla, a spojujících se do klaviatury, jejíž tvar se neustále měnil. Její hezká tvář se zamyslela a zvažněla.

„Jsem tam,” řekla.

Po obrazovce se začala míhat čísla; červené jiskřičky ve skleněné, černé hloubce. Na druhé straně se objevilo *Nightflyerovo* schéma, otáčelo se, dělilo, sféry, tvořící jeho části, měnily rozměry i polohu, poslušné každého Lommiina rozmaru. Vše bylo důkladně popsáno řádkou dat, promítaných dole. Kybernetička obrazovky pozorně sledovala, pak je zastavila.

„Tady,” prohlásila. „Tady je odpověď na to, jak je *Nightflyer* vybaven. Se svým nápadem o převzetí kontroly se můžeš rozloučit. Snad kdyby nám pomohli ti tvoji obyvatelé plynových obrů. Systém *Nightflyeru* je mnohem větší a chytřejší, než to naše mrně. Pokud se nad tím zamyslíš, má to smysl. Loď je plně automatizována. Výjimkou je jen Royd.”

Její ruce se opět pohnuly a v odpověď oživly dvě další obrazov-

ky. Lommie si začala pohvizdovat a oslovovala vyhledávací program teplými, povzbudivými slovy.

„Vypadá to, že Royd je skutečně dost důležitý. Nic tu nesouhlasí s klasickou konfigurací programů automatických lodí. K čertu, může to být cokoli.”

Písmena a čísla se rozběhla po obou obrazovkách. Lommie je pozorně sledovala. „Tady je charakteristika podpůrného životního systému. Třeba nám to něco řekne.”

Její prst udeřil do klávesnice a jedna z obrazovek se zastavila.

„Nic zvláštního.” Alys byla zřetelně rozčarována.

„Standartní pec na spalování odpadků. Zařízení na recyklaci vody. Výrobní potravin s vyměnitelným zásobníkem proteinů a vitamínů.” Lommie si opět začala pohvizdovat. „Kontejnery s Rennyho mechem a neotrávou, odstraňující kysličník uhelnatý. Tedy systém uzavřeného kyslíkového oběhu. Žádný metan ani čpavek. Je mi líto.”

„Jdi někam s tím svým počítačem!”

Kybernetička se usmála.

„Zkusilas to někdy?” Její prsty se daly opět do pohybu. „Co bych ještě měla hledat? Od techniky jsi tu ty – kde se můžu opřít? Vymysli něco.”

„Koukni se na inkubátory, klonovací přístroje a takové věci,” řekla xenotechnička. „To by nám mělo říct, jestli je ta Roydova historka pravdivá.”

„Nejsem si jistá. Bylo to už dávno. Mohl to všechno hodit do šrotu. Ted už to nepotřebuje.”

„Najdi záznamy jeho nemoci,” řekla Northwind. „Nebo chorobopis jeho matky. Koukni se po jejich obchodních knihách, zkontroluj celý ten jejich údajný obchod. Nějaké záznamy musí přece mít. Obchodní knihy, zisky, ztráty, objednávky a tak dál.” Najednou chytila Lommii zezadu za ramena a vzrušeně vykřikla: „Deník, lodní deník! Na každé lodi musí být lodní deník! Najdi ho!”

„Dobře,” Lommie Thorne si pohvizdovala, šťastná, svobodná, se svým systémem, zvědavě se nechávala unášet vichry dat, řídila je pev-

nou rukou. V jedné chvíli obrazovka naproti ní zaplála zářivou červení a rozblikala se. Usmála se, stiskla přízračné tlačítko, klaviatura se rozplynula a změnila pod jejími prsty. Vyzkoušela další trasu. Další tři obrazovky zčervenaly a začaly blikat. Přešel jí úsměv.

„Co to znamená?“ otázala se Alys.

„Zajištění. Za okamžik je obejdu. Sleduj.“ Opět změnila klávesnici, spustila další vyhledávací program a přidala k němu pentli, chránící jej před zablokováním. Další obrazovka zrudla. Přikázala stroji zpracovat shromážděné informace a hledat jinou cestu. Další červeně. Pulsující. Mihotající.

„Velice dobrý zabezpečovací program,” řekla s obdivem. „Lodní deník je perfektně chráněný.”

„Jsme zablokované?“ zeptala se Alys.

„Reakce je příliš dlouhá,” odpověděla Lommie Thorne a hryzala si zamyšleně dolní ret. „Mám ale možnost to spravit.” Usmála se a založila si měkký, černý kov rukávu.

„Co to děláš?”

„Sleduj.”

Strčila ruku pod pult, našla zástrčku a připojila se.

„Ach...” pronesla hlubokým hrdelním hlasem.

Pulsující, rudé obdélníky obrazovek zhasínaly jeden po druhém tak, jak její mysl putovala po *Nightflyerově* systému, překonávajíc všechny blokády.

„S procházkou neznámým zabezpečovacím systémem se nedá nic srovnat. Je to jako vklouzávání do člověka.”

Zápisy lodního deníku po obrazovce letěly příliš rychle na to, aby je Alys dokázala přečíst. Ne ale příliš rychle na Lommii.

Kybernetička najednou ztuhla.

„Zima,” řekla. Potřásla hlavou a pocit chladu zmizel, v jejích uších se ale ozvalo vytí. Strašné, vzrušující vytí.

„Krucinál,” zaklela, „vždyť to všechny probudí.”

Pohlédla vzhůru, cítila totiž, že se jí do ramena silně a bolestivě vrážejí Alysiny nehty.

Šedá ocelová deska se pohnula skoro nezvučně, uzavřela vchod do chodby a odřízla vytí poplašných sirén.

„Co se děje?“ otázala se Lommie.

„To je přepážka, chránící vnitřek lodi před únikem vzduchu,“ pro-
nesla Northwind mrtvým hlasem. V kosmických lodích se vyznala.
„Uzavírá se vždy, když má být nákladní prostor nakládán nebo vyklá-
dán ve vakuu.“

Jejich oči se obrátily k obrovskému, půlkruhovému přechodovému modulu nad jejich hlavami. Vnitřní přepážka byla skoro úplně otevře-
ná a teď, kdy ji sledovaly, se otevřela úplně a zůstala stát. Ve vnější
přepážce se objevila skulina, teď už byla široká na půl metru a stále se
rozšiřovala – za ní pak byla už jen vířící, zakřivená prázdnota planoucí
tak zářivě, že skoro vypalovala oči.

„Och,“ řekla Lommie Thorne, když pocítila, jak se chlad šíří nahoru
po její ruce. Přestala si pohvizdovat.

Na celé lodi vyly poplašné sirény. Cestující se znepokojeně roze-
běhli. Melantha Jhirl vyskočila z hamaky a vyběhla na chodbu nahá,
napjatá, bdělá. Ospalý Karoly d'Branin se posadil na posteli. Psípsycholožka,
pohroužená v prášky prohloubeném spánku, něco
nezřetelně zamumlala. Rojan Christopheris varovně vykřikl.

Někde v dálce se ozval zvuk ohýbaného, bortícího se kovu a lodí
proběhlo náhlé zachvění, které shodilo lingvisty z hamak a podrazilo
Melanthě nohy.

V dispečerském centru *Nightflyeru* se nacházela sférická kajuta
s bílými, hladkými stěnami, v jejímž středu se vznášela menší koule –
hlavní kontrolní pult. Když loď letěla pomocí hyperpohonu, byly stěny
slepé, jelikož pohled na zvířenou a rozzářenou podstatu časoprostoru
byl příliš bolestivý.

Teď se ale v kajutě probudila temnota, ožilo holografické panorá-
ma, rozlila se tam studená červeň a všude kolem bodaly ostré, ledové
brilianty, bez hranic, beze směrů, se vznášejícím se kontrolním pultem

jako jediným elementem, zdůrazněným v simulovaném oceánu noci.
Nightflyer se vrátil do normálního prostoru.

Melantha Jhirl se zvedla a udeřila do vypínače komunikátoru. Poplašné signály neustále vyly, takže bylo těžké něco zaslechnout.

„Kapitáne!“ vykřikla. „Co se děje?“

„Nevím,“ odpověděl Roydův hlas. „Zrovna se v tom snažím zorientovat. Počkej chvíli.“

Melantha čekala. Karoly d'Branin vyšel nejistě na chodbu. Mrkal a protíral si oči. Zanedlouho po něm se objevil Rojan Christopheris.

„Co je? Co se stalo?“ zeptal se, ale Melantha jen potřásla hlavou.

Zakrátko přišli i Lindran a Dannel. Marij-Black, Alys Northwind a Lommie Thorne o sobě stále ještě nedaly vědět. Vědci znepokojeně hleděli na přepážku, blokující přístup do nákladního prostoru číslo tři. Nakonec Melantha navrhla Christopherisovi, aby se šel trochu porozhlédnout. Vrátil se za několik minut.

„Agatha pořád ještě neví o světě,“ řekl, přičemž užil všechnu sílu svého hlasu, aby jej bylo slyšet přes neustálé vytí poplašných sirén. „Pořád je pod práškami. Už se ale hýbe. A křičí.“

„Alys a Lommie?“

Christopheris pokrčil rameny.

„Nikde jsem je nenašel. Zeptej se svého přítele Royda.“

Poplašné sirény zmlkly a komunikátor opět ožil.

„Vrátili jsme se do normálního prostoru,“ oznámil Roydův hlas, „lod' je ale poněkud poškozená. Třetí skladiště, vaše počítačové centrum, bylo proraženo, když jsme letěli hyperpohonem. Palubní počítač nás automaticky vyvedl z nadprostoru. Máme štěstí, protože by síly, působící v té části, roztrhaly lod' na cucky.“

„Royde,“ řekla Melantha, „nemůžeme najít Alys a Lommii.“

„Zdá se, že v okamžiku, kdy bylo skladiště proraženo, byl váš počítač zapnutý a pracovalo se na něm,“ oznámil Royd opatrně. „Nemohu to tvrdit s jistotou, raději bych ale předpokládal, že obě ženy jsou po smrti.“

Na Melanthinu žádost jsem vypnul většinu svých monitorů, nechal jsem jen ty v jídelně. Nevím, co se ve skutečnosti stalo. Moje loď je ale malá, nejsou-li s vámi, musíme počítat s nejhorším." Na chvilku se odmlčel. „Může-li vás to aspoň trochu potěšit, pak určitě zemřely rychle a bezbolestně."

„Ty jsi je zabil!" obvinil jej Christopheris. Měl hněvem zrudlou tvář. Chtěl mluvit dál, ale Melantha mu rozhodným gestem zakryla ústa dlaní. Lingvisté si vyměnili dlouhé, významné pohledy.

„Víme, kapitáne, proč se to stalo?" zeptala se Melantha.

„Ano," odpověděl váhavě.

Xenobiolog konečně pochopil, co se od něj chce, a Melantha odtáhla svou ruku, aby mohl dýchat.

„Royde?" otázala se.

„Zní to nepravděpodobně, Melantho," odpověděl hlas, „zdá se ale, že tvé kolegyně otevřely nákladovou bránu skladiště. Samozřejmě pochybuji, že by to udělaly úmyslně. Snažily se využít skutečnost, že oba počítače byly spojené, aby získaly přístup do databáze *Nightflyeru* a do jeho kontrolních systémů. Neutralizovaly přitom všechny bezpečnostní systémy."

„Chápu," odpověděla Melantha. „Hrozná tragédie."

„Ano. Je možná horší, než na první pohled vypadá. Musím se teprve seznámit s rozsahem škod, jaké má loď utrpěla."

„Nebudeme tě zdržovat, když máš důležité povinnosti. Jsme teď všichni otřesení a těžko bychom mohli klidně debatovat. Zkontroluj si svou loď a k tomu rozhovoru se vrátíme ve vhodnější dobu. Souhlasíš?"

„Jistě," odpověděl Royd.

Melantha vypnula komunikátor. Ted' bylo zařízení, alespoň teoreticky, mrtvé – Royd je nemohl ani vidět ani slyšet.

„Ty mu věříš?" zavrčel Christopheris.

„Sama nevím," odpověděla Melantha Jhirl. „Vím ale, že ostatní nákladní prostory mohou být vyčištěny stejně, jako trojka. Svoji hamaku si přenesu do kabiny. Navrhuji, aby ti, kdo spí ve druhém skladišti,

udělali totéž.”

„To je rozumné,” řekla Lindran a rychle přikývla. „Můžeme se trochu zmáčknot. Nebude to pohodlné, ale pochybuji, že by se mi po tom všem podařilo spát spánkem spravedlivých tam, kde jsem teď.”

„Měli bychom si taky vzít ze čtvrtého skladiště naše skafandry,” navrhl Dannel, „a mít je po ruce. Tak, pro každý případ.”

„Jak chceš,” odpověděla Melantha. „Je docela možné, že se všechny čtyři sklady otevřou najednou. Royd se nám nemůže divit, že se staráme o svoje bezpečí.” Nevesele se usmála. „Po dnešku si nějaké neracionální kroky můžeme dovolit.”

„Ted’ není čas na ty tvoje zasrané vtipy, Melantho,” řekl Christopheris. Měl pořád zrudlou tvář a hlas plný strachu a zuřivosti. „Tři z nás nežijí, Agatha se možná zbláznila nebo se dostala do katatonie, nám ostatním hrozí vážné nebezpečí...”

„Ano. Ale my pořád ještě nemáme ani tušení, co se tu děje,” zdůraznila Melantha.

„*Royd Eris nás vraždí!*” vykřikl Christopheris. „Nevím, kdo to je, nebo jestli vůbec je, nevím, jestli je ten jeho příběh pravdivý nebo ne a vůbec mě to *nezajímá!* Třeba je to Hranganská Nadintelligence, nebo *volcrynský* anděl zkázy, nebo další vtělení Kristovo. Jaký je v tom, do prdele, rozdíl? *Vraždí nás!*” Podíval se postupně na každého z nich. „Každý z nás může být na řadě,” dodal. „Každý z nás. Jedině... musíme vypracovat nějaký plán, *udělat* něco, abychom to navždy ukončili.”

„Uvědomuješ si,” pronesla Melantha tiše, „že si nemůžeme být jistí, zda náš dobrý kapitán opravdu vypnul monitory. Zrovna teď se na nás může dívat a poslouchat nás. Samozřejmě to nedělá. Řekl, že nebude a já mu věřím. Máme na to ale jen jeho slovo. Jak se zdá, Rojane, nevěříš mu ani za mák. Je-li tomu tak, pak jeho slibům věřit nemůžeš. Důsledek toho je, že z tvého pohledu není moudré mluvit o tom, co jsi právě řekl.” Rafinovaně se usmála. „Chápeš následky toho, co říkám?”

Christopheris otevřel ústa, rychle je ale zavřel. Vypadal přitom jako velká, hnusná ryba. Neřekl nic, vztekle vrhl několik postranních pohledů a tváře mu ještě více zrudly.

Lindran se pousmála.

„Zdá se, že mu to došlo,” řekla.

„Takže máme po počítači,” řekl najednou Karoly d’Branin tiše.

Melantha na něj pohlédla. „Obávám se, že je to tak.”

Karoly si prohrábl prsty účes, jakoby si byl napůl vědom své neupravenosti.

„*Volcryní*,” zašeptal. „Jak budeme pracovat bez počítače?” přikývl si. „Mám v kabině přenosnou jednotku, takový malý model. Možná bude stačit. *Musí* stačit, musí. Přeberu si data od Royda, dovím se, kde jsme skončili. Promiňte, přátelé. Odpuste, musím jít.” Odešel jako bez ducha, jen si něco mumlal pod nosem.

„Neslyšel ani slovo z toho, co jsme tu říkali,” pronesl Dannel nechápavě.

„Pomysli, jak by byl roztržitý, kdybychom zahynuli *všichni*,” dodala Lindran. „Neměl by mu už kdo pomoci při hledání *volcrynů*.”

„Dejte mu pokoj,” prohlásila Melantha. „Bolí jej to stejně jako každého z nás, možná i víc. Jen na to jinak reaguje. Je to jeho obrana.”

„Aha. A co je *naše* obrana?”

„Možná trpělivost,” odpověděla Melantha. „Všichni tři se v okamžiku smrti snažili poznat Roydovo tajemství. My jsme se o to nepokoušeli. A žijeme dál. A hovoříme o jejich smrti.”

„Nemyslíš, že je to velice podezřelé?” otázala se Lindran.

„Ano, velice. Dokázala bych se ve svém podezření i ujistit. Někdo z nás se může ještě jednou pokusit zjistit, zda kapitán říkal pravdu. Jestliže zemře, budeme mít jistotu.” Pokrčila rameny. „Odpusťte mi, prosím, že to nebudu já, kdo to vyzkouší. Nedělejte si ale žádné násilí, cítíte-li takovou potřebu. Se zájmem se podívám na výsledek. Do té doby mám ale v úmyslu zabývat se přenesením svých věcí z nákladního prostoru a trochu se prospat.” Otočila se a odešla, nechávajíc je jim samým.

„Arogantní děvka,” řekl takřka nevzrušeně Dannel, když Melantha zmizela.

„Opravdu si myslíte, že nás může slyšet?” zašeptal Christopheris.

„Každé slůvko,” řekla Lindran. Usmála se, když viděla, jak je zmaten. „Pojď, Dannele, přestěhujeme se do bezpečí, a pak zpátky do postele.”

Dannel přikývl.

„Ale musíme přece něco *dělat*,” naléhal Christopheris. „Udělat nějaký plán. Bránit se.”

Lindran jej smetla posledním drtivým pohledem a odtáhla Dannela za sebou.

„Melantho? Karoly?”

Probudila se okamžitě, citlivá na zvuk svého jména, vysloveného dokonce i šeptem. Okamžitě byla skoro bdělá. Posadila se na pelesti úzkého, osamoceního lůžka. Karoly d’Branin, natlačený vedle ní, zasténal a obrátil se se zívnutím na záda.

„Royde?” otázala se. „Už je ráno?”

„Melantho, vznášíme se v prostoru tři světelné roky daleko od nejbližší hvězdy,” říkal měkký hlas ze stěn. „V takových okolnostech je termín *ráno* naprosto bezvýznamný. Ale ano, už je ráno.”

Melantha se zasmála. „*Vznášíme* se, říkáš? Jak velké jsou škody?”

„Velké, ale nebezpečné. Třetí skladiště je v troskách, visí z mé lodi jako rozbité vajíčko. Škody ale mají jen omezený rozsah. Hlavní pohonná jednotka je nedotčena a *Nightflyerovy* počítače při zničení vašeho systému zřejmě neutrpěly. Toho jsem se obával. Slyšel jsem o jevech typu pouřazového elektronického šoku.”

„Copak? Royd?” řekl d’Branin.

Melantha ho láskyplně poplácala.

„Pak ti to povykládám, Karoly. Spi dál,” odpověděla. „Vypadáš utrápeně, Royde. Stalo se ještě něco?”

„Mám starosti s naším návratem,” odvětil. „Až opět navedu *Nightflyera* na hyperpohon, budou vnitřní síly působit přímo na ty části lodě, které nejsou stavěny na taková pnutí. A tvar naší lodi je také změněný. Můžu vám ukázat matematické znázornění. Teď je ale

nejzávažnější věcí otázka pnutí. Zvláštní pozornost si v tomto ohledu zaslouhuje vzduchová přepážka ve vstupu do trojky. Udělal jsem si nějaké počítačové simulace, pořád si ale nejsem jistý, zda ta přepážka vydrží napětí, které na ni bude působit. Jestliže ne, rozpadne se celá moje loď na kusy. Uvolněné motory poletí dál a zbytek... I kdyby se životní systémy nepoškodily, budeme zakrátko všichni mrtví.”

„Rozumím. Můžeme s tím něco dělat?”

„Jistě. Odkryté části můžeme poměrně snadno zesílit. Vnější obal je, samozřejmě, dost silný, aby zadržel odstředivé síly. Můžeme jej v rozhodujících místech zesílit – bude to primitivní ochrana, ale podle mých výpočtů by měla stačit. Uděláme-li to dobře, pomůže to i srovnat geometrickou nevyváženost tvaru. Velké části obalu byly odtrženy, když se prostor otevřel, pořád jsou ale blízko, většina v okruhu jednoho či dvou kilometrů. A můžeme je použít.”

Během toho vysvětlování se Karoly d’Branin definitivně probral.

„Moje parta má vesmírné skútry,” řekl. „Můžeme ti ty díly přitáhnout, příteli.”

„Výborně, Karoly. To ale není můj největší problém. Moje loď má v jistých hranicích schopnost sebeopravy, teď ale poškození tyto hranice překročilo o řád. Budu ty opravy muset udělat sám.”

„Ty?” D’Branin byl výrazně zaskočen. „Royde, vždyť jsi přece říkal, že tvoje svaly... slabost... ta práce bude nad tvoje síly. Určitě to zvládneme za tebe!”

„Karoly, jsem mrzák jen v gravitačním poli,” odpověděl Royd klidně. „Ve stavu beztlíže jsem ve svém živlu. Za chvíli vypnu *Nightflyerovu* gravitační síť, abych nasbíral síly k opravě. Špatně jsi mě pochopil. Jsem plně schopen pracovat. Mám příslušné nástroje, i svůj vlastní, těžký skútr.”

„Myslím, že chápu, co tě trápí, kapitáne,” řekla Melantha.

„To jsem rád,” odpověděl Royd. „Takže budeš možná schopná odpovědět mi na mou otázku. Jestliže opustím bezpečné hranice svého obydlí, budeš schopna zadržet své kolegy, aby mi neublížili?”

Karoly d’Branin vypadal šokovaně.

„Ach, Royde, Royde, jak tě to jen mohlo napadnout? Jsme vědci, učenci, ne... ne zločinci nebo vojáci, nebo... nebo zvířata. Jsme lidé – jak tě mohlo napadnout, že pro tebe můžeme být nějakým ohrožením, že ti můžeme ublížit?”

„Lidé, ale pro mě jste cizinci,” odpověděl Royd. „A nedůvěřujete mi. Nedávej mi prázdné záruky, Karoly.”

D’Branin zalapal po dechu pobouřením. Melantha ho uchopila za ruku a prosila, aby byl zticha.

„Royde,” řekla, „já ti lhát nebudu. Ocitneš se, samozřejmě, v jistém nebezpečí. Přesto ale doufám, že když se ukážeš ve vlastní podobě, naše přátele spíš potěšíš. Budou se moci přesvědčit, že jsi říkal pravdu, zjistit, že jsi jen člověk.” Usmála se. „Uvidí to, že?”

„Ano, uvidí,” odpověděl Royd. „Bude to ale stačit k rozeznání jejich podezření? Jsou si přece jistí, že jsem odpovědný za smrt těch tří, že ano?”

„Jistí? To je příliš silné slovo. Domnívají se, bojí se toho. Jsou vystrašení, kapitáne, a mají k tomu vážné důvody. Dokonce i *já* mám strach.”

„Ne víc než já.”

„Bála bych se mín, kdybych věděla, co se *doopravdy* stalo. Řekneš mi to?”

Ticho.

„Royde, jestliže...”

„Udělal jsem několik chyb, Melantho,” pronesl Royd pohřebním hlasem. „Nejsem v tom ale sám. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych vám zabránil vstříknout Lasamerovi ten esperon. Nepodařilo se mi to. Mohl bych zachránit Lommii i Alys, kdybych je viděl, slyšel, kdybych věděl, co chtějí udělat. Nemůžu pomoci, když o nebezpečí nevím. *Ale tys mě donutila vypnout monitory, Melantho.* Proč? Předvíдалas takový výsledek? Jsi přece vždycky o tři tahy napřed.”

Melantha Jhirl pocítila chvilkový pocit viny.

„*Mea culpa*, kapitáne, mám na tom také svůj díl viny. Uvědomuji si to. Věř mi, opravdu si to uvědomuji. Je ale těžké být o tři tahy napřed,

když člověk nezná pravidla hry. Vysvětli mi je.”

„Jsem slepý a hluchý,” řekl Royd, aniž by si povšiml její výzvy. „To je marné. Nemohu nijak pomoci, jsem-li slepý a hluchý, Melantho, chci opět zapnout monitory. Je mi líto, nesouhlasíš-li s tím. Chtěl bych k tomu mít tvůj souhlas, ale udělám to, i kdybys s tím nesouhlasila. Musím *vidět*.”

„Zapni je,” souhlasila Melantha po krátké úvaze. „Neměla jsem pravdu, kapitáne. Nikdy jsem po tobě neměla chtít, abys oslepl. Nechápala jsem, co se děje a přecenila jsem svou schopnost ovládat ostatní. Moje vina. Vylepšené modely si příliš často myslí, že můžou všechno.” Její myšlenky uháněly, cítila se skoro nemocná. Přepočítala se, spletla a teď už měla na rukou zas víc krve. „Mám dojem, že teď všechno chápu líp.”

„Copak chápeš?” otázal se Karoly d’Branin.

„Nemáš pravdu, *nic* nechápeš,” tvrdě nesouhlasil Royd. „Nenamlouvej si, že je tomu jinak, Melantho. Ne! Není rozumné ani bezpečné být příliš mnoho tahů napřed.” V jeho hlase znělo něco znepokojivého.

Melantha to také poznala.

„Co je?” řekl Karoly. „Ničemu tu nerozumím.”

„Já také ne,” dodala Melantha opatrně. „Já taky ne, Karoly.” Lehce jej políbila. „Tady nikdo nic nechápe, že?”

„Správně,” řekl Royd.

Přikývla a objala d’Branina, aby jej uklidnila.

„Royde,” vrátila se k otázce opravy, „zdá se mi, že loď musíš opravit sám, bez ohledu na jakékoliv sliby z naší strany. Nebudeš riskovat loď a přecházet s ní teď na hyperpohon v takovém stavu. Jediným východem by pak bylo jen vznášet se tady, než bychom všichni zemřeli. Co máme na vybranou?”

„Já volbu mám,” řekl Royd smrtelně vážně. „Mohl bych vás všechny zabít, kdyby to byla jediná možnost, jak zachránit sebe i loď.”

„Můžeš to zkusit,” odpověděla Melantha.

„Prosím, nemluvme už o smrti,” přerušil je d’Branin.

„Máš pravdu, Karoly,” souhlasil s ním Royd. „Nikoho z vás zabít

nechci. Musím si ale být jistý svým bezpečím.”

„Budeš,” ujistila jej Melantha. „Karoly může ostatní poslat chytat části obalu. A já budu tvoje ochrana. Celou tu dobu budu u tebe. Bude-li na tebe chtít kdokoli zaútočit, bude si to muset nejprve vyřídit se mnou. A přesvědčí se, že to není nic snadného. Mimoto ti můžu pomoci v práci. Půjde to třikrát rychleji.”

Royd se snažil být upřímný.

„Ze zkušenosti vím, že většina lidí, narozených na planetách, se v beztláči rychle unaví, a pak, jsou tam nešikovní. Zdá se mi, že sám bych pracoval efektivněji, přesto ale rád přijímám tvé služby. Budeš moje gorila.”

„Připomínám ti, kapitáne, že jsem vylepšený model,” odpověděla mu Melantha. „V beztláči jsem stejně dobrá jako v posteli. Budu opravdu hodně platná.”

„Jsi tvrdohlavá. Dobře, jak si přeješ. Za několik sekund vypnu napájení gravitační sítě. Karoly, jdi připravit svoje lidi. Oblečte si skafandry a vyvezte ven svoje skútry. Opustím *Nightflyera* za tři hodiny, až se trochu vzpamatují z bolesti z vaší gravitace. Přeji si, aby v té době byli všichni venku. Je tato podmínka jasná?”

„Jistě,” odpověděl Karoly. „Všichni, kromě Agathy. Pořád se ještě nevzpamatovala, příteli. Nebudou s ní žádné potíže.”

„Ne. Mám na mysli *každého* z vás, I Agathu. Vezměte ji sebou.”

„Ale, Royde!” protestoval d’Branin.

„Ty jsi tady kapitán,” řekla Melantha tvrdě. „Stane se, jak si přeješ – všichni budou venku. I Agatha.”

Venku. Vypadalo to, jako kdyby nějaké monstrum vykouslo kus hvězd.

Melantha Jhirl čekala ve svém skútru hned u boku *Nightflyera* a dívala se na hvězdy. Odtud, z hloubi vesmírné prázdnoty, vypadaly úplně jinak. Studené, zmražené světelné body, bez pohybu a tvrdě nehybné, jako by v nich bylo méně tepla a něhy, než když je atmosféra nutila

mrkat a tančit. Přesto jí ale chybějící stálé opěrné body připomínaly, kde teď je – na místě *mezi*, tam, kde se nezastavují ženy a muži, ani jejich lodě, kde ve svých prastarých plavidlech plují *volcryni*. Chtěla najít slunce Avalonu, nevěděla ale, kde ho má hledat. Souhvězdí byla neznámá a neměla ponětí, na kterou stranu je otočená. Za ní, před ní i nad ní, ze všech stran se táhla nekonečná pole hvězd. Podívala se dolů, nebo tam, kde se v této chvíli zdálo být dole, pod své nohy a skútr, pod *Nightflyera*, kde čekala další nekonečno cizích hvězd. A ten *kousek* prázdnoty ji udeřil takřka fyzickou silou.

Melantha přemohla náhlou závrať. Visela nad zející propastí, škvírou ve vesmíru, černou, bezhvězdnou, obrovskou.

Prázdnotou.

Pak si vzpomněla – Závoj Hříšnice. Je to jen mrak černých plynů, nic velkého, galaktické znečištění, tlumící světlo hvězd Hranice. Z nevelké vzdálenosti se ale přesto Závoj zdál gigantický, hrozivý a musela se donutit odtrhnout zrak, když se jí začalo zdát, že padá. Byla to rozervená tlama pod ní a pod křehkou, stříbřitě bílou mušlí *Nightflyera*, tlama, připravená je spolknout.

Melantha se dotkla jednoho kontrolního tlačítka na vidlicových řídkách a obrátila se tak, že se Závoj ocitl poněkud ze strany a ne pod ní. Trochu to pomohlo. Ignorovala mohutnou zeď tmy a soustředila své myšlenky na *Nightflyera*. Byl to největší objekt v jejím vesmíru, zářil v temnotách; beztvářý, rozbitý nákladní prostor způsoboval, že celá loď vypadala nevyváženě.

Spatřila další skútry, jak se ženou v řadě tmou, stahují potrhane kusy obalu lodi, zachytávají je a strkají zpět. Lingvisté, jako obvykle, pracovali spolu; dělili se o jeden skútr. Rojan Christopheris byl sám, pracoval v ponurém mlčení. Melantha mu musela pohrozit fyzickým násilím, aby se uráčil k nim přidat. Xenobiolog byl přesvědčen, že je to všechno jen další past, že když se ocitnou venku, *Nightflyer* zapne hyperpohon, odletí, a nechá je tady čekat na jistou smrt. Jeho podezření bylo zesíleno pitím – v jeho dechu zřetelně cítili alkohol, když už si nakonec, donucený Melanthou a Karolym, navlékal

skafandr. Karoly měl také skútr, a také mlčícího pasažéra – Agathu Marij-Black, tvrdě spící ve své kombinéze po čerstvé dávce léčiv, bezpečně připoutanou k sedadlu skútru.

Zatímco její kolegové pracovali, Melantha čekala na Royda Erise, s ostatními jen čas od času rozmlouvajíc vysílačkou. Lingvisté, neuvyklí beztlíži, skoro takřka bez ustání naříkali, na hádku jim ale vždycky zbyl čas. Karoly se je stále do kola pokoušel uklidnit. Christopheris se skoro neozýval, a když už musel, byly jeho poznámky odměřené a jedovaté. Pořád se zlobil. Melantha jej doprovodila pohledem, když přelétal v dosahu jejích očí – vzpřímená postava v přiléhavém, černém skafandru, prkenně stojící u řidítek skútru.

Konečně se kulovitá přechodová komora na vrcholu nejbližší hlavní sféry *Nightflyeru* otevřela a vystoupil z ní Royd Eris.

Sledovala, jak se k ní blíží, a uvažovala nad tím, jak opravdu vypadá. Představivost jí nabízela tucet navzájem si odporujících podob. Jeho distingovaný, kulturní, snad poněkud formální hlas a způsob vyjadřování jí někdy připomínaly černé aristokraty z jejího rodného Prométhea, čaroděje, kteří si pohrávali s lidskými geny a tvořili vyumělkované a složité hry. Jindy zase jeho naivita způsobovala, že si ho představovala jako nezkušeného holobrádka. Hologram, který jim posílal, jej představoval jako mladíka s poněkud unaveným vzezřením, jenže, podle jeho vlastních slov, byl ve skutečnosti starší. Přesto ale, když mluvil, dělalo Melanthě potíže představit si, že naslouchá starému muži.

Když se přiblížil, proběhl jí záchvěv vzrušení. Jeho skútr a skafandr se znepokojivě lišily od těch, jaké užívali oni. Jsou to výrobky mimozemšťanů, napadlo ji, ale rychle tu myšlenku odehnala. Odlišnosti nic nedokazovaly. Roydův skútr byl veliký – dlouhá, oválná plocha s osmi kloubovitými rameny, vyrůstajícími ze základu jako pavoučí nohy. Pod kontrolním panelem byl namontován vysokofrekvenční řezný laser, hrozivě vystrkující dopředu kulatý, dlouhý rypák. Roydův skafandr byl mnohem masivnější než Akademií pečlivě projektované vakuové obleky, jaké nosili oni. Mezi lopatkami měl hrb, což byl nejspíš energetický zdroj s rovnoměrně rozloženými převody na ruku a na

přilbě. Díky tomu celá postava vypadala těžce, shrbeně a deformovaně.

Když se ale přiblížil natolik, aby Melantha mohla spatřit jeho tvář, viděla, že ten obličej je úplně normální.

Tvář byla bílá, velice bílá – to byl první a nejsilnější dojem; bílé, nakrátko ostříhané vlasy, bílé střiště na ostře řezané čelisti, skoro neviditelné obočí, pod nímž se neklidně pohybovaly oči, velké a intenzívně modré – nejlepší část jeho podoby. Měl bílou pokožku bez vrásek, časem skoro nedotčenou.

Vypadá napjatě, napadlo ji. Možná je trochu vystrašený.

Royd zastavil svůj skútr vedle ní v pokroucených ruinách, jež byly kdysi nákladním prostorem číslo tři a vážně si prohlížel škody; chaos vznášejících se trosek, jež kdysi byly tělem, krví, kovem, sklem, umělou hmotou. Teď bylo těžké je rozlišit – byly promíchané, roztavené a zmražené.

„Máme před sebou hodně práce,” řekl. „Můžeme začít?”

„Nejdřív si promluvíme,” odpověděla. Přiblížila svůj skútr k jeho a natáhla ruku za ním, jenže vzdálenost byla příliš velká, oddělovala je šířka základen obou skútrů. Melantha odcouvala a otočila se vzhůru nohama. Opět přejela k němu a zastavila svůj stroj přesně nad jeho vozidlem. Jejich dlaně, oděné do rukavic, se setkaly, sevřely, a pak rozdělily. Melantha upravila výšku. Jejich přilby se dotkly.

„Teď jsem se tě dotkl,” řekl Royd a jeho hlas se zachvěl. „Nikdy dřív jsem se nikoho nedotkl a nikdo se nedotkl mě.”

„Ach, Royde, to není skutečný dotek. Oddělují nás kombinézy. Já se tě ale dotknu, *opravdu* se tě dotknu. Přísahám.”

„Nemůžeš. Není to možné.”

„Nějak to vyřeším,” odvětila pevně. „Teď vypni svůj komunikátor. Naše hlasy se budou přenášet přilbami.”

Zamrkal a jazykem přejel po vypínači.

„Teď si můžeme pohovořit,” řekla, „soukromě.”

„Nelíbí se mi to, Melantho. Je to příliš okaté. Je to nebezpečné.”

„Jinak to nejde, Royde. Já vím.”

„Jistě,” odpověděl. „Uvědomoval jsem si to. Tři tahy napřed, že? Vzpomínám si na to, jak hraješ šachy. Jenže tohle je mnohem vážnější hra a byla bys bezpečnější, kdyby ses tvářila nevšímavě.”

„Naprosto to chápu, kapitáne. Nemám ale jistotu v něčem jiném. Můžeme si o tom promluvit?”

„Ne. Nepros mě o to. Prostě dělej to, co říkám. Jste v nebezpečí, všichni, můžu vás ale ochránit. Čím méně budete vědět, tím bude moje ochrana účinnější.” Jeho tvář, viditelná přes průhledný kryt přilby, vypadala velice smutně.

Pohlédla mu do očí.

„Mohl by to být další člen posádky, ukrytý v tvých kajutách, ale tomu nevěřím. Je to sama loď, nemám pravdu? Vraždí nás tvoje loď. Ne ty. Ona. Jenže to postrádá smysl. Na *Nightflyeru* velíš ty. Jak by mohla dělat něco sama? A proč? Jaký by pro to měla loď důvod? Jak byl zavražděný Thale Lasamer? To s Alys a Lommie bylo prosté, ale psionická vražda? Kosmická loď, nadaná psionickými schopnostmi? Ne, to nemůžu vzít vážně. Nemůže to být loď. A z druhé strany to zase nemůže být nic jiného. Pomož mi, kapitáne.”

Zamrkal a v jeho očích se zračilo utrpení.

„Neměl jsem přijímat Karolyho nabídku. Neměl jsem, byl-li mezi vámi telepat. Bylo to příliš riskantní. Chtěl jsem ale spatřit *volcryny* a Karoly o nich mluvil tak přesvědčivě.” Povzdechl si. „Stejně už toho chápeš hodně, Melantho. Nemůžu prozradit víc, jinak budu bezradný, neschopný tě chránit. Funkce loď není správná, to je vše, co musíš znát. Příliš silně se domáhat pravdy znamená nebezpečí. Jsem si jist, že dokud budu mít ve svých rukách kontrolu lodi, budu schopen ochránit tebe i ostatní. Důvěřuj mi.”

„Důvěra musí být vzájemná,” odpověděla Melantha.

Royd zvedl ruku a odstrčil ji. Pak opět zapnul svůj komunikátor.

„Dost už těch řečí,” prohlásil. „Teď máme práci. Běž. Přesvědčíme se, jestli jsi opravdu vylepšená.”

Melantha v samotě své přilby zaklela.

Rojan Christopheris, s nepravidelně pokrouceným kusem kovu, zachyceným v magnetickém držáku skútru, letěl zpět k *Nightflyeru*. Zdálky sledoval, jak se Royd Eris vynořuje zpoza lodi na svém příliš velkém skútru. Byl o něco blíž, když Melantha Jhirl otočila svůj skútr a přitiskla svou přilbu k Roydově přilbě. Christopheris slyšel začátek jejich rozhovoru, slyšel, jak Melantha slíbila dotknout se ho – Erise, té věci, toho vraha. Překousl zvyšující se zuřivost. Pak se vypnuli, odstříhli jej, odstříhli všechny. Ale ona tam pořád visela, vedle té záhady v hrbatém skafandru, jejich tváře přilnuté k sobě jako dvojice líbajících se milenců.

Christopheris přiletěl blíž a zpomalil zachycenou desku tak, aby k nim doplula.

„Chyťte,” řekl. „Letím pro další.”

Vypnul svůj komunikátor a zanařádal. Jeho skútr proklouznul kolem *Nightflyeru* a spojovacích válců jeho sekce.

Jsou v tom nějak zamíchání, pomyslel si hořce, Royd a Melantha – a pravděpodobně i starý d’Branin. Melantha od začátku Erise chránila, zadržovala je, když mohli společně něco podniknout, dokonale jí bylo jasné kdo, nebo co, je Royd Eris. Měl pravdu, když jí nevěřil. Přesl mu mráz po zádech, když si připomněl, že s ní šel do postele. Ona i Eris jsou stejní – bez ohledu na to, co to znamená. A teď chudák Alys nežije, ani ta hloupá Thorne, dokonce i ten prokletý telepat, ale Melantha je pořád s *ním* proti všem ostatním. Rojan Christopheris byl velmi vystrašený a rozhněvaný, a také napůl opilý.

Ostatní byli z dohledu, d’Branin také, stahovali někde vířící desky z kovu takřka změněného ve škváru, Royd a Melantha se zabývali jen sami sebou, takže loď byla prázdná a nechráněná. To byla jeho příležitost. Není nic divného na tom, že Eris tak naléhal, aby všichni odešli ven před ním. Bez řízení *Nightflyeru* byl jen člověkem. A k tomu ještě slabým.

Christopheris s tvrdým úsměvem vedl skútr kolem skladišť a ukrytý před cizími pohledy zmizel v otevřené tlamě válce, obsahujícího motoru. Byl to dlouhý tunel, otevřený do prostoru, čímž byl chráněn před korozí, způsobovanou vzduchem. Stejně jako většina lodí měl i

Nightflyer trojitý pohonný systém – gravitační pole k přistávání a startům, bez kontaktu s gravitací naprosto neužitečné, nukleární pohon k podsvětelným manévřům v kosmickém prostoru a konečně velké motory hyperpohonu. Světla skútru olízla prsten nukleárních motorů a položila své zářivé skvny na boky uzavřených válců hyperpohonu. Byly velké, zachycené v kovových a krystalových sítích – stroje, které ohýbaly tkáň časoprostoru.

Na konci tunelu se nacházela veliká, kruhová vrata z tvrzeného kovu. Byla uzavřená – hlavní vzdušný uzávěr.

Christopheris přistál a sestoupil ze skútru – měl poněkud potíže s uvolněním bot z magnetického úchytu – a přistoupil k uzávěru. Tohle je nejtěžší, řekl si. Bezhlavé Lasamerovo tělo bylo volně připoutáno k vedle stojící masivní vzpěře. Vypadalo jako hrozivý strážce další cesty. Xenobiologa něco nutilo, aby na ně, když programoval průchod přes uzávěr, neustále hleděl. Pokaždé, když odvrátil zrak, zjistil, že jeho oči svéhlavě putovaly zpět. Tělo vypadalo takřka přirozeně, jako kdyby hlavu nikdy nemělo. Christopheris si pokoušel připomenout, jak Lasamer vypadal, ale telepatovy rysy z jeho paměti nějak zmizely. Začal se neklidně vrtět a byl opravdu vděčný vratům, že se konečně otevřela a mohl tak vejít do přechodové komory.

Ocitl se na palubě *Nightflyera* – sám.

Byl opatrný, nesundal si tady skafandr, i když otevřel přilbu, stáhl si z hlavy náhle zvadlou kovovou tkaninu a hodil si ji na záda jako kapuci. Kdyby bylo třeba, mohl přilbu opět velice rychle nasadit. V nákladním prostoru číslo čtyři, kde si členové expedice složili svou výbavu, našel to, co potřeboval – přenosný řezný laser, nabitý a připravený k práci. Laser nebyl příliš silný, jemu to ale stačilo.

Pomalý a neobratný v beztíži se protahoval na rukou chodbou do tmavé jídelny.

Byla v ní zima, vzduch mu chladil tváře. Snažil se nevšímat si toho. Ve dveřích sebral síly a odrazil se nohama od stěny. Plul nad nábytkem, naštěstí bezpečně připevněným k podlaze. Během letu se něco

studeného a mokrého dotklo jeho tváře. Ořásl se, ale pocit zmizel dřív, než dokázal rozeznat, co to bylo.

Když se to opakovalo, Christopheris rychle sáhl k tváři a sevřel ruku. Bylo mu na omdlení. Zapomněl. Jídelnu ještě nikdo neuklidil. Pořád tu byly... *pozůstatky*, vznášející se teď ve vzduchu: krev, kousky kůže, úlomky kostí, mozek. Všude kolem něj.

Dorazil k protilehlé stěně, zabrzdil rukama a protáhl se dolů tam, kam chtěl. Přepážka. Stěna. Nebylo vidět žádné dveře, nedomníval se ale, že by kov byl příliš silný. Za ním se nacházelo řídicí stanoviště, monitory počítače, bezpečí, síla. Rojan Christopheris se nepovažoval za mstivého člověka. Nechtěl Roydovi nijak ublížit. Nepříslušelo mu přece soudit. Jen převezme kontrolu nad *Nightflyerem*, znemožní Roydovi činnost, ujistí se, že bude bezpečně uzavřený ve svém skafandru. Pak je všechny odveze zpět, bez žádných dalších hádanek, bez dalších mrtvol. Arbitři Akademie si vyslechnou celou historii, probádají Erise a rozhodnou, kdo měl pravdu a kdo se mýlil, kdo byl vinný a kdo ne, a co s tím vším je třeba dělat.

Laser vypustil tenký pramínek rubínového světla. Christopheris se usmál a namířil ho na stěnu. Tato práce si vyžadovala hodně času, ale on byl trpělivý. Jeho nepřítomnosti si ani nevšimnou, byl dneska velice nemluvný, a pokud ano, pak si jistě řeknou, že zaletěl někam daleko za nějakým úlomkem kovu. Na dokončení opravy bude Eris potřebovat celé hodiny, možná i dny. Z místa, kde se zářící ostří laseru dotýkalo stěny, se zvedal dým. Christopheris se sklonil nad svou prací.

Na okraji jeho zorného pole se něco pohnulo, jen drobné zavlnění, sotva postřehnutelné. Pluje tam asi kousek mozku, napadlo ho. Anebo úlomek kosti. Zkrvavený cár kůže i s ještě zřetelnými vlasy. Je to hrozné, ale nic, čeho by bylo třeba se obávat. Byl biolog, uvykl pohledu na krev, mozek i cáry kůže. I na značně horší věci. Svého času dělal v sekci mimozemšťanů, řezal chitin, prodíral se slizem, otvíral tepající a páchnoucí žaludky a jedové váčky, viděl to všechno a také se toho dotýkal.

Opět ten pohyb. Dráždil zrak. Christopheris měl pocit, že se na tu

stranu musí podívat, ačkoli to nechce. Nějak se tam *nemohl* nepodívat, stejně, jako nedokázal odtrhnout oči od bezhlavého těla v přechodové komoře. Podíval se.

Bylo to oko.

Christopheris se otřásl a laserový paprsek se ostře otočil stranou. S námahou jej vrátil zpět do drážky, vyřezávané ve stěně. Srdce mu bušilo jako kladivo. Snažil se uklidnit. Není čeho se bát. Nikdo tu není – a vrátí-li se Royd, nu což, má přece laser jako zbraň a skafandr pro případ otevření vzdušných přepážek.

Znovu pohlédl na oko, visící ve vzduchu, a silou vůle překonal obavy. Je to jen oko, jedno z Lasamerových očí, světlemodré, prokrvené, ale nedotčené, stejně vodnaté oko, které tkvělo v chlapcově hlavě, vznášející se v jídelně mezi dalšími kusy mrtvého těla. Někdo by tu měl pouklízet, řekl si vztekle. To, že jsme to tu všechno nechali, bylo neslušné, nehodné civilizovaných lidí.

Oko se ani nepohnulo. Ostatní hrůzné pozůstatky pluly, postrkované vzdušnými proudy v jídelně, ale oko se ani nepohnulo. Neměnilo výšku, netočilo se. Utkvělo na něm. Hledělo.

Vynadal si do hlupáků a soustředil myšlenky na laser, na svou práci. Vypálil ve stěně už rovnou, vertikální drážku skoro metr dlouhou. Začal vypalovat druhou, kolmou na první.

Oko si ho nevzrušeně prohlíželo. Christopheris najednou poznal, že to už déle nesnese. Jednou rukou pustil laser, sáhl, chytil oko a hodil je dál do místnosti. Tím ale ztratil rovnováhu. Přepadl dozadu, upustil laser a mával rukama jako absurdně veliký pták křídly. Nakonec se chytil rohu stolu a zastavil se.

Laser visel uprostřed jídelny, vznášel se mezi kávovými šálky a kousky lidské tkáně, a neustále střílel. Pomalu se otáčel. Bylo to nesmyslné. Laser se měl automaticky vypnout, když mu vypadl z rukou. Je pokažený, říkal si Christopheris nervózně. Z cestičky, vznikající na koberci, se vznášel dým.

Christopheris se najednou zachvěl, uvědomil si, že se laser obrací na něj.

Zvedl se, položil obě dlaně na desku stolu a odrazil se nahoru. Namířil si to ke stropu. Utíkal před kouřící čárkou.

Ted' se laser začal otáčet značně rychleji.

Christopheris se silně odrazil od stropu, udeřil do stěny, vyjekl bolestí, odrazil se od podlahy a kopnul. Laser se rychle pohnul, pronásledoval jej. Christopheris se vznesl vysoko a připravil se na další odraz od stropu. Paprsek se otočil, jenže příliš pomalu. Dostane ho, když bude pořád střílet do opačného směru.

Přiblížil se, natáhl ruku. A spatřil oko.

Viselo nad laserem. A hledělo.

Rojan Christopheris tiše z hloubi hrdla zakvílel a jeho ruka se opozdila – jen na okamžik, ale stačilo to. Rubínový paprsek se zvedl a otočil k němu.

Jeho dotyk pocítil na krku jako letmé, horoucí pohlazení.

Uplynula víc než hodina, teprve pak zjistili, že s nimi není. První si jeho nepřítomnosti povšiml Karoly d'Branin, zavolal jej komunikátorem, odpovědi se ale nedočkal. Oznámil to ostatním.

Royd Eris se skútreu couvl a odrazil se od pancéřové desky, již zrovna montoval. Průhledným krytem přilby viděla Melantha Jhirl tvrdnoucí čáru kolem jeho úst.

V té chvíli to všichni uslyšeli.

Pronikavý výkřik strachu a bolesti, pak jekot a bublání. Hrůzné, mokré zvuky, jakoby vydávané člověkem, dusícím se vlastní krví. Zvuky bezesbytku naplnily vnitřky jejich přileb. A skoro uprostřed tohoto utrpení se ozvalo něco, co připomínalo slovo „pomoc!”

„To je Christopheris!” řekl ženský hlas. Lindran.

„Něco se mu stalo,” dodal Dannel. „Volá o pomoc. Neslyšíte?”

„Kde...” začal někdo.

„Na lodi,” řekla Lindran. „Musíme se vrátit na loď!”

„Hlupák. Varoval jsem ho,” řekl Royd Eris.

„Chtěla bych se na to podívat,” oznámila Lindran. Dannel zpomalil

právě doprovázený kus z obalu lodě, který – málem uletěl. Skútr lingvistů se otočil dolů, k *Nightflyeru*.

„Stůjte!” přikázal Royd. „Vrátím se do svého obydlí a prověřím si to všechno odtamtud, přejete-li si. Vy ale na loď nesmíte. Musíte zůstat venku, dokud vám nedovolím přijít na palubu.”

Hrůzné zvuky se nepřestávaly ozývat.

„Táhni k čertu!” houkla po něm Lindran.

Karoly d'Branin také uvedl svůj skútr do pohybu, uháněl za lingvistu, byl ale o hodně dál od lodi.

„Royde, co tím chceš říct? Vždyť mu musíme pomoci, nechápeš? Něco se mu stalo, poslechni si ho. Prosím tě, příteli.”

„Ne,” odpověděl Royd. „Zastav se, Karoly! Vrátil-li se Rojan sám na loď, je teď už mrtev.”

„Odkud to víš?” vykřikl Dannel. „Připravils to? Nachystals pasti pro případ, že bychom tě neposlechli?”

„Ne. Vyslechněte mě. Teď mu nemůžete pomoci. Mohl jsem jej zachránit jen já, nechtěl mě ale poslechnout. Věřte mi. Zadržte.” V jeho hlase se ozývala beznaděj.

D'Braninův skútr se v dálce zastavil. Skútr lingvistů ale ne.

„Řekla bych, že jsme tě poslouchali příliš dlouho,” prohlásila Lindran. Musela skoro křičet, aby ji bylo slyšet přes křik, nářek a jekot v jejich přilbách, přes odporné mokré syčení, nezřetelné prosby o pomoc. Agónie naplnila celý vesmír.

„Melantho,” pokračovala Lindran, „zadržte Erise tam, kde je. Budeme opatrní, koukneme se, co se tam děje. Nechtěla bych ale, aby se dostal k ovládnutí lodi. Rozumělas?”

Melantha Jhirl se zamyslela. Zvuky silně dorážely na její uši. Jen ztěžka se dokázala soustředit.

Royd otočil skútr, aby se k ní otočil tváří. Cítila na sobě břemeno jeho zraku.

„Zastav je,” řekl. „Melantho, Karoly, přikažte jim, aby se zastavili. Mě neposlechnou. Neuvědomují si, co dělají.” Zřetelně trpěl.

Výraz jeho tváře jí pomohl v rozhodnutí.

„Utíkej co nejrychleji dovnitř, Royde. Udělej, co budeš moci. Já se je pokusím zadržet.“

„Na čí jsi straně?“ tázala se Lindran a tón jejího hlasu Melanthu obviňoval.

Royd přikývl přes prostor, ale Melantha už uvedla skútr do pohybu. Vycouvala z pracovního prostoru, posetého kusy trupu a dalším smetím, pak prudce přidala rychlost a vyletěla kolem *Nightflyeru* k motorové části.

Jenže už zdaleka viděla, že je příliš pozdě. Lingvisté už byli blízko a letěli o hodně rychleji než ona.

„Nedělejte to!“ přikázala. „Christopheris nežije.“

„Takže o pomoc volá jeho duch?“ odsekla Lindran. „Když tě sešivali dohromady, museli ti poškodit geny, odpovědné za sluch, děvko.“

„Lod' není bezpečná.“

„Kurvo!“ to byla celá odpověď, jaké se jí dostalo.

D'Braninův skútr je bez úspěchu pronásledoval.

„Přátelé, musíte se zastavit, prosím vás, na kolenou prosím. Prohovořme si to.“

Odpovědi byly jen hrůzné zvuky.

„Jsem váš nadřízený,” prohlásil d'Branin. „Přikazují vám čekat venku. Slyšíte? Přikazuji vám to jménem Akademie lidských znalostí! Prosím vás, přátelé, prosím!“

Melantha se bezradně dívala, jak Lindran a Dannel mizí v chodbě.

Chvíli po nich zastavila svůj skútr před čekající černou tlamou; uvažovala, zda má letět za nimi, do *Nightflyeru*. Snad by je dokázala chytit dřív, než se otevře vzdušný uzávěr.

Roydův hlas, na pozadí křiku ochraptělý, odpověděl na její nevyřešenou otázku:

„Stůj, Melantho. Nelet' dál.“

Ohlédla se. Roydův skútr se blížil.

„Co tu děláš? Použij svůj vchod, Royde. Musíš se dostat do své části!“

„Nemůžu, Melantho,” odpověděl klidně. „Lod' na moje příkazy ne-

reaguje. Přepážka se nechce otevřít. Jsem uvězněný venku. Hlavní přepážka v pohonné části je jediná, kterou lze otevřít ručně. Melantho, nepřeji si, abyste šli na loď dřív, než dorazím k ovládacímu panelu. Ani ty, ani Karoly.”

Melantha Jhirl pohlédla do hloubky chodby, v níž zmizeli lingvisté.

„Co se stane...”

„Požádej je, aby se vrátili. Pros je. Možná ještě není *pozdě*.”

Pokusila se o to. Pokoušel se i Karoly d’Branin. Kakofonie bolesti a proseb pokračovala, zdálo se, že bez konce. Přesto ale nijak neovlivnila Dannelovo i Lindranino rozhodnutí.

„Vypnuli svoje komunikátory,” řekla Melantha vztekle. „Nechtějí nás slyšet. Nás, nebo... ty zvuky.”

Skútr Roydův i d’Braninův k ní dorazily ve stejném okamžiku.

„Nic z toho nechápu,” řekl Karoly. „Pročpak se nemůžeš dostat dovnitř, Royde? Co se tu děje?”

„Je to prosté, Karoly,” odvětil Eris. „Jsem uvězněný venku a bude to trvat tak dlouho, dokud... dokud...”

„Ano?” povzbuzovala jej Melantha

„Do té doby, dokud si to s nimi moje matka nevyřídí.”

Lingvisté nechali svůj skútr vedle Christopherisova a prošli uzavěrem s nepřiměřeným spěchem, skoro ani nepohlédli na ponurého, bezhlavého dvevníka.

Uvnitř se na okamžik zastavili, aby si sejmuli přilby a hodili je na záda.

„Pořád ho slyším,” pronesl Dannel. Uvnitř lodi byly zvuky podstatně slabší.

Lindran přikývla. „Zaznívá to z jídelny. Rychle.”

Pomocí rukou i nohou proběhli chodbou v čase kratším minuty. Zvuky byly stále výraznější, bližší.

„Je tam uvnitř,” řekla Lindran, když dorazili ke vchodu.

„Opravdu,” odpověděl Dannel. „Je tam ale sám? Potřebovali by-

chom nějakou zbraň. A co když... Royd musel, samozřejmě, lhát. Na palubě téhle lodi ještě někdo je. Budeme se muset bránit.”

Lindran nechtěla čekat.

„Jsme dva,” odpověděla. „Pojďme už!”

Odrážela se, proplula vchodem a zavolala Christopherise jménem.

Uvnitř jídelny byla tma. Jediné světlo přicházelo z chodby. Její oči potřebovaly dlouhou dobu, aby si přivykly. Všechno tu bylo promícháno. Stěny, strop, podlaha, vše bylo stejné jako vždy, Lindran ale přesto ztratila smysl pro směr.

„Rojane!” vykřikla nejistě. „Kde jsi?”

Jídelna vypadala opuštěně, to ale mohlo být zaviněno světlem či jejím zmatkem.

„Řid’ se těmi zvuky,” navrhl jí Dannel. Visel ve vchodu, chvíli se opatrně rozhlížel, pak se obezřetně, po hmatu vydal podél stěny.

Jakoby v odpověď na jeho návrh najednou plačtivé zvuky zesílily. Přesto se ale zdálo, že jednou zaznívají z jednoho kouta, pak zase z jiného.

Netrpělivá Lindran se odrážela a proletěla přes celou místnost; přitom se rozhlížela kolem. Dorazila ke stěně u kuchyně; to jí vnučilo myšlenku na zbraň a na obavy, které vyslovil Dannel. Přesně si vzpomínala, kde se nachází kuchyňské náčiní.

„Hej,” řekla za okamžik, když se k němu vracela. „Mám nůž. To by ti mělo dodat odvahy.”

Bojovně zamávala nožem, přitom náhodou zasáhla bublinu, vznášející se kolem, velkou jako pěst. Rozstříkla se a změnila ve stovky malých kuliček. Jedna z nich proletěla kolem její tváře a Lindran ji olízla, aby ji ochutnala. Krev.

Lasamer přece už dávno zemřel, napadlo ji. Jeho krev by už měla být zaschlá.

„Ach, Bože milosrdný!” řekl Dannel.

„Co je?” otázala se Lindran. „Našels ho?”

Dannel se neohrabaně sunul ke vchodu, plazil se po stěně jako příliš

velký brouk.

„Zdrhej odtud, Lindran!” vykřikl. „*Rychle!*”

„Proč?” Mimovolně se zachvěla. „Co se stalo?”

„Ten křik,” řekl. „Stěna, Lindran, stěna. Zvuky.”

„Žvaníš nesmysly,” odsekla. „Vzpamatuj se.”

„Nevidíš to?” zamumlal skoro nesrozumitelně. „Ty zvuky zaznívají ze stěny. Komunikátor. Jsou hrané. Falešné.”

Dannel dorazil ke vchodu a s povzdechem se do něj vnořil. Nečekal na ni. Za chvíli zmizel v hloubi chodby, divoce mával rukama, zmateně se odrážel a kopal.

Lindran se soustředila, a pak vyletěla za ním.

Zvuky zazněly před ní, u dveří.

„Pomozte mi,” promlouvaly hlasem Rojana Christopherise. Zasllechla zasténání a to hrozné, mokré zabublání. Zastavila se.

Ze strany zazněl přidušený, přízračný, smrtelný chrapot.

„Aáááách...” hlasitý jekot a další zvuky. „Pomozte mi! Pomozte, pomozte, pomozte.” říkal Christopheris ze tmy za jejími zády.

Kašlání a tichý jek pod jejíma nohama.

„Pomozte mi!” sbor všech hlasů, „pomozte, pomozte, pomozte.”

Hlasy byly stále vyšší, sílily, slova se měnila ve výkřiky a výkřiky končily mokrým zabubláním, chroptěním, sípáním, smrtí. Pak všechno ztichlo. Jen tak, prostě bylo ticho.

Lindran se odrazila kopancem a rozletěla se ke dveřím. Nuž z ruky nepustila.

Něco tmavého a tichého vyklouzlo zpod stolu a zvedlo se to. Zkřížilo jí to cestu. Na okamžik *to* viděla jasně, když se *to* objevilo mezi ní a světlem. Rojan Christopheris, pořád ve svém skafandru, ale se staženou přilbou. V rukou držel něco, co zvedl a otočil na ni. Viděla, že je to laser, obyčejný řezný laser.

Letěla přímo na něho, plula vzduchem, byla bezradná. Mávala rukama, pokoušela se zastavit, jenže marně.

Když už byla dostatečně blízko, spatřila, že Christopheris má pod bradou druhá ústa, dlouhý, zčernalý řez, že se ta ústa na ní usmívají a

že z nich při každém pohybu tryskají malé krvavé kapičky.

Dannel, ovládaný živočišným strachem, utíkal chodbou, v panice se otloukal o stěny a dveře. Pohyby mu svazovala hrůza a stav beztlíže, zase vypadal neohrabaně. Čas od času se ohlížel za sebe, doufal, že uvidí Lindran, jak spěchá za ním. Zároveň byl ale vystrašený tím, co se může zjevit místo ní. Pokaždé, když se obrátil, ztratil rovnováhu, padal a dělal kotrmelce.

Vzdušný uzávěr se otevíral dlouho, strašně *dlouho*. Čekal, třásl se jako osika, ale puls se mu už začal zpomalovat. Zvuky se ztratily někde vzadu a nikde ani stopa po žádném pronásledovateli. Namáhavě se ovládl. Když se ocitl uvnitř přechodové komory, oddělený od jídelny zavřenými vnitřními vraty, začal se cítit v bezpečí.

A vůbec, nemohl si uvědomit, proč se tak vyděsil.

Styděl se – utekl, opustil Lindran. A proč? Co ho tak vylekalo? Prázdná jídelna? Kravál ze stěn? Napadlo ho čisté, racionální vysvětlení. Znamenalo prostě to, že ubohý Christopheris byl jinde, na jiném místě lodi, živý a trpící, a jeho agónie se přelévala do komunikátoru.

Dannel smutně potřásl hlavou. Věděl, že to neskončí bezbolestně. Lindran si s ním ráda pohrávala. Nikdy mu nedovolí na to zapomenout. Může se ale přinejmenším vrátit a omluvit se. To by mohlo jistým způsobem hovořit pro něj. Když se rozhodl, natáhl ruku k ovladači, zastavil přechodový cyklus a obrátil jej. Vzduch, který už byl z části vysátý, se se sykotem vrátil do komory.

Když se vnitřní dveře otevíraly, zase Dannela na okamžik ovládl strach; byl to jen krátký záchvat, vyvolaný v mysli tím, co by se mohlo vynořit z jídelny a čekat na něj v chodbách *Nightflyeru*. Postavil se tomu strachu a utlumil ho silou své vůle. Cítil se silný.

Když vyšel, zjistil, že na něj čeká Lindran.

Na její podivně klidné tváři nespatrił ani náznak hněvu či pohrdání. Vykročil k ní a pokusil se slovy vyjádřit prosbu o odpuštění.

„Sám nevím, proč...”

S ospalým, těžkým půvabem se její ruka vynořila za zády. Nůž se zaleskl, vykreslil vražedný oblouk a teprve v té chvíli si Dannel povšiml

díry, vypálené v jejím skafandru, přímo mezi prsy. Ještě se z ní kouřilo.

„Tvoje *matka*?“ otázala se Melantha Jhirl nedůvěřivě, když se bezmocně vznášeli za lodí.

„Slyší všechno, co říkáme,“ odpověděl Royd. „Ted’ už je to jedno. Rojan musel udělat něco hrozně pitomého, něco hrozného. Ona se nás ted’ rozhodla všechny povraždit.“

„Ona, ona, co tím chceš říct?“ D’Braninův hlas prozrazoval upřímný údiv. „Royde, snad nám nechceš namluvit, že tvoje matka je ještě naživu. Říkals přece, že zemřela ještě před tvým narozením.“

„Zemřela,“ odpověděl Royd. „Nelhal jsem, Karoly.“

„Ne,“ souhlasila Melantha. „Byla jsem si tím jistá. Ale asi jsi nám neřekl celou pravdu.“

Royd přikývl.

„Matka zemřela, ale její.... duch pořád žije a vyplňuje mého *Nightflyera*,“ povzdechl si. „Snad by bylo přesnější říct – jejího *Nightflyera*. Moje kontrola lodi je přinejmenším omezená.“

„Royde,“ řekl d’Branin, „duchové neexistují. Nejsou skuteční. Mí *volcryni* jsou reálnější než jakýkoli duch.“

„Taky na duchy nevěřím,“ dodala Melantha drsně.

„Tak tomu říkejte jak chcete,“ odvětil Royd. „Mé pojmenování je stejné dobré, jako kterékoli jiné. Skutečnost se nedá ovlivnit žádnou terminologií. Moje matka, či nějaká její část, pořád ještě v *Nightflyeru* žije a zabíjí vás po řadě všechny tak, jak předtím zabíjela jiné.“

„Royde, tvoje řeči nedávají smysl,“ odporoval d’Branin.

„Klid, Karoly. Nechme kapitána, ať nám to vysvětlí.“

„Jistě,“ řekl Royd. „*Nightflyer* je velice... velice moderní, jak víte. Automatizovaný, veliký, seberegenerující. Musel být takový, chtěla-li se má matka zbavit nutnosti mít posádku. Byl postavený na Newholmu, jak si jistě vzpomínáte. Nikdy jsem tam nebyl, ale domnívám se, že jak věda, tak i technika jsou tam velice vyspělé. Mám dojem, že Avalon by kopii této lodi postavit nedokázal. Jen málo světů by to dokázalo.“

„V čem je základ, kapitáne?”

„Základ... základ je v počítačích, Melantho. Matka si přála, aby byly opravdu výjimečné. Jsou takové, věřte mi, neobyčejné. Centrální soustavy postavené na krystalových maticích, laserové vnitřní paměti, plně senzorové periferie a další... dodatky.”

„Chceš tím snad říct, že *Nightflyer* je umělou inteligencí? Lommii Thorne to napadlo.”

„Spletla se,” pokračoval Royd. „Můj koráb není žádná umělá intelligence, alespoň ne v tom významu, jak se to obecně vysvětluje. Je to ale něco příbuzného. Matka si přála zabudovat zařízení pro uchování osobnosti. Naplnila ústřední krystal vlastními vzpomínkami, tužbami, úchylkami, svou láskou a... svou nenávistí. Proto také mou výchovu plně svěřila počítači, chápete? Věděla, že mě vychová tak, jak by to učinila ona sama, kdyby měla dost trpělivosti. Naprogramovala tam i něco jiného.”

„Copak ten počítač nedokážeš přeprogramovat, příteli?” otázal se d’Branin.

Roydův hlas zněl beznadějně.

„Pokoušel jsem se o to, Karoly. Nejsem ale v práci s počítači právě nejlepší a programy jsou příliš složité, přístroje příliš komplikované... Nejméně třikrát jsem si myslel, že se mi je podařilo vymazat, pokaždé se ale opět objevily. Je to něco jako počítačový virus, a já ho nedokážu najít. Objevuje se, kdy se mu zachce, a stejně tak i mizí. Jako duch, víte? Její vzpomínky i osobnost jsou tak propletené s programem, který řídí *Nightflyera*, že se jich nemohu zbavit, aniž bych zničil ústřední krystal a nevymazal tak celý systém. A to by byl můj konec. Nikdy bych nedokázal napsat nové programy a bez počítačů by loď přestala fungovat – pohon, životní programy, všechno. Musel bych *Nightflyera* opustit – a to by znamenalo můj konec.”

„Měls nám o tom, příteli, dávno říct,” prohlásil Karoly d’Branin. „Na Avalonu máme dost kybernetiků, někteří z nich jsou přímo géniové. Mohli bychom ti pomoci. Mohli bychom ti zajistit ty nejobornější rady. Lommie Thorne ti mohla pomoci.”

„Karoly, já už pomoc expertů využil. Dvakrát jsem na palubu pozval specialisty. První z nich mi řekl to, co jsem vám právě zopakoval – zbavit se viru bez vymazání všech programů je nemožné. Druhý z nich se učil na Newholmu. Domníval se, že bude schopen mi pomoci. Matka ho zabila.”

„Pořád před námi něco skrýváš,” řekla Melantha Jhirl. „Chápu, že tvůj kybernetický duch může kdykoli otevírat a zavírat vzduchové přepážky, případně způsobovat jiné nehody tohoto typu. Jak mi ale vysvětlíš to, co udělala s Lasamerem?”

„Vina je, konec konců, na mé straně,” odpověděl Royd. „Samota mě dohnala k rozhodnutí, která se ukázala být velikou chybou. Domníval jsem se, že vám budu schopen zajistit bezpečí, i když je mezi vámi telepat. Už jsem bezpečně převážel hodně cestujících. Neustále jsem je sledoval, znemožňoval jsem jim vše, co by mohlo být nebezpečné. Jestliže se moje matka chtěla nějak vměšovat, neutralizoval jsem její akce přímo z řídicího panelu. Obvykle to stačilo. Ne vždycky, ale většinou ano. Před touto cestou vraždila jen pětkrát, ale první trojice zemřela, když jsem byl ještě příliš mladý. Takhle jsem ji vlastně poznal, dozvěděl se o její přítomnosti na lodi. V té skupině byl také telepat.

Měl jsem to ale přesto vědět, Karoly. Moje žízeň po životě vás všechny odsoudila k smrti. Přecenil jsem své schopnosti a nedocenil jsem její strach před objevením. Ona udeří vždy, když se cítí být ohrožená a telepati jsou pro ni neustálým nebezpečím. Cítí ji. Nemocnou, temnou přítomnost, říkají, něco chladného, nepřátelského a nelidského.”

„Ano,” řekl Karoly d’Branin. „Ano, přesně tohle mi Thale Lasamer říkal. A něco cizího, tím si byl jist.”

„Není nic divného, že se zdála být cizí telepatovi, uvyklému známým vzorcům organických inteligencí. Vždyť ona přece jen není lidský mozek. Nedokáží vyslovit, čím je – komplexem krystalových pamětí, pekelnou sítí vzájemně provázaných programů, obvodů a duší, sloučených v jedno. Ano, dokážu dokonale pochopit, proč se mu zdála cizí.”

„Pořád ještě jsi nevysvětlil, jak může počítačový program přivodit

výbuch lidské lebky,” nedala se Melantha.

„Odpověď nosíš mezi ňadry, Melantho.”

„Můj šeptající kámen?” otázala se udiveně. Okamžitě ho ucítila – pod skafandrem i oděvem – dotyk chladu, nezřetelnou připomínku erotiky, která jí otrásla. Bylo to, jako kdyby kámen při zmínce o něm sám ožil.

„Nevěděl jsem o šeptajících kamenech nic až do chvíle, kdy jsi mi pověděla o svém. Základ je tu stejný. Psionický vzor, řeklas. Takže víš, že se psionická energie může uchovávat. Ústřední krystal mého počítače je rezonanční, je mnohem větší, než tvůj kamínek. Myslím si, že v něm matka na smrtelném loži otiskla svůj vzorec.”

„Jen ten, kdo je nadán psionickým talentem, dokáže do šeptajícího kamene otisknout svůj palec,” zašeptala Melantha.

„Nikdy se nikdo z vás neotázal na *důvody* toho všeho. Neptali jste se, proč moje matka tak nenáviděla lidi. Vidíte, narodila se s darem, s talentem. Na Avalonu by nejspíš měla první třídu, uznanou, vytrénovanou, všemi uznávanou, o její talent by bylo pečováno a byl by dobře odměňován. Domnívám se, že by mohla být velice slavná. Možná byla i lepší než první třída, je ale možné, že teprve po smrti, až srostla s *Nightflyerem*, získala takovou moc.

Ale háček je v tom, že se nenarodila na Avalonu. Na Vessu byl ale její dar považován za prokletí, za něco divného a odporného. Takže ji z něj chtěli vyléčit. Užívali drogy, elektrošoky a hypnotizovali ji, a ona dostala prudké záchvaty zvracení pokaždé, když chtěla se svým talentem pracovat. Používali i jiné, méně jemné metody. Samozřejmě že svou moc neztratila, jen přišla o schopnost jejího efektivního používání, o její racionální kontrolu. Talent zůstal její neodmyslitelnou součástí, ubitý, nevypočitatelný, pramen studu a bolesti, objevující se náhle v okamžicích velikého emočního napětí. Pět let ústavní péče ji dostalo do psychického stresu. Nic divného, že lidi tak nenáviděla.”

„Čím se její talent projevoval? Telepatíí?”

„Ne. Nebo snad možná v nějaké okrajové formě. Četl jsem, že všechny psionické talenty mají několik latentních schopností, které podporují

základní sílu. Matka ale myšlenky číst nedokázala. Měla jisté empatické schopnosti, jenže léčebný proces je zmuchlal tak, že ji všechny přijímané emoce přiváděly k mdlobám. Ale jejím hlavním talentem, silou, kterou se po pět let snažili zničit, byla telekineze.”

Melantha Jhirl zaklela.

„Pak ovšem není nic divného na tom, že nenáviděla gravitaci! Telekineze v beztláku je...”

„Ano,” odpověděl Royd. „Udržování gravitace na *Nightflyeru* je pro mě sice utrpení, ale to mou matku omezuje.”

V mlčení, které po těchto slovech zavládlo, se každý z nich ohlédl do tmavé chodby, Karoly d’Branin se na svém skútru zavrtil.

„Dannel a Lindran se ještě nevrátili,” řekl.

„Zřejmě jsou po smrti,” prohlásil Royd nevzrušeně.

„Tak co máme dělat? Musíme něco vymyslet. Nemůžeme tu čekat nekonečně dlouho.”

„Naším základním problémem je otázka co dělat?” odpověděl Royd Eris. „Všimněte si, že jsem mluvil naprosto otevřeně. Zasloužíte si to vědět. Bod, kdy nevšímavost byla obranou, jsme už minuli. Zašlo to už příliš daleko. Bylo příliš mnoho smrtí – a vy jste byli svědky každé z nich. Matka vám nemůže dovolit vrátit se na Avalon.”

„To je pravda,” řekla Melantha. „Jenže co udělá s tebou? Kapitáne, je tvoje postavení ohroženo?”

„Ano, a to je také základní problém,” souhlasil Royd. „Pořád ještě jsi tři tahy napřed, Melantho. Uvažuji, zda to stačí. V této hře soupeř předvídá tahy čtyři a většina tvých figur už je sebraná. Obávám se, že se už matu nevyhneme.”

„Ledaže by se mi podařilo přemluvit k spolupráci krále mého protihráče, že?”

Spatřila, jak se Royd nepatrně pousmál.

„Pokud bych se rozhodl přejít na vaši stranu, zabila by pravděpodobně i mne. K ničemu mě totiž nepotřebuje.”

Karoly d’Branin měl jisté potíže, aby to vše pochopil.

„Ale... ale něco jiného by možná...”

„Můj skútr je vybaven laserem. Vaše ne. Mohl bych vás oba zabít, kdy jen by se mi zachtělo, a tak se *Nightflyeru* opět zalíbit.”

Melanthiiny a Roydovy oči se setkaly přes tři metry prázdnoty, jež dělila jejich skútry. Její ruce volně spočívaly na ovládání vozidla.

„Můžeš se o to pokusit, kapitáne. Uvědom si ale, že zabití vylepšeného modelu není jednoduchý úkol.”

„Nikdy bych tě, Melantho Jhirl, zabít nedokázal,” odpověděl Royd vážně. „Prožil jsem šedesát osm standartních let a po celou tu dobu jsem neokusil života. Jsem unaven a ty dokážeš říkat krásné lži. Opravdu se mě dotkneš?”

„Jistě.”

„Kvůli tomu doteku moc riskuji. Jednak ale, v jistém smyslu, zase neriskuju nijak. Jestliže prohrájeme, zemřeme všichni. A zvítězíme-li, zemřu stejně, až bude *Nightflyer* zničen na Avalonu. Buď to, nebo budu žít jako mrzák v orbitální nemocnici. To raději smrt.”

„Postavíme ti novou loď, kapitáne,” slíbila Melantha.

„Lhářko,” odvětil Royd. Ale jeho hlas byl o poznání klidnější. „To není důležité. Stejně mi už nezbylo moc života. Ze smrti strach nemám. A když zvítězíme, musíš mi zase povyprávět o *volcrynech*, Karoly. A ty, Melantho, si se mnou musíš zahrát šachy, najít způsob, jak se mě dotknout a...”

„A na to, jak s tebou jít do postele?” dokončila s úsměvem.

„Budeš-li chtít,” zašeptal tiše. Pak pokrčil rameny. „Matka určitě všechno slyšela. Jistě bude pozorně naslouchat všem našim plánům na to, co bychom chtěli udělat, takže vlastně nemá žádný smysl něco plánovat. Nemám už žádnou naději, že bych mohl ještě někdy projít svým průchodem, protože přepážka je řízena přímo počítačem. Musíme tedy jít za ostatními pohonnými komorami, projít hlavním průchodem a maximálně využít ty nevelké šance, jaké máme. Podaří-li se mi dostat se k ovládacímu pultu a obnovit gravitaci, pak možná zvítězíme. A pokud ne...”

Přerušil jej křik.

Melantha si na okamžik pomyslela, že je *Nightflyer* začíná znovu

bombardovat zvuky agónie a byla zaskočena hloupostí lodi – podruhé použít stejnou taktiku! Pak se výkřik opakoval, zezadu, z d'Braninova skútru. Zapomenutá čtvrtá členka jejich skupiny se začala potýkat s pouty.

Karoly d'Branin se rychle otočil, aby ji uvolnil. Agatha Marij-Black se pokoušela vstát a skoro ze skútru vyletěla. D'Branin ji musel chytit za ruku a stáhnout zpět.

„Jak se cítíš?“ otázal se. „Slyšíš mě? Bolí tě něco?“

Vylekané oči, uvězněné pod průzračným krytem, prudce přeskočily z d'Branina na Melanthu, potom na Royda a nakonec na poškozeného *Nightflyera*. Melantha uvažovala, zda je ta žena duševně zdravá a zrovna, když chtěla d'Branina varovat, Marij-Black promluvila:

„*Volcryni!*“ To bylo vše, co řekla. „*Volcryni.*“

Kolem vstupu do chodby se rozsvítil prstenec atomových motorů, Melantha zaslechla, jak se Royd prudce nadechl. Nastavila skútr na nejvyšší možnou rychlost.

„Rychle!“ zvolala. „*Nightflyer* se připravuje k odletu.“

Ve třetině cesty ji Royd dohnal a dál pak letěl vedle ní. V černém, masivním skafandru vypadal neohrabaně a hrozivě. Bok po boku minuli válce a sítě hyperpohonu, před nimi se ve slabém světle rýsovala hlavní vzdušná přepážka, dosud střežená přízračným strážcem.

„Až doletíme k přepážce, přeskoč na můj skútr,“ přikázal Royd.

„Chci být ozbrojen a mít vozidlo. Jenže dva skútry se do přechodové komory nevejdou.“

Melantha Jhirl riskla krátký pohled za sebe.

„Karoly!“ zvolala. „Kdepak jsi?“

„Venku, miláčku, příteli,“ zaslechla odpověď. „Nemůžu za vámi. Odpusťte mi.“

„Musíme se držet pohromadě!“

„Ne,“ odpověděl d'Branin. „Ne, toho se nemohu odvážit. Ne teď, kdy jsme tak blízko. Bylo by to tak tragické, Melantho, tak *nesmyslné*.“

Tak moc se jim přiblížit a v posledním okamžiku ustoupit. Nemám nic proti smrti, musím je ale předtím spatřit. Konečně, po všech těch letech!”

„Moje matka odtud chce odletět,” přerušil jej Royd. „Karoly, zůstaneš tu a zahyneš.”

„Počkám,” odpověděl d’Branin. „Moji *volcryni* přiletí a já tu na ně musím počkat.”

Čas k rozhovoru a rozloučení uplynul, už byli skoro u přepážky. Oba skútry zpomalily, a Melantha přeskočila na oválnou základnu jeho skútru. Když se pak konečně vnější vrata otevřela, vletěli do přechodové komory.

„Začne to po otevření vnitřních dveří,” prohlásil Royd lhostejně. „Nábytek na lodi je buď zabudován do podlahy, nebo připevněn ke stěnám, ale věci, které s sebou přinesla tvoje skupina, jsou volné. Matka je použije jako zbraň. A varuj se dveří, vzdušných přepážek, všeho, co je napojeno na palubní počítač. Asi ti ani nemusím říkat, aby sis nerozepínala skafandr.”

„To nemusíš,” odpověděla.

Royd poněkud snížil výšku, pracovní ramena skútru kovově zaskřípala, když se dotkla podlahy komory.

Vnitřní dveře se se zasyčením otevřely a Royd vyrazil.

Uvnitř čekali Dannel a Lindran, plavali v mlze krvavých kapiček. Dannel byl rozseknutý téměř od rozkroku k hrdlu a jeho střeva se vlnila jako hnízdo světlých, rozrušených hadů. Lindran pořád ještě držela v ruce nůž. Připluli blíž. Pohybovali se s půvabem, jaký nikdy v životě neměli.

Royd zvedl přední ramena skútru a odhodil je stranou, zároveň vyrazil kupředu. Dannel se odrazil od stěny jako kulečnicková koule. Tam, kde se stěny dotkl, zůstala široká, mokrá stopa a z rozříznutého břicha mu vypadlo ještě více vnitřností. Lindran upustila nůž. Royd zrychlil a proletěl kolem nich, skrz oblak krve dál do chodby.

„Budu se dívat jen dozadu,” řekla Melantha. Otočila se a opřela o jeho záda. Dvě mrtvá těla už byla v bezpečné vzdálenosti za nimi.

Nůž se zbytečně vznášel ve vzduchu. Chtěla Roydovi říct, že je všechno v pořádku, když vtom se najednou nůž otočil a rozletěl se za nimi, hnaný neviditelnou silou.

„Zatoč!“ zařvala.

Skútr skočil divoce do strany. Nůž je minul o dobrý metr a se zazvoněním se odrazil od stěny.

Jenže se nezastavil. Znovu se rozletěl za nimi.

Před nimi se objevil vchod do jídelny. Temný.

„Dveře jsou příliš úzké,” oznámil Royd. „Budeme muset seskočit...”

V tom okamžiku narazili, Royd vrazil skútre přímo do zárubní a prudké trnutí je vyhodilo do vzduchu.

Melantha se chvíli bezradně koulela chodbou, snažíc se odlišit, co je dole a co nahoře. Nůž udeřil rychle, prosekl skafandr a rozřízl ruku až na kost. Ucítla ostrou bolest a teplo prýšící krve.

„Do prdele!” vykřikla.

Nůž se na ni zase otočil, cestou rozstříkoval rudé kapičky.

Melanthina ruka vystřelila dopředu a uchopila rukojeť.

Melantha si něco zabručela pod nosem, ale nůž už nepustila.

Royd se už vrátil k ovládacímu pultu skútru a něco tam kutil. Melantha spatřila, že se dole, pod ním, zvedla jakási pololidská postava.

„Royde!” vykřikla varovně.

Postava stiskla spoušť laseru, který třímala v ruce. Tenký paprsek Royda udeřil přímo do prsou.

Royd ale stačil vystřelit z vlastního laseru. Silný laser, namontovaný na skútru, ožil zářivou světelnou čarou. Ta udeřila přímo do Christopherisovy zbraně, zpopelnila ji a odřízla jeho ruku a půl hrudníku. Paprsek zůstal viset ve vzduchu. Z místa, kde se dotkl protilehlé stěny, se začal zvedat dým.

Royd provedl drobné opravy na přístrojích a začal vyřezávat díru do přepážky.

„Prorazíme tam za pět minut. A možná i dřív,” řekl.

„Nestalo se ti nic?” otázala se Melantha.

„Nic mi není. Můj skafandr je lépe pancéřovaný než ty vaše a ten

jeho laser, to byla jen hračka s nevelkým výkonem.”

Melantha opět soustředila svou pozornost na chodbu.

Blížili se lingvisté, postupovali po protilehlých stěnách, aby ji mohli napadnout současně z obou stran. Napjala svaly. Ruka tepala bolestí. Ale i přesto se cítila být silná, takřka neporazitelná.

„Mrtvoly na nás chtějí zase zaútočit,” oznámila Roydovi. „Postarám se o ně.”

„Je to rozumné?” zeptal se. „Jsou přece dva.”

„Já jsem ale vylepšený model,” odpověděla, „a oni jsou nebožtíci.”

Odrážela se od skútru a rozlétla se k Dannelovi po vysoké, elegantní dráze. Zvedl ruce, aby ji zablokoval. Odstrčila je stranou, jednu z nich natáhla daleko dozadu, až slyšela, jak v ní praská kost a ještě dřív, než si uvědomila, jak to bylo zbytečné, vbodla nůž hluboko do jeho hrdla. Z Dannelova krku vytryskla krev, vytvořila rudý oblak, ale ruce do ní nepřestávaly bít jako cepy. Zuby groteskně cvakaly.

Melantha vytáhla nůž, chytila Dannela a celou svou značnou silou jej hodila daleko do chodby. Vzlétl, divoce se zkroutil a zmizel v mlze vlastní krve.

Melantha letěla opačným směrem, pomalu se otáčela.

Lindraniny ruce ji uchopily zezadu.

Nehty zuřivě drápaly kryt přilby, až začaly krvácet, na plastiku zůstávaly rudé skvrny.

Melantha se otočila, aby byla k útočnici tváří, chytila jednu její ruku a odstrčila ji za jejím druhem. Prudký pohyb jí udělil rotaci a ona se roztočila jako vlček. Roztáhla zešíroka ruce a zastavila se. Byla jako omámená.

Melantha se otočila, aby se podívala. V jedné ze stěn jídelny byl vyřezán kouřící, asi metrový otvor. Royd vypnul laser, chytil se obou stran průchodu a protlačil se na druhou stranu.

Vybuchla pronikavá kakofonie zvuků. Melantha se schoulila v agónii. Rychle vyplázla jazyk a olízla vypínač komunikátoru. Nastalo blahodárné ticho.

V jídelně pršelo. Kuchyňské náradí, sklenice a talíře, kousky

lidských těl, všechno to letělo jako bouře místností a odráželo se od Roydova pancéřovaného skafandru, aniž by mu to nějak ublížilo. Melantha, která chtěla samozřejmě jít za ním, musela bezradně ustoupit. Ve svém lehkém a tenkém skafandru by byla tím deštěm rozsekána na kousky. Royd zmizel v tajuplné řídicí části lodi. Osamocená Melantha usedla na podlahu.

Nightflyer sebou trhl a náhlé zrychlení nakrátko vytvořilo něco, co připomínalo gravitaci. Melantha upadla na bok. Zraněnou rukou se bolestně udeřila o základnu skútru.

Podél celé chodby se otvíraly dveře.

Dannel a Lindran šli po ní znovu.

Nightflyer byl už vzdálenou hvězdičkou, zářící atomovými motory. Obklopila je tma a zima, pod nohama měli nekonečné prázdno Závoje Hříšnice, ale Karoly d'Branin se nebál. Měl pocit, že se podivně změnil.

Prázdnota byla oživena nadějí.

„*Přilétají,*“ zašeptal. „Dokonce i já, ačkoli nemám žádné psionické schopnosti, je cítím. Pověst Creyů musí vyprávět právě o tom, je možné je *vnímat* i ze vzdálenosti světelných let. Nádhera!“

Agatha Marij-Black byla jako hromádka neštěstí.

„*Volcryni,*“ zablábolila. „Co pro nás můžou udělat? Mám bolesti. Loď odletěla. D'Branine, hrozně mě bolí hlava.“ Tiše, vystrašeně zakňourala. „Thale to říkal, hned po tom, když jsem mu píchla injekci, a před... před... sám víš, před čím. Říkal, že ho bolí hlava. Tak hrozně mě to bolí.“

„Uklidni se, Agatho. Ničeho se neboj. Jsem tu s tebou. Počkejme. Uvědom si jen, čeho budeme svědky. Uvědom si to!“

„Cítím je,“ řekla psípsycholožka.

D'Branin se vzrušením zachvěl.

„Tak mi tedy o nich pověz. Máme náš malý skútr. Můžeme letět za nimi. Ved' mě.“

„Ano,” souhlasila. „Ach, ano.”

Gravitace se vrátila. Svět se v okamžiku stal skoro normálním.

Melantha spadla na podlahu, lehce přistála, udělala kotrmelec a rychle, jako kočka, se postavila na nohy.

Předměty, které zlověstně vylétaly z otevřených dveří do chodby, hlučně popadaly na podlahu.

Krev se změnila z jemné mlhy na slizký povlak na všem, kde právě ulpěla.

Dvě těla těžce žuchla a už se ani nepohnula.

Royd ji oslovil z komunikátorů, zabudovaných do stěn.

„Podařilo se mi to,” řekl.

„Všimla jsem si.”

„Jsem u hlavního řídicího pultu. Podařilo se mi vrátit gravitaci přepnutím na ruční řízení a teď vypínám co největší množství funkcí počítače. Pořád ale ještě nejsme v bezpečí. Matka se pokusí najít nějaký způsob, jak obejít to, co je pod mou kontrolou. Ruším její rozkazy s vypětím všech sil. Nemohu si dovolit cokoli přehlédnout a pokud má pozornost třeba jen na okamžik zeslábne... Melantho, nemáš proražený skafandr?”

„Mám. Je na ruce rozseknutý.”

„Vezmi si jiný. *Okamžitě*. Myslím, že programy, které teď zavádím, zabrání otevření vzdušných přepážek. Nemůžeme si ale dovolit žádné zbytečné riziko.”

Melantha se rozběhla ke skladišti, kde byly uloženy skafandry a další výstroj.

„Až se převlékneš,” pokračoval Royd, „strč mrtvá těla do měniče hmoty. Najdeš příslušnou komoru u přechodu do pohonné jednotky, hned vlevo u kontrolní tabule. Totéž udělej i se všemi volnými předměty, které nejsou nezbytné – vědecké přístroje, knížky, kazety, nádobí...”

„Nože,” napověděla Melantha.

„Rozhodně.”

„Telekineze nás, kapitáne, pořád ohrožuje?”

„V gravitačním poli je matka nepoměrně slabší,” odpověděl Royd. „Je nucená ji překonávat. I když je podporovaná silou *Nightflyeru*, dokáže pohnout vždy jen jedním objektem a jen zlomkem té síly, jíž disponuje v beztíži. Pořád to ale dokáže, na to nezapomínej. Je také možné, že nějak zvládne obejít moje zabezpečení a opět vypne gravitaci. Z tohoto místa jsem schopen vrátit ji takřka okamžitě, nechci ale, aby ani na takovou chvíli někde leželo něco, co by mohla použít jako zbraň.”

Melantha dorazila do skladiště. V rekordním čase ze sebe shodila starý skafandr a oblékla si nový, jen sykala bolestí. Rána na paži krvácela, jenže zatím byla nucena si jí nevšímat. Zvedla použitý skafandr, dvakrát vzala plnou náruč přístrojů a všechno to hodila do měniče hmoty. Pak se začala zabývat těly. Dannel nebyl žádný problém. Lindran za ní ale lezla chodbou, když cpala Dannelovo tělo do otvoru, pak vyvinula slabý odpor, když na ni přišla řada – příšerné upozornění, že ještě nezmizela všechna síla *Nightflyeru*. Melantha její odpor snadno zlomila a strčila ji do komory.

Spálené, zničené Christopherisovo tělo se v jejích rukou svíjelo a snažilo se ji kousnout, ale Melantha s ním už neměla žádné vážnější potíže. Když čistila jídelnu od nežádoucích předmětů, rozletěl se na její hlavu kuchyňský nůž. Letěl ale pomalu a Melantha jej jednoduše odhodila stranou, pak ho zvedla a přidala na hromadu, která čekala na odnesení do měniče.

Zrovna prohlížela kabiny, nesla pod paží léky a pistolovou injekční stříkačku Agathy Marij-Black, když uslyšela Roydův výkřik.

Za chvíli na to se na jejích prsou uzavřela nestvůrná síla jako ruka obra, dolehla na ni a stáhla k podlaze.

Něco se mezi hvězdami hýbalo.

Nezřetelné a vzdálené, přesto viditelné, ačkoli d'Branin ještě nedokázal rozlišit podrobnosti. Ale nepochybně to tam bylo – nějaký velký

objekt, překrývající pohled na část hvězdného horizontu. Letělo to přímo k nim.

Jak moc toužil mít teď s sebou svoji skupinu, počítač, svého telepata, experty, nástroje.

Přidal plyn a rozletěl se na schůzku se svými *volcryny*.

Melantha Jhirl, přišpendlená k podlaze, trpěla, ale přesto se odvažila zapnout komunikátor ve skafandru. Musela si promluvit s Roydem.

„Jsi tam?“ otázala se. „Co se... co se děje?“

Tlak byl hrozný a postupně se ještě zhoršoval. Nemohla se skoro ani pohnout.

Odpověď zněla bolestí a přicházela velmi, velmi pomalu.

„...pře... chytračila mě,” šeptal Roydův hlas. „...bolí to... mluvení...”

„Royde...”

„...přesunula... tele... kineticky... táhla... nahoru... dvě g... tři... víc... tady... na pultu... musím... je jen... stáhnout... zpátky... pokusím se...”

Ticho. Pak, za dlouho, když už byla Melantha takřka zlomená, se Roydův hlas opět ozval. Jedno slovo.

„...nemůžu...”

Melantha měla pocit, jako by na jejích prsou leželo břemeno desetkrát převyšující její vlastní váhu. Mohla si představit agónii, jakou musel prožívat Royd. On, pro nějž i gravitace jednoho g byla příliš bolestivá a nebezpečná. Věděla, že i kdyby táhlo bylo jen ve vzdálenosti natažené ruky, jeho slabé svalstvo by mu nikdy nedovolilo, aby na ně dosáhl.

„Proč?” promluvila. Mluvení jí nedělalo takové potíže, jako jemu. „Proč by měla... zvyšovat gravitaci... vždyť to přece i ji... ještě víc... oslabuje... že ano?”

„...ano... ale... za chvilku... za minutku... hodinu... mé srdce... ne... vydrží... pukne... a pak... pak ty... sama... ona... vypne... gravitaci... zabije tě...”

Melantha chvějící se bolestí natáhla ruku a odplazila se po chodbě

kousek dál.

„Royde... drž se... jdu za tebou...”

Znovu se o kousíček odvěkla. Souprava Agathiných léků stále ještě visela na její ruce, byla nemožně těžká. Sundala řemen a začala ji odstrkovat. Měla pocit, že krabice váží aspoň sto kilogramů. Pak ji napadlo něco jiného. Sňala víko.

Všechny ampulky byly pečlivě označeny. Rychle je prohlédla, hledala adrenalin nebo syntasim, cokoli, co by jí mohlo dodat síly, které potřebovala k tomu, aby se dostala k Roydovi. Našla několik stimulatorů, vybrala si nejsilnější a neobratně, hrozně pomalu nabíjela ampulku do komory stříkačky, když vtom se její oči náhodou zastavily na zásobě esperonu.

Melantha nechápala, proč v této chvíli zaváhala. Esperon byl jen jedním z pultů psionických stimulatorů, nacházejících se v soupravě, žádný z nich by jí nepomohl, přesto ji ale v jeho přítomnosti něco znepokojovalo, připomínalo jí něco, co nedokázala úplně domyslet. Pokoušela se s tím vyrovnat, když uslyšela nějaký hluk.

„Royde...” řekla, „může tvoje matka... pohnout... asi nemůže... pohnout čímkoli.... v tak vysoké gravitaci... ano?”

„Možná...” odpověděl, „...soustředí-li... celou svou... sílu... snad... je... to... možné... proč?”

„Protože,” odvětila Melantha temně, „protože něco... vstupuje... přechodovou komorou.“

„Tohle není loď, aspoň ne taková, jakou jsem čekal,” říkal Karoly d’Branin. Jeho kombinéza, navržená kdysi specialisty Akademie, měla zabudované nahrávací zařízení a d’Branin teď pro potomky nahrával své komentáře. Byl přitom podivně klidný, tady, tváří tvář neodvratelné smrti. „Její rozměry si nelze představit, je těžké je zhodnotit. Obrovská, obrovská, nemám tu nic kromě malého příručního počítače, žádné přístroje a nemohu provést přesná měření, řekl bych ale, že má, ach, sto, možná i tři sta kilometrů v průměru. Není to, samozřejmě,

stejnorodá, jednolitá masa, vůbec ne. Je jemná, lehká, nevypadá jako lodi, které známe my, není to ani město. Je – nádherná – krystalová pavučina, žije svými vlastními, ztlumenými světly, obrovská, složitá síť – poněkud mi připomíná staré lodi poháněné hvězdným větrem, ty, které byly užívány před objevením hyperpohonu, jenže ta obrovská konstrukce není homogenní, nemohla by být poháněná tlakem paprsků světla. Ona to vůbec není loď, opravdu. Je celá otevřena do prostoru, nemá žádné kajuty a životní systémy, alespoň nic takového nevidím, snad že se taková zařízení nějak skrývají mimo moje zorné pole, ale ne, nemohu tomu uvěřit, celek je příliš otevřený, příliš jemný. Pohybuje se docela rychle. Chtěl bych mít přístroje, jimiž bych dokázal změřit její rychlost, stačí ale být zde, aby člověk poznal, že je značná. Vedu skútr v pravém úhlu k její letové dráze, chci jí tak ustoupit z cesty, nedokáži ale říci, zda se mi to podaří. Pohybuje se mnohem rychleji než my. Ne rychlostí světla, to ne, mnohem pomaleji, ale domnívám se, že i tak rychleji než *Nightflyer*, užívající atomové motory. Ale to je jen domněnka.

Volcrynská loď nemá žádné viditelné pohonné systémy. Po pravdě řečeno, uvažuji o tom, jak se pohybuje – možná to i je světelná plachta, vystřelená laserem před tisíciletími, teď ale odnesená a zničená nějakou nepředstavitelnou katastrofou – ale ne, na to je příliš pravidelná, příliš krásná.

Vím, že ji musím popsat, musím být přesnější. Je to těžké, jsem příliš vzrušený. Je velká, jak už jsem řekl, o mnohakilometrovém průměru. Její tvar je zhruba – okamžik – oktagonální. Osa, střed, září, svítí, je to nevelká tmavá skvrna, obklopená značně větší oblastí světla. Jen tmavá část vypadá jednolitě – svítící části vypadají průzračně. Mohu jimi vidět hvězdy, i když barevně změněné, přesunuté k červení. Závoje, říkám jim závoje. Z osy i ze závojů vybíhá osm dlouhých – *velice* dlouhých – ramen v nepravidelných úhlových vzdálenostech, není to tedy pravidelný osmiúhelník – teď to vidím zřetelněji, jedno z ramen mění postavení, *velice* pomalu, závoje se vlní – takže ta ramena jsou pohyblivá, mezi nimi a kolem nich se vlní

pavučina, jenže podivná, zvláštně vzorovaná. Není to obyčejná pavoučí síť. Nedokážu v ní, v liniích, jež ji tvoří, najít žádnou symetrii, žádné zákonitosti, přesto ale mám pocit, že v ní je nějaký smysl, význam, který čeká na to, aby byl přečten.

Jsou tam světla. Zmínil jsem se už o světlech? Nejjasnější jsou kolem centrální osy, nikde ale nesvítí příliš zářivě, jsou spíše ztlumeny do fialova. Takže nějaké viditelné záření, vcelku ale nevelké. Chtěl bych udělat ultrafialový snímek lodi, nemám ale odpovídající přístroje. Světla se pohybují. Závoje se vlní a světla se neustále přemísťují po ramenech nahoru a dolů, různou rychlostí, někdy pak si lze povšimnout, jak jiná světla putují napříč pavučinou, přemísťují se po jejích vzorech. Nemám ponětí, co to je. Snad nějaká forma dorozumívání. Nedokáži říci, zda jejich zdroj leží uvnitř lodi nebo venku. Já... Ach! Právě se objevil jeho další typ. Mezi rameny – krátký záblesk – výbuch světla. Teď už zmizel. Bylo intenzivnější než ostatní, indigové. Cítím se tak bezmocný, nic nechápu. Jsou ale překrásní, moji *volcryni*.

Mýty... legendám to příliš neodpovídá, alespoň ne úplně. Rozměry, světla. *Volcryni* byli často spojováni se světlem, ale tyto údaje nebyly jednoznačné, mohly se týkat čehokoli, popisovat vše, od laserového pohonného systému k obyčejnému venkovnímu osvětlení. Nemohl jsem vědět, že jejich programem je právě toto. Ach, je to kouzelné! Loď je pořád ještě příliš daleko, nedokážu rozeznat všechny podrobnosti. Je-li tak velká, jak se domnívám, nedokážeme jí utéci z cesty. Mám dojem, že zatočila k nám, ale mohu se mýlit. Je to jen pocit. Moje přístroje! Kdybych tak měl své přístroje. Ta černá část uprostřed může být vlastní loď, obytnou buňkou. *Volcryni* musí být uvnitř. Jak bych si přál, aby má skupina byla tady se mnou! A Thale, chudák Thale. Měl první třídu. Mohli jsme navázat spojení, mohli jsme se s nimi domluvit. Kolik nás mohli naučit! Když si pomyslím, jak je ta loď stará! Kolik toho viděli! Jak starobylá je to rasa, jak dlouho už letí... začínám mít po- věřivý strach. Dorozumění, to by byl takový dar, tak nepředstavitelný dar, ale oni jsou tak cizí.”

„D’*Branine!*” promluvila Agatha Marij-Black hlubokým, netrpě-

livým hlasem. „Necítíš nic?”

Karoly d’Branin na ni pohlédl, jako kdyby ji viděl poprvé v životě.

„Ty je cítíš? Máš jen třetí třídu – dokážeš je teď vycítit? Zřetelně?”

„Už dávno,” odpověděla psípsycholožka. „Už dávno.”

„Můžeš vysílat? Promluv si s nimi. Agatho. Kde jsou? Tam uprostřed, v té tmavé části?”

„Ano.” odpověděla a zasmála se. Její smích byl hysterický a pronikavý. D’Branin si musel připomenout, že byla velice nemocná. „Ano, tam uprostřed, Karoly. Alespoň odtamtud přicházejí vlny. Jenže ty máš na ně naprosto mylný názor. To vůbec nejsou *oni*. Tvoje legendy jsou lživé! Nebyla bych překvapena, kdybychom byli prvními bytostmi, které se k nim dostaly tak blízko, které je viděly. Ostatní, ti tvoji mimozemšťané, je sotva *cítili*, zdaleka a nezřetelně, lapali ve svých snech a představách útržky přirozenosti *volcrynů* a zbytek si dodělali tak, jak se jim to hodilo. Lodě a války, rasa odvěkých poutníků, to všechno... všechno...”

„Ano? Co tím myslíš, Agatho, příteli? Vykládáš naprosté nesmysly. Nic z toho nechápu.”

„Skutečně nechápeš, to je pravda.” Její hlas najednou zjemněl. „Necítíš to tak, jako já. Tak zřetelně. Takhle se musí cítit někdo až po krk naládovaný esperonem.”

„Ale co cítíš? *Co?*”

„To nejsou *oni*, Karoly. To je *to*. Živé, Karoly, a naprosto bez rozumu. Ujišťuji tě.”

„Bez rozumu?” otázal se d’Branin. „Ne, ty se musíš plést, nečeš to správně. Mohu připustit, že je to bytost, tvrdíš-li to, obrovský, nádherný mezihvězdný poutník, ale nemůže nemít inteligenci. Cítílas ho, jeho mysl, telepatické emanace. Ty a každý creyský senzibil a všichni ostatní. Třeba jsou jeho myšlenky pro tebe tak cizí, že je nedokážeš přecíst.”

„Snad. Ale to, co cítím, není zase až tak cizí. Jen zvířecí. Jeho myšlenky jsou pomalé a temné, a podivné. Vůbec to nejsou myšlenky, spíš impulsy. Chladná a vzdálená zavíření. Jeho mozek musí být opravdu

obrovský, tím si můžeš být jist, jenže neslouží k formulování rozumných myšlenek.

„Jak to?“

„Pohonný systém, Karoly. Nic *necítíš*? Necítíš ty vlny? Mám pocit, že mi co nevidět rozbijí lebku. Ještě tě nenapadlo, co ty tvoje *volcryny* žene galaktickými dálkami? A proč se vyhýbají gravitačním polím? Ještě nevíš, jak se pohybují?“

„Ne,“ odpověděl d'Branin, ale už když to slovo vyslovoval, na jeho tváři se objevil záblesk pochopení. Odvrátil zrak od své kolegyně a opět se zahleděl na *volcryna*, na blížící se obrovskou masu plnou putujících světél, zvrásněných vlnami závojų, letící stále a stále kupředu, světelnými lety, světelnými staletími, milénii.

Když pak na ni opět pohlédl, vyslovila jeho ústa jen jedno slovo:

„Telekineze.“

Přikývla.

Melantha Jhirl napjala všechny síly, aby zvedla stříkačku a přitiskla ji k žíle. Zmáčkla spoušť, ozvalo se hlasité zasyčení a obsah ampulky vtekl do jejího organismu. Lehla si, odpočívala a pokoušela se myslet. Esperon, esperon – proč je tak důležitý? Zabil Lasamera, udělal z něj oběť jeho vlastních, dosud utlumených schopností, zmnohonásobil jeho sílu a jeho slabost. Psí. Vše se tvrdohlavě vracelo k psí.

Vnitřní dveře se otevřely. Dovnitř vešlo bezhlavé tělo.

Pohybovalo se trhaně, nepřírozeně, ani na okamžik nezvedalo nohy z podlahy. Ohýbalo se a padalo, takřka rozmačkané vlastní váhou. Každý pohyb nohy byl rychlý a neobrátelný – nějaká síla doslova hnala kupředu nejprve jednu nohu, pak druhou. Blížilo se pomalu, s rukama ztrnule spuštěnými podél boků.

Ale blížilo se.

Melantha sáhla do rezerv svého organismu a začala se plazit, aniž spustila zrak ze svého pronásledovatele.

Hlavou jí vířily myšlenky, hledala nějakou část, která by se nehodila

do celku, řešení šachového problému, nic ale nenašla.

Mrtvola se pohybovala rychleji než ona. Zřetelně, neodvratně ji doháněla.

Melantha se pokusila vstát. S bušícím srdcem a se sténáním se zvedla na lokty. Pak na jedno koleno. Pokusila se vztyčit, zvednout obrovskou váhu, spočívající na jejích ramenou, jakoby byla vzpěračem. Opakovala si, že je silná, že je vylepšeným modelem.

Přesto, když se opřela na jedné noze, svaly nevydržely. Neohrabaně se svalila. Dopadla na podlahu jako kdyby sletěla z vysoké budovy. Uslyšela hlasité *prasknutí* a v ruce jí vybuchla bolest, v té zdravé, nezraněné ruce, jíž si chtěla zpomalit pád. Bolest to byla hrozná, paralyzující. Zamrkala, bojovala se slzami a skoro se zalkla křikem, který jí narůstal v krku.

Lasamerovo tělo už bylo v polovině chodby. Melantha si povšimla, že mělo zlámané obě nohy. Bylo mu to všechno jedno. Držela je síla větší než ta ve šlachách, kostech a svalstvu.

„...Melantho... slyšel jsem... je... všechno... Melantho?“

„*Bud' zticha,*“ zavrčela po Roydovi. Nemohla si dovolit ztrácet dech mluvením.

Použila všechny druhy sebekontroly, jaké jen se kdy učila, aby zmírnila bolest. Nemohoucně kopala nohama, boty se smekaly po podlaze v marné snaze najít oporu. Zvedla se pomocí nezlomené paže, nevšímajíc si pálení v ruce.

Tělo šlo pořád kupředu.

Přetáhla se přes práh jídelny, proplazila se pod rozbitým skútre. Doufala, že vrak alespoň na chvíli zastaví přízračné pronásledování. Něco, co se kdysi jmenovalo Thale Lasamer, bylo již jen kousek od ní.

Ve tmě, v jídelně, kde to všechno začalo, ji definitivně opustily síly.

Roztřeseně se přimkla k vlhkému koberci. Skútr se zachvěl, a pak se, s kovovým skřípáním, začal posouvat dozadu krátkými, prudkými pohyby, takže uvolňoval a otevíral průchod.

Psí. Melantha je chtěla proklínat. Měla chuť rozplakat se. Bezmocně zatoužila mít tu zbraň, sílu, která by jí umožnila rozbít telekineticky

oživenou mrtvolu, zbavit se toho ohrožení. Byla vylepšená, říkala si, jenže ne dost. Rodiče jí věnovali všechny genetické dary, jaké jen mohli, jenže psí bylo mimo jejich možnosti. Geny, které ji řídily, byly velice vzácné, recesivní a...

...a najednou se jí rozsvítilo.

„Royde,” řekla a vložila do těch slov zbytky dohasínající vůle. Byla uplakaná, mokrá, vystrašená. „Táhlo... použij... *telekinezi*... Royde... stáhni je... *telekineticky*...!”

Jeho odpověď byla sotva slyšitelná.

„...nemůžu... nemám... matka... jen... ona... já ne...”

„Ne matka...” řekla zoufale. „Ty jen... říkáš... pořád... *matka*... zapomeň na to... zapomeň... Poslyš... to není... matka... jsi *klon*... stejné geny... taky je máš... síla...”

„Ne,” odpověděl. „Nikdy... musí být... stejné... pohlaví...”

„Blbost! *Nemusí*... já to vím... jsem... *Prométhea*... Royde... nepovídej... nic o genech... *Prométheie*... stáhni je!”

Skútr poskočil skoro o půl metru a obrátil se na bok.

Cesta do jídelny byla volná.

Lasamerovo tělo se opět pohnulo.

„Pokouším se...” řekl Royd. „Ne... *nemohu*!”

„Ona tě... *vyléčila*,” odpověděla Melantha hořce. „Lépe... než ji... léčili... před narozením... jenže je to... jen... utlumené... *můžeš*!”

„Já... nevím... jak...”

Mrtvola se nad ní zastavila. Bledé ruce se zachvěly. Dlouhé, nalakované nehty. Zakřiveno jako drápy. Začaly se zvedat.

Melantha zanádařovala.

„*Royde*!”

„...od... pust’...”

Plakala a chvěla se a bezmocně svírala pěsti.

Najednou, v jediném okamžiku, gravitace zmizela. Daleko, daleko se rozlehl Roydův výkřik. Pak nastalo ticho.

„Světelné záblesky jsou teď častější,” diktoval Károly d’Branin, „ačkoli to může být jen dojem, pocházející z toho, že jsem teď blíže, že je mohu lépe vidět. Výbuchy modří i tmavě fialové, krátké a rychle hasnoucí. Mezi nitěmi pavučiny. Domnívám se, že je to nějaký druh silového pole. Záblesky jsou částicemi vodíku, zředěnou, prchavou hmotou mezihvězdného prostoru. Dotýkají se pole a na okamžik vybuchují viditelným světlem. Proměna hmoty v energii, ano. domnívám se, že je to ono. Můj *volcryn* jí.

Vyplňuje již polovinu vesmíru a neustále se blíží. Nepodaří se nám utéct, je to zlé. Agatha odešla, je tichá, kryt její přilby je zastříkaný krví. Skoro nedokážu pohledem obsáhnout tmavou část, skoro. Vidím něco podivného. Tam, ve středu, je tvář, malá, krysí, bez úst, nosu či očí. Přesto ale je to tvář a dívá se na mně. Závoje se pohybují tak smyslně. Kolem nás visí pavučina.

„Ach, světlo, světlo!”

Mrtvola se zvedla do vzduchu, ruce jí zůstaly bezmocně viset. Melantha, vznášející se v beztíži, najednou začala prudce zvracet. Strhla přilbu z hlavy a dovolila jí spadnout. Odstrčila se od svých zvratku a snažila se připravit na *Nightflyerův* neodvratný útok.

Jenže Lasamerovo tělo se vznášelo mrtvé a nepohyblivé, ve tmě jídelny se nic ani nepohnulo.

Nakonec se Melantha poněkud uklidnila, nejistě přistoupila k mrtvole a lehce a opatrně ji postrčila. Odplula k protilehlé straně.

„Royde?” řekla.

Žádná odpověď.

Protáhla se otvorem vyřezaným ve stěně.

A našla Royda Erise. Visel ve vzduchu, pořád v černém, masivním skafandru. Zatřásla s ním, ale ani se nepohnul. Rozechvěle si prohlédla skafandr a začala jej rozepínat. Pak se jej dotkla.

„Royde,” řekla. „Cítíš to? Tady, jsem tady, Royde. cítíš to?” Skafandr šel sejmout snadno, rychle odhazovala jeho součásti. „Royde,

Royde!”

Mrtev. Je mrtev. Jeho srdce nevydrželo. Mačkala je, bila, snažila se probudit je k životu. Marně. Mrtvý. Je mrtvý.

Melantha od něj odstoupila, oslepená slzami, opřela se o pult a pohlédla dolů.

On je mrtvý. *Mrtvý.*

Ale táhlo gravitační síť stálo na nule.

„Melantho,” pronesl měkký hlas ze stěny.

Držela jsem v dlaních krystalickou duši *Nightflyera*.

Je temně rudá, mnohostěnná, veliká jako má hlava a na dotek ledová. V jejím šarlatovém nitru planou a někdy se zdá, že víří, dvě maličké jiskřičky tlumeného světla.

Dostala jsem se dovnitř systému, opatrně jsem obešla všechny pojistky a kybernetické sítě, nic jsem nepoškodila, a položila dlaně na ten velký krystal. Věděla jsem, že právě v něm žije *ona*.

A nedokážu se rozhodnout ji vymazat.

Roydův duch prosil, abych to nedělala.

Včera večer jsme o tom opět hovořili v jídelně u brandy a šachů. Royd samozřejmě nemůže pít, posílá ale svůj hologram, který se na mě usmívá a říká, jak mám pohybovat jeho figurkami.

Už potisící mi navrhl, že mě odveze na Avalon nebo jakýkoli jiný svět. Jen kdybych vyšla ven a dokončila opravy, které jsme přerušili před tolika lety. *Nightflyer* by pak mohl bezpečně přejít na hyperpohon.

Potisící jsem odmítla.

Ted' je, bezpochyby, silnější. Jejich geny jsou identické. Jejich síla je identická. I on, když umíral, dokázal najít způsob, jak své ego otisknout do velkého krystalu. Lod' ted' žije jimi oběma. Často spolu bojují. Někdy jej přechytračí ona *Nightflyer* pak dělá všelijaké podivné, nepředvídatelné věci. Gravitace klesá nebo se zvyšuje, někdy i naprosto mizí. Deky se mi v noci ovíjejí okolo krku. Z tmavých koutů na mě

vylétají nejružnější předměty.

To se ale stává stále řidčeji. Když k tomu dojde, nakonec ji zastaví Royd nebo i já. *Nightflyer* je náš, jeho i můj.

Royd tvrdí, že teď už je dostatečně silný, že mě už vůbec nepotřebuje, že ji dokáže v mezích udržet sám. Je to možné, já o tom ale pochybuji. Pořád nad ním vyhrávám devět partií šachu z deseti.

Jsou tu i další věci, které je třeba brát v úvahu. Za prvé naše práce. *Volcryn* se brzy ponoří v mlhách Závoje Hříšnice a my letíme po jejich stopách. Zkoumáme je, nahráváme, děláme všechno to, co by od nás očekával starý d'Branin. Všechno je v počítači, na páscích i na papíru, to pro případ, že by systém byl někdy vymazán. Bude zajímavé vidět, jak *volcryn* zareagují na Závoj. Hmota je tam v porovnání s bídnou vodíkovou stravou mezihvězdného prostoru, jíž se dosud živili po nekonečné éóny, velice hustá.

Pokoušeli jsme se s nimi domluvit, ale marně. Nezdá se mi, že by byli inteligentní. A Royd nedávno přišel na to, že je napodobíme a snaží se napínat všechny síly, aby *Nightflyera* dokázal hnát pomocí telekineze. Někdy mu v tom, ač je to zvláštní, pomáhá i jeho matka. Zatím skončily všechny pokusy neúspěšně, budeme to ale zkoušet dál.

A tak tedy pokračuje naše práce. Víme, že se její výsledky jednou dostanou k lidem. Probrali jsme s Roydem i tuhle věc a máme plány. Dřív než zemřu, když už budu vědět, že můj čas vypršel, zničím ústřední krystal a vymažu paměti počítačů, pak ručně nastavím kurs *Nightflyeru* tak, aby se dostal poblíž nějaké obydlené planety. Pak se *Nightflyer* stane opravdovým korábem přízraků. Podaří se to. Mám hodně času a mimo to, jsem přece vylepšený model.

Nepřipouštím si jiné řešení, ačkoli pro mne hodně znamená to, že mi je Royd neustále navrhuje. Bezpochyby bych dokázala dokončit opravy a je možné, že by Royd dokázal loď kontrolovat a pokračovat v práci i beze mne. To ale není důležité.

Tak často jsem se mýlila. Esperon, kontrolní monitory, má kontrola ostatních – všechno jsou to moje prohry, cena za moji *domýšlivost*. Prohry bolí. Když jsem se jej konečně dotkla, poprvé, naposledy i je-

díkrát, bylo jeho tělo ještě teplé. *On* sám už ale odešel. Nikdy můj dotyk neucítil. Nemohla jsem tenhle svůj slib dodržet.

Dodržím ale jiný.

Nenechám ho s ní o samotě.

Nikdy.

GEORGE R. R. MARTIN

narozen 1948, Bayonnu, USA.

V roce 1970 dokončil studia žurnalistiky na northwesternské univerzitě, žije se psaním a přednášením žurnalistiky a literatury.

Svémi povídkami v magazínu Analog získal zakrátko pověst jednoho z nejslibnějších autorů 70. let a stal se pilným sběratelem cen – do roku 1985 byl navržen celkem na 20 ocenění Hugem či Nebulou. Tři roky po svém debutu obdržel prvního Huga za povídku *A Song for Lya* (Píseň pro Lyu, 1974). Lya je telepatická dívka, která se snaží vypátrat, proč na planetě Škín tolik lidí podléhá zvláštnímu náboženství, jehož členové se nechávají dobrovolně požírat velkým parazitem. Z dalších oceněných povídek to jsou *Sandkings* (Písečníci, 1979, Nebula, Hugo, Locus), *The Way of Cross and Dragon* (Cestou kříže a draka, 1979, Hugo, Locus), *Nightflyers* (1981, Locus).

Martinovy povídky vyšly v pěti sbírkách, které se místy obsahově překrývají. Nejlepší jsou zřejmě výběry *Sandkings* (Písečníci, 1981) a *Nightflyers* (Noční letci, 1985).

Přestože je Martin nejlepší v kratších, lyricky laděných prózách, ani jeho románová tvorba nezůstává stranou. Jeho první román *Dying of the Light* (Umírání světla, 1977) byl působivým začátkem. Odehrává se na potulné planetě Worlorn, řítící se vesmírnými temnotami. Pohasínají zde dozvuky galaktické slavnosti, která se na Worlornu konala, když prolétal kolem životodárného slunce.

Spolu s Lisou Tuttle (1952) napsal román *Windhaven* (Planeta Větrný přístav, 1981) na základě několika povídek, které společně publikovali časopisecky. Pozemská expedice ztroskotá na vodní planetě a jediným spojením mezi koloniemi, rozesetými po skaliscích a ostrovech je uzavřená kasta lidí, schopných překonat vodní plochu pomocí uměle vyrobených křidel.

Poslední Martinovou knihou je *Tuf Voyaging* (Tuf na cestách, 1986), opět sestavená z cyklu povídek publikovaných v Analogu.

V 80. letech se Martinova tvorba začíná posouvat směrem k fantasy a hororu. Výborným hororem je již zmíněná povídka Písečníci, román *Armageddon Rag* (Soudný den, 1983) patří do fantasy, zatímco *Fever Dream* (Horečný sen, 1983) je románem o upírech, odehrávající se na Mississippi v polovině 19. století. Rovněž povídka *Portraits of His Children* (Portréty jeho dětí, 1985) má jen slabé prvky SF, ale přesto čtenářům její atmosféra tak učarovala, že jí přisoudili Nebulu.

Martin sám přiznává, že i když používá tradičních rekvizit SF, snaží se příběh ozvláštnit propracovaným bohatým stylem a důkladnou charakterizací postav. Zatím se mu tato metoda daří na výbornou.

Ivan Adamovič

Nakladatelství **Laser** vydalo povídkovou sbírku *Písečníci* s povídkami *Písečníci*, *Píseň pro Lyu* a *Skleněná květina*. Dále kromě novely, kterou držíte v ruce připravujeme román *Windhaven*. A doufáme, že se s knihami G.R.R.Martina budeme setkávat častěji.

George R. R. Martin

NIGHTFLYERS

Obálka Martin Zhouf
Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Překlad Jiří Pilch
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová

Vydalo Nakladatelství **Laser**
jako svou 30. publikaci
Plzeň 1992, vydání 1.
Náklad 15 000 výtisků

Prodejní cena 21 Kčs
